

6.1 นายหน้านำเข้า

แม้ผู้หญิงหลายๆ คนจะมีความตั้งใจมาทำงานทำในเมืองไทยและรู้เส้นทางหรือเคยเดินทางมายังพรมแดนด้วยตัวเอง ก็ยังคงมีอีกจำนวนหนึ่งซึ่งถูกนายหน้าชักนำและชักชวนให้ตัดสินใจลงทั้งถิ่นฐานครอบครัวเข้ามาเผชิญโชคในต่างแดน นายหน้าจะไปชักชวนผู้หญิงถึงบ้านนั้น ส่วนใหญ่แล้วจะต้องเป็นคนเชื้อชาติเดียวกัน ซึ่งอาจมีถิ่นฐานอยู่ในเขตประเทศไทยแถบชายแดน หรือในประเทศนั้นๆ แต่ได้เดินทางติดต่อค้าขายกับบุคคลในประเทศไทยอยู่เสมอ นายหน้านำเข้านี้ อาจเป็นมืออาชีพ หรือเป็นเพียงชาวบ้านที่ต้องการหารายได้พิเศษเป็นครั้งคราวก็ได้ การอาศัยคนเชื้อชาติเดียวกัน พูดภาษาเดียวกัน มีผลในแง่ความสะดวกในการสื่อสารและความไว้วางใจ เชื่อใจ สังคมของกลุ่มหญิงสาวเหล่านี้ยังเป็นโลกชนบทที่ผูกพันกันระหว่าง ‘คนบ้านเดียวกัน’ ซึ่งมักจะสามาถนับเนื่องโยงโยยความเป็น ‘พี่น้องกัน’ ได้เสมอ บางรายผู้ที่ป็นนายหน้าเองก็คือบุคคลในครอบครัวเดียวกัน ดังคำบอกเล่าต่อไปนี้

....แม่ของซาน ซานนั้นเิงชายผู้หญิง ไม่ใช่แม่มันแท้ๆ นะ แม่เลี้ยงคนอาช่าที่มาแต่งงานกับพ่อมันนะ ตอนที่ซาน ซานยังอยู่บ้านที่มันทะเลย์ เขายังเอามันกับเพื่อนไปทำงานที่กรุงเทพฯ ตั้งปีกว่าๆ เลย ตอนนั้นแม่เลี้ยงนี่ก็ติดคุกไปแล้ว ตำรวจพม่าจับเรื่องชายผู้หญิง เขาพาผู้หญิงที่มันทะเลย์กับเชียงตุงไปขายเยอะเยะ ..ตอนนั้นก็ได้ว่าว่าเขาตายในคุกไปแล้ว เป็นอะไรตายก็ไม่รู้

(มาธิตา อายุ 27 ปี ชาวพม่า จากเชียงตุง รัฐฉาน ประเทศพม่า

ย้ายมาอยู่ที่นี่ได้ 5 ปีแล้ว อดีตหญิงบริการร้านอาหารกึ่งชอง ปัจจุบันทำงานที่ประเทศมาเลเซีย)

...คนชวนเขาเป็นคนบ้านเดียวกันแล้วไปได้ตัวที่แม่สาย ก็ปีกว่าๆมาแล้วแหละ เขาชวนมาทำงาน พ่อแม่ไม่ให้มา หนูบอกไม่ต้องห่วง หนูไม่ได้มาขายตัว ก็นั่งรถเก่งมากกับเพื่อน 3 คน ถ้ามาเองคงไม่ได้ เพราะหนูยังอายุไม่ถึงไม่มีบัตร เขาออกค่ารถให้คนละ 2 พันบาทแล้วพาไปหาพี่น้องที่แม่สาย ก็ไม่มีงานอะไรทำ หนูก็.. ค่ารถคืนเขาก็ไม่มี เงินไม่มีส่งพ่อแม่ เสื้อผ้าก็ต้องซื้อเพราะแต่งตัวแบบอยู่บ้าน ตำรวจจะรู้ว่ามาจากเชียงตุง เขาเลยพาไปร้านอาหารบอกว่าเลิฟเวย์ก็ได้ แต่ถ้าเปิดบริษัทก็ได้หมื่นหนึ่ง ส่งพ่อแม่ได้ ..คนที่พามาเนี่ย เขามาส่งแล้วก็เอาเงินเจ้าของร้านไปก่อน หนูก็เลย ‘เปิด’ เอาเงินใช้หนี้ เขาไม่ได้บังคับ.. หนูเต็มใจ เจ้าของให้หมื่นหนึ่ง แยกจ่ายเท่าไรไม่รู้แต่หนูได้หมื่นหนึ่ง หักหนี้ 7 พัน ส่งให้พ่อแม่ 3 พัน ตอนนั้นหนูไม่ตั้งใจจะขายตัวต่อหรือ.. คิดว่าเปิดครั้งเดียว

(ฟอง อายุ 17 ปี ชาวไทยใหญ่จากเขตเชียงตุง รัฐฉาน ประเทศพม่า

เพิ่งเปลี่ยนจากเด็กออฟในบาร์ชายแดนภาคเหนือ มาเป็นหมอนวดแผนโบราณในภาคกลาง)

เคยมีรายงานข่าวถึงการชักนำผู้หญิงให้มาขายบริการโดยนายหน้ารายย่อยที่ใช้วิธีหลอกลวงแต่งงานหรือเป็นแฟนด้วยแล้วพามาขายบริการ จากการเก็บข้อมูลในสถานนวดแผนโบราณจังหวัดภาคกลางแห่งหนึ่ง ได้พบหญิงชาวไทยใหญ่อายุ 18 ปีจากเมืองพง ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือไกลจากเชียงตุงขึ้นไปอีก เด็กสาวคนนั้นบอกว่า ได้แต่งงานกับชาวไทยใหญ่จากท่าขี้เหล็กซึ่งชวนเธอมาทำงานเมืองไทย เขาพาเธอมาถึงที่นี่และตัวเขาก็ไปทำงานที่อื่น

เธอไม่ทราบเรื่องการเดินทางหรือค่าใช้จ่ายเลย ได้แต่บอกว่าสามีพานั่งรถคนอื่นมา เธอไม่รู้ว่าเขาทำงานอยู่ที่ไหน
อย่างไร ทราบแต่ว่าเขาให้เธอพักอยู่ที่สถานนวดแผนโบราณแห่งนี้ และจะแวะมาหาเป็นประจำเท่านั้น

ผู้หญิงจากเวียดนามที่ข้ามชาติมาขายบริการหลายคนได้ผ่านกระบวนการชักจูงจากนายหน้าเข้าเช่นกัน
โดยนายหน้าจะเป็นคนเวียดนามที่เคยเดินทางติดต่อกิจการต่างๆ รวมทั้งการค้าผู้หญิงและแรงงานกับประเทศไทย
หรือเขมร ผู้หญิงอาจถูกนำส่งตรงถึงเขตแดนไทย หรือมีการเปลี่ยนมือให้เครือข่ายในเขมรจัดการต่อก็ได้ ทั้งนี้มี
หญิงเวียดนามจำนวนหนึ่งได้รับการติดต่อให้แต่งงานกับชาวไทยหรือชาวต่างชาติอื่นที่มาทำธุรกิจในเขมร ก่อนที่จะ
พลัดหลงเข้าธุรกิจค้าบริการโดยตรงด้วยฝีมือของนายหน้าชาวเขมร เวียดนาม หรือไทย หลังจากการแต่งงานนั้น
สิ้นสุดลงเมื่อฝ่ายชายเดินทางกลับประเทศหรือติดต่อหาผู้หญิงรายใหม่ได้ อย่างไรก็ตามธุรกิจทางฝั่งตะวันออกนี้ยังไม่
ขยายเครือข่ายเป็นระบบดังเช่นการค้าหญิงจากพม่าและจีนในตอนเหนือของประเทศไทย

ผู้หญิงจากสิบสองปันนา ประเทศจีนบางคนให้ข้อมูลว่า คนที่ชักชวนมานั้น เป็นคนไทยลี้ภัยบ้านเดียวกัน
ซึ่งเคยมาทำงานเมืองไทย (ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงหมู่บ้านเดียวกัน แต่กินความกว้างไปถึงผู้คนจากแถบสิบสองปันนา
ทั้งหมด) และอีกจำนวนหนึ่งก็ระบุว่าคนที่มาติดต่อก็มีทั้งคนเชื้อชาติจีนในมณฑลยูนนานที่พูดภาษาไทยลือได้ และ
คนไทยลี้ภัยหรือไทยใหญ่จากประเทศพม่าที่เข้าไปค้าขายหรือหาคนทำงานที่เมืองจีน เป็นที่รู้กันว่าชาวไตในดินแดน
แถบนี้มีการติดต่อสัมพันธ์กันมาแต่เนิ่นนานแล้ว การที่จะหลอกลวงหญิงสาวชนบทให้มา 'เที่ยว' บ้านพี่เมืองน้อง
แถบชายแดนหรือมาทำงานข้ามชาติชั่วคราวจึงไม่ใช่เรื่องยากจนเกินไปนัก ดังที่เคยมีรายงานการให้ปากคำของหญิง
จากประเทศจีนที่ได้รับการช่วยเหลือในปี 2534-2536 (วรศักดิ์ มหัทธโนบล 2539) และดังคำบอกเล่าของหญิงสาว
ที่ผู้เขียนได้พบเมื่อปี 2539 ดังต่อไปนี้

...ข้าอยู่บ้านที่ด้าล้อไม่ต้องทำงานอะไรเลย พ่อแม่ข้ามีเงิน ที่บ้านข้าก็เป็นเวียง ไม่ใช่บ้านนอกอย่าง
ที่นี่.. พ่อข้ามันติดยาถูกจับติดคุก ข้าก็เที่ยวเรื่อยๆ นั่งมอเตอร์ไซด์เที่ยวไปกับคนจีน ข้าพูดจีนได้ดี
ข้าเขียนหนังสือจีนก็ได้ (เขียนชื่อและที่อยู่ให้ดู) ข้าไม่ได้อยากมาทำงานอย่างนี้ เขาบอกว่าจะพามา
เที่ยวพม่า แล้วมาเที่ยวเมืองไทย ข้าก็มาเที่ยวเรื่อยๆ มาแล้วเขาเอามาอยู่ที่นี่ นั่งรถมา 4-5 วัน ข้า
ไม่มีเพื่อนมาจากบ้าน แต่มีผู้หญิงคนทางเหนือมาอีกคนหนึ่ง เขาไปไหนแล้วก็ไม่รู้ ข้าไม่เคยทำแบบ
นี้... อยู่ที่บ้านไม่เคยลำบาก.. ตอนนี้ข้าอยากกลับบ้าน ถ้าพ่อข้ารู้เขาต้องด่าข้าที่มาทำงานอย่างนี้
ตอนนี้ข้าติดหนึ่อยู่หมื่นเจ็ด เจ้าของร้านเขาจ่ายค่ารถไปให้ ข้าต้องใช้หนึ่ก่อน แต่ยังไม่รู้จะกลับ
บ้านยังไ้

(โฉ อายุ 24 ปี ชาวไทยลี้ภัย เชื้อสายจีน จากด้าล้อ มณฑลยูนนาน ประเทศจีน

หญิงบริการร้านอาหารกึ่งซ่องในภาคกลาง

ปัจจุบันเจ้าของร้านเรียกนายหน้ามารับคืนไปเนื่องจากไม่เต็มใจขายบริการ)

นายหน้าจากประเทศจีนบางเจ้าอาจพามาส่งถึงชายแดนประเทศไทย แต่ส่วนใหญ่แล้วจะมาสู่ทางแค่อุตุนัดพบที่เมืองยอง หรือเชียงตุง ประเทศพม่า และจะมีคนรับช่วงต่อมาอีกทอดหนึ่ง เป็นที่รู้กันในหมู่ชาวสิบสองปันนาว่า หากต้องการมาทำงานเมืองไทยแล้วจะไปหาคนนำทางได้จากเมืองยองและเชียงตุง (ดูตัวอย่างได้จากเรื่องของ 'เยื่อแก้ว' ไทยลื้อจากสิบสองปันนาในบทที่ 5) นายหน้าที่เข้าไปหลอกลวงผู้หญิงจากประเทศเพื่อนบ้านมาขายเพื่อบังคับให้ทำงานขายบริการนั้น มีทั้งในประเทศพม่า ลาว เขมร หรือเวียดนาม เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนจากประเทศลาวได้ให้ข้อมูลว่าเด็กสาวที่ได้รับการช่วยเหลือให้กลับประเทศ ถูกชักชวนโดยนายหน้าชาวลาวซึ่งเข้าหาถึงหมู่บ้าน ติดต่อกับพ่อแม่เพื่อขอตัวลูกสาวไปทำงานโรงงานโดยวางเงินสดไว้ให้จำนวนหนึ่งด้วย หลังจากนั้น นายหน้าก็จะนำมาถึงชายแดนและส่งต่อให้แก่นายหน้าฝั่งไทยด้วยราคาราว 12,000-15,000 บาท ส่วนชะตากรรมของผู้หญิงจะเป็นอย่างไรก็ขึ้นกับการตัดสินใจของนายหน้าไทยนั่นเอง

ต่อประเด็นนายหน้าแถบชายแดนที่ข้ามพากไปหาเด็กหญิงถึงในหมู่บ้านเอง เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานช่วยเหลือเด็กผู้หญิงในภาคเหนือให้ข้อมูลว่า จะเป็นกลุ่มที่ติดต่อเฉพาะผู้หญิงในหมู่บ้านไม่ไกลจากชายแดนนักเพื่อจะได้ไปปรับตัวข้ามแดนมาบริการแขก แล้วพากลับบ้านเมื่อเสร็จธุรกิจได้สะดวก โดยหลังจากนั้นอาจมีการทบทวนให้มาขายบริการในท้องถิ่นหรือเดินทางไปยังเมืองใหญ่อื่นๆ แล้วแต่กรณี แถบชายแดนรัฐประเทศก็จะมีนายหน้าไปรับผู้หญิงจากปอยเปตเข้ามาตามที่แขกชาวไทยสั่งเช่นกัน หากไม่ได้มีจุดขายในเรื่องของพรหมจรรย์เหมือนทางเชียงราย เด็กสาวไทยลื้อจากท่าขี้เหล็กคนหนึ่งซึ่งผู้เขียนคุ้นเคย ปัจจุบันทำงานอยู่ร้านอาหารกึ่งซ่องจังหวัดภาคกลางเล่าว่า ตนเองเปิดบริษัทกับชาวญี่ปุ่นที่แม่สายตั้งแต่อายุได้เพียง 15 ปี แต่หลังจากนั้นก็กลับไปทำงานถักเสื้อไหมพรมที่บ้านจนกระทั่งผ่านไปอีกปีกว่าและคิดว่าโตพอแล้ว จึงเดินทางเข้ามาขายบริการเป็นอาชีพซึ่งเป็นเรื่องสอดคล้องกับเรื่องที่คุณเขียนรับฟังมาจากเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนดังนี้

...เขาเข้าไปถึงหมู่บ้านเลย ชักชวนเสนอเงินให้พ่อแม่ เหมือนกับที่เคยมีนายหน้าชักชวนผู้หญิงไทยคนเหนือเรานั้นแหละ แต่ก็คือเข้าไปในพม่า พวกนี้จะเป็นคนไทยใหญ่ที่มาอยู่ฝั่งนี้ แล้วก็มาทำธุรกิจรับผู้หญิงมาฝั่งเรา ซึ่งก็ต่อกับพวกนายหน้าขนส่งได้อีกทอดหนึ่ง ยังมีเป็นพวกตักเขี้ยวฝั่งนู้น คือมีบัญชีมีรูปถ่ายของเด็กผู้หญิงฝั่งพม่าแถบใกล้ๆ ชายแดนเนี่ย.. พ่อแขกเลือกรูปภาพนี้ เขาก็จะไปปรับตัวมาจากไร่จากนาเสียด้วยซ้ำ บางทีเด็กก็ไม่ว่าตัวมีชื่อในบัญชี แต่พ่อแม่ตกลงกับนายหน้าแล้ว... หลังจากเปิดบริษัท อากจะติดต่อไปที่อื่นอีก

(สุเทพ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนในภาคเหนือ)

สำหรับกลุ่มหญิงจากประเทศที่ไม่ได้มีพรมแดนติดต่อกับประเทศไทยนั้น แม้บางคนเดินทางเข้ามาเองโดยรับรู้ข้อมูลจากเพื่อนฝูงและเบอร์โทรศัพท์สถานที่ที่จะติดต่อหางานทำได้ ก็มีรายงานว่า หญิงจากรัสเซียได้เดินทางเข้ามาค้าบริการโดยการติดต่อจากนายหน้า ซึ่งมีการทำสัญญาผูกมัดเช่นกัน (Kanwanich 1996)

6.2 นายหน้าค้าภายในประเทศ

(1) **นายหน้าค้าผู้หญิงแถบชายแดน** นายหน้ารายย่อยที่อยู่ตามชายแดนมักจะพาผู้หญิงไปส่งตามสถานบริการแถบใกล้ๆ นั้นเอง ในบางพื้นที่ที่การค้าผู้หญิงไม่ได้ทำเป็นธุรกิจใหญ่โตต่อเนื่อง นายหน้าเหล่านี้จะมีงานประจำน้อยอยู่ และค่าหัวที่รับจากเจ้าของสถานบริการก็อาจไม่มากนัก ตัวนายหน้าชายแดนมักเป็นคนท้องถิ่นที่พูดภาษาต่างชาติได้หรืออาจมีเชื้อสายต่างชาตินั้นเสียเอง บุคคลเหล่านี้มักจะอยู่ในแหล่งชุมชนหรือตลาดเพื่อที่จะได้เข้าหาผู้หญิง หรือมีผู้หญิงเข้าถึงได้ง่าย ดังเรื่องของนิลาต่อไปนี้

...พ่อแม่ให้ฉันมาทำงานเมืองไทย ฉันก็มากับเพื่อน 2 คน แล้วเพื่อนพาไปอยู่กับคนรู้จักที่ ตลาด
ทำงานทำอยู่ 7 วันเพื่อนก็ได้ไปทำงานบ้านเดือนละ 800 เพราะเขาพูดไทยได้ พ่อวันรุ่งขึ้นฉันก็ไปถาม
ทางคนที่ตลาดอีก คนขับสามล้อเขาพูดพม่ากับฉัน บอกว่ามีร้านก๋วยเตี๋ยวจะเอาคนทำงานให้เดือนละ
800 เหมือนกัน ฉันก็ให้เขาพาไปเลย แต่เขาเอามาส่งที่นี่แล้วก็ไป แก่แกบอกว่า คนขับสามล้อเอา
เงินแกไปแล้ว ฉันต้องทำงานใช้หนี้ ที่นี่ก็ทำงานกันแบบนี้ทุกคน ฉันร้องไห้ แต่เพื่อนๆ บอกว่าไม่
เป็นไร ลองทำดู ทำไม่ได้พอใช้หนี้เสร็จก็เลิกก็ได้ ฉันก็เลยอยู่ที่นี้ ยังไงฉันก็ยังกลับบ้านไม่ได้

(นิลา อายุ 19 ปี ชาวพม่า-อินเดีย จากเขตพะอั่น รัฐกะเหรี่ยง ประเทศพม่า พูดภาษาไทยไม่ได้เลย

หญิงบริการชองตรงในชายแดนภาคเหนือ)

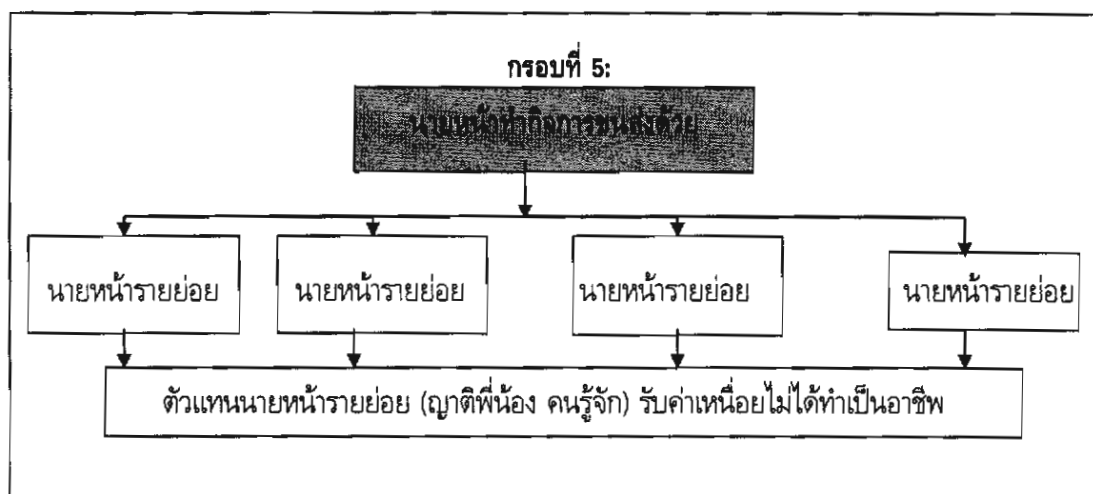
ในพื้นที่ที่ธุรกิจการค้าส่งผู้หญิงเฟื่องฟูอย่างอำเภอแม่สาย นายหน้าที่ติดต่อผู้หญิงส่งสถานบริการชายแดนมักจะเป็นเครือข่ายหรือกลุ่มเดียวกันกับพวกที่ขนส่งเข้าในประเทศ ซึ่งนับเป็นเครือข่ายธุรกิจที่ใหญ่พอสมควรทีเดียว ผู้หญิงบางคนอาจเลือกที่จะทำงานแถบชายแดน เพราะไม่ไกลจากบ้านมากนักและเสียเพียงค่าหัวนำส่งราว 2,000 บาท ไม่ต้องเสียค่ารถไปไกลอีกหลายพัน ทั้งนี้ผู้หญิงที่จะคิดตัดสินใจเลือกสถานที่ทำงานเอง จะต้องเป็นคนที่มีประสบการณ์การทำงานมาก่อน หรือได้รับข้อมูลข่าวสารโดยละเอียดเท่านั้น โดยปกติแล้วนายหน้าจะเป็นผู้เลือกหรือตัดสินใจแล้วแต่สถานการณ์ เช่น หากสถานบริการท้องถิ่นขาด 'เด็ก' ก็อาจจะนำผู้หญิงที่อยู่ในมือไปส่ง โดยชี้ชวนเกลี้ยกล่อมให้เธอเห็นชอบที่จะทำงาน ณ แห่งนั้นได้ไม่ยาก ข้อมูลจากองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานในพื้นที่ระบุว่านายหน้าบางรายจะเก็บให้ผู้หญิงทำงานอยู่ในแถบชายแดนสัก 2-3 เดือนก่อน เพื่อรอเวลาที่เหมาะสมในการหมุนเวียนส่งลงมาจากกลางหรือใต้ การทำงานบริเวณชายแดนจะทำให้ผู้หญิงที่เพิ่งข้ามชาติมาได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาไทยและปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ก่อนที่จะต้องออกเดินทางระหกระเหิน ไปยังสถานบริการแห่งใหม่ที่ไกลกว่าเดิม

เด็กสาวบางคนจะเปิดบริษัทรับแขกชายแดนก่อนจะถูกพาล่องลงมาทำงาน นายหน้ากลุ่มนี้จะหาเด็กบริษัทสำหรับแขกต่างชาติ เช่น ไต้หวัน สิงคโปร์ ญี่ปุ่น ซึ่งมักจะเวียมนมาแม่สายเพื่อกิจกรรมดังกล่าว นอกจากจะรอรับเด็กสาวที่เดินทางมาจากต่างแดนแล้ว พวกเขาก็อาจดำเนินกิจการเป็นนายหน้าพาเข้าผู้หญิงที่อยู่แถบชายแดนใกล้ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วด้วยก็ได้ อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ผู้หญิงทุกคนจะมีโอกาสได้รับการติดต่อให้เปิดบริษัทหรือเข้าทำงานค้าบริการแถบชายแดนก่อน ดังเรื่องของพิมต่อไปนี้

... 'เปิด' ที่แม่สายนะเงินดีกว่า แยกต่างชาตินะมีเงินเยอะ ถูกใจก็หีบเป็นหมื่น แต่อย่างหนูเขาไม่มาติดต่อหรอกเพราะหนูอยู่แม่สาย ตอนที่ไปสุพรรณคนรับส่งก็รู้อย่างบริสุทธิ์ แต่นั่นเขาไม่ได้หาแขกแม่สาย เขาเป็นรถส่งเด็ก แต่จริงๆ นะ คนแม่สายเขาไม่ค่อยเปิดที่บ้านหรอก ก็ไม่รู้เหมือนกัน มันใกล้บ้านมัน แล้วเขาก็ชอบเอาเด็กนอกมากกว่าด้วย แบบ...ข้ามมาอะไรเงี้ยะ คนที่ทำงานอยู่ในตัวแม่สายจริงๆ เขาจะเอาพวกทำชี้อะเล็ก หรือไม่ก็พวกมาใหม่ ให้อยู่สักพักแล้วค่อยลงมา บางทีหาแขกให้ 'เปิด' ก่อน แล้วค่อยลงมาทำงาน

(พิม อายุ 22 ปี ชาวไทยลื้อ เกิดที่อำเภอชายแดนภาคเหนือ หญิงบริการร้านอาหารกึ่งช้อปปิ้งในภาคกลาง)

(2) **นายหน้าค้าผู้หญิงขนส่งส่งต่างประเทศ** ในขณะที่ผู้หญิงไทยบางคนสามารถเดินเข้าหา สถานบริการได้โดยตรง หรือผ่านทางเพื่อนและคนใกล้ชิด ผู้หญิงข้ามชาติจะไม่มีโอกาสเดินเข้าหา สถานบริการในประเทศไทยด้วยตนเองเลย พวกเธอไม่สามารถเดินทางได้ตามลำพัง ไม่รู้จักสถานที่ ถนนหนทาง หลากๆ คนพูดภาษาไทยไม่ได้แม้แต่บ่อย และแม้ว่าบางคนอาจตั้งใจมาขายบริการ ก็ไม่รู้ว่าจะหางานได้ที่ไหน อย่างไร นายหน้าขนส่งจะก้าวเข้ามาเป็นตัวกลางระหว่างเจ้าของสถาน-บริการและผู้หญิง โดยจะมีรายชื่อสถานบริการที่ต้องการเด็กต่างชาติไว้ในมือ และบางครั้งก็ไปเสนอให้กับแหล่งซึ่งยังไม่เคยรับ 'เด็กนอก' เพื่อให้ทดลองสินค้ารูปแบบใหม่ด้วย กล่าวได้ว่าธุรกิจบริการทางเพศข้ามชาตินี้จะดำเนินไปไม่ได้เลยหากไม่มีนายหน้าคอยเชื่อมโยงหรือหากไม่มีตัวกลางส่งค้าผู้หญิงแล้ว ก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีหญิงต่างชาติมาค้าบริการอยู่ภายในประเทศไทย นอกจากนายหน้าจะมีอิทธิพลต่อธุรกิจการค้าบริการทางเพศแล้ว ชะตากรรมหรือเส้นทางชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งก็ล้วนมาจากการลิขิตของนายหน้าทั้งสิ้นว่า เธอจะก้าวเข้าสู่อาชีพนี้หรือไม่ อย่างไรและที่ไหน

นายหน้าขนส่งผู้หญิงนี้มีจำนวนมาก แต่ละเจ้าจะมีเครือข่ายครอบคลุมไปเกือบทั่วประเทศจากเหนือจรดใต้ และจะติดต่อเชื่อมโยงกับกลุ่มนายหน้านำเข้า พร้อมทั้งมีเครือข่ายย่อยให้ผู้หญิงที่ต้องการทำงานติดต่อได้ นายหน้ารายย่อยนี้จะเปรียบเสมือนตัวแทนให้ผู้หญิงหรือผู้ชักนำผู้หญิงมาติดต่ออีกทอดหนึ่ง ผู้ชักนำผู้หญิงหรือใน

ที่นี้จะเรียกว่า ‘ตัวแทนนายหน้ารายย่อย’ จะมีชุกชุมในเขตชายแดนแม่สาย หญิงบริการไทยใหญ่ซึ่งเกิดที่แม่สาย อธิบายว่า คนท้องถิ่นสามารถเป็นตัวแทนรายย่อยนี้ได้ทุกคน โดยจะมีอาชีพอื่นเป็นหลัก แต่เมื่อรู้ว่ามีส่วนหนึ่งต้องการงานทำ ก็จะเป็นตัวกลางเชื่อมให้กับนายหน้ารายย่อยไปจนถึงตัวแทนรายใหญ่อีกทีหนึ่ง โดยจะได้รับค่าตอบแทนไปพอสมควร ชาวไทยใหญ่และไทยลื้อที่เข้ามาเขตชายแดนมักจะมีชื่อและที่อยู่ของคนที่จะต้องไปติดต่อเพื่อหางาน ซึ่งรายชื่อที่เวลานี้ก็มักจะเป็นตัวแทนนายหน้ารายย่อยดังกล่าว (กรอบที่ 5) ซึ่งจะมีความสัมพันธ์โยงใยให้เป็น ‘คนรู้จัก’ ของหญิงสาวได้ เช่น เป็นคนบ้านเดียวกัน เป็นญาติห่างๆ กัน เป็นญาติของคนรู้จัก เป็นต้น ดังคำอธิบายของแรงงานหญิงดังต่อไปนี้

..พอถึงทำซีเหล็กหรือแม่สาย ก็ต้องไปหาญาติพี่น้อง ถ้ามาแบบไม่รู้จักใครเลยจะลำบาก โดนโกงโดนหลอกได้ ถ้าเกิดที่นี้อย่างฟ้าก็รู้จะ.. ว่านายหน้าเจ้าไหนเป็นยังไง แพงหรือเปล่า จะพาไปทำงานที่ตึกหรือเปล่า คนแม่สายนั้นก็ติดต่อนายหน้าได้ทุกคน ฟ้าก็รู้จะ ถ้ามีคนมาถามก็พาไปได้ จะได้แบ่งค่าเหนื่อยนิดหน่อย ก็..ไม่รู้เหมือนกันว่าเท่าไรนะคะ เพราะฟ้ายังไม่เคยพาใครไป พวกนายหน้านี้เขาก็จะเป็นรายย่อยต่อกันอีกที่เป็นเจ้าใหญ่ เจ้าใหญ่ก็มีไม่กี่เจ้า ถ้าคนที่มาทำงานเมืองไทยแล้วนี้จะบอกต่อกันเองว่าไปติดต่อคนนี้ๆ ดีกว่าอย่างเงี้ยคะ... บางทีก็มีนายหน้าหลายเจ้ามาชวน ผู้หญิงก็ต้องเลือกเอาละ ต่อราคาค่ารถได้นิดหน่อยแต่ก็ไม่เยอะ

(ฟ้า อายุ 18 ปี ลูกครึ่งพม่า-ไทยใหญ่ แม่ผู้มั่งคั่งมาเกิดที่อำเภอชายแดนภาคเหนือ

หมอนวดแผนโบราณในภาคกลาง)

นายหน้าขนส่งผู้หญิงภายในประเทศแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่คือ กลุ่มชายชาด คิดค่านายหน้าเป็นรายหัว และกลุ่มผูกขาดกินเปอร์เซ็นต์ตลอดระยะเวลาที่ผู้หญิงยังทำงานอยู่

ก. นายหน้ากินค่าหัว - ชายชาด

นายหน้ากลุ่มนี้จะทำหน้าที่หางานให้ผู้หญิงและหาคนทำงานให้แก่สถานบริการ โดยต้องจัดรถนำส่งผู้หญิงถึงที่ทำงานให้เรียบร้อยแล้วจึงจะรับค่าตอบแทน หลังจากนั้นก็จะไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับการทำงานของผู้หญิงอีก เว้นแต่จะมีการบริการเสริมต่างๆ เช่น การรับส่งกลับบ้าน การติดต่อกับทางบ้าน และบริการส่งเงินกลับบ้าน ซึ่งจะได้กล่าวอย่างละเอียดต่อไป

ผู้หญิงที่ทำงานในเมืองไทยมาแล้วระยะหนึ่ง จะมีชื่อและเบอร์โทรศัพท์ติดต่อนายหน้ารับส่งไว้บางคน อาจจดชื่อไว้หลายเจ้าตามที่ได้จากเพื่อนมา ผู้หญิงจำนวนหนึ่งไม่ชอบเปลี่ยนนายหน้าเพราะกลัวจะไว้ใจไม่ได้ แม้เมื่อต้องการเปลี่ยนที่ทำงานก็ยังคงติดต่อนายหน้ารายเดิมเสมอ แต่หญิงบางคนอาจอยากทดลองนายหน้ารายใหม่ด้วยคิดว่าอาจจะพาไปทำงานในสถานที่ที่ดีกว่า บางคนเมื่อกลับบ้านเกิดไปแล้วย้อนมาอีกครั้ง ก็จะมีนายหน้ารายใหม่มาทาบถามให้ได้เลือก ดังคำให้สัมภาษณ์ของหญิงบริการ ซึ่งมีประสบการณ์ในประเทศไทยยาวนานพอสมควร ดังนี้

...ตอนนั้นอาชูดิดคุกที่เชียงใหม่ เขาจับไปหมดทั้งบ้านเลย ในคุกก็มีคนไทยใหญ่ คนอาข่าเยอะเยอะ ก็คุยกัน อาชัวร์รับส่งอาชุนีไม่ดีเลยพามาอยู่ที่เขาโก่งเงิน ทำงานแล้วไม่ได้เงิน เพื่อนในคุกก็เลยให้เบอร์โทรศัพท์ที่รับส่งเขาไว้ พอเจ้าของมาไถ่ออกจากคุก อาชูก็เลยหนีมากับมีแอกับอาแอ นักรถเมล์ ถึงลำปางตอนสายๆ ก็โทรศัพท์ไปเรียกให้เขามารับไปส่งที่ไหนก็ได้ที่ไม่โดนโก่งเงิน เขาก็รับมาส่งที่นี้ รถเจ้านี้ก็ดีพามาที่นี้ เจ้าของไม่โก่งเงินเด็ก ใจดีด้วย

(อาชู อายุ 21 ปี ชาวอาข่าจากตุงตา เลยเซตเชียงตุง รัฐฉาน ประเทศพม่า)

หญิงบริการร้านอาหารกึ่งช้อปปิ้งในภาคกลาง หนีมาจากช่องทางภาคเหนือพร้อมกับเพื่อนชาวอาข่า 2 คนคือ มีแอและอาแอ)

การติดต่อระหว่างเจ้าของสถานบริการกับนายหน้าขนส่ง ใช้วิธีการ 2 รูปแบบคือ 'ส่งเด็กตามสั่ง' และ 'เร่ขาย' นายหน้าบางรายใช้ทั้งสองวิธีควบคู่กัน แต่บางรายก็บริการตามสั่งอย่างเดียวโดยนายหน้าเร่ขายนั้นจะเป็นรายใหญ่ มีผู้หญิงอยู่ในมือจำนวนมากและสม่ำเสมอ

- **การ 'ส่งเด็ก'** เมื่อขาดผู้หญิง เจ้าของสถานบริการสามารถโทรศัพท์ติดต่อนายหน้าได้ โดยจะระบุจำนวนคนที่ต้องการรวมทั้งรูปพรรณสัณฐานคร่าวๆ เช่น ผิวขาว อายุไม่เด็กหรือดูตัวเล็กจนเกินไป (เพื่อตัดปัญหาโสเภณีเด็ก) พูดภาษาไทยได้แล้ว เคยทำงานที่อื่นมาก่อนแล้ว หรือเอาเด็กบริสุทธิ์อายุน้อย นายหน้าจะแจ้งให้ทราบคร่าวๆ ว่า ผู้หญิงที่หาให้ได้นั้นเป็นอย่างไร เช่น สวยเทียบกับคนเก่าคนนั้นคนนี้ได้ ไม่สวยแต่พูดไทยเก่ง นิสัยดี เป็นต้น การส่งผู้หญิงลักษณะนี้ มักเป็นการติดต่อจากสถานบริการที่ไม่ใหญ่มาก มีผู้หญิงอยู่ราวไม่เกิน 25 คนขึ้นไป เพราะสถานบริการเล็กๆ นี้จะไม่ค่อยมีนายหน้ามาเร่ขายผู้หญิงให้บ่อยนัก ดังคำบอกเล่าจากเจ้าของสถานบริการต่อไปนี้

...พวกมาเร่จรมานี้ผมไม่เอาอะ ไม่ไว้ใจ กลัวจะโดน 'เด็กโดด*' อีก ผมก็ไม่ได้ต้องการเด็กมากมายอยู่แล้ว ไม่ใช่ว่าจะเอาเด็กเรื่อยๆ ก็คงไว้ 18-22 คนเท่าจำนวนห้อง เว้นแต่เด็กจะออกหลายคนก็ติดต่อแค่เจ้าประจำ 2 เจ้า แต่บางทีก็มีปัญหา.. คือพอเขาพามายังไม่รักก็ต้องรับไว้.. อย่างผมนี่บอกแล้วว่าไม่เอาพวกที่อยู่เล็กๆ บนเขานดอย พูดกันไม่รู้เรื่อง แต่บางทีก็ทูลดมา บางทีมาแบบตัวเล็กนิดเดียวบอกว่า 20 แล้ว ผมก็...แหม..มันน่าเกลียด.. บางทีนี่ให้อยู่สักพัก ผมเรียกเขามาเอากลับไปฟรีๆ เลยนะ ยอมเสียค่าหัว หนื้อะไรยกให้หมด..ไม่ไหว.. อยู่แล้วมีปัญหาอย่างไอ้โจ** นะ...มาแสดงกิริยาไม่ดีกับแขก หรือพวกพูดยังไม่เข้าใจ ผมตัดใจเรียกให้มารับไปเลย จะเอาไปไหนก็ตามใจ ... แล้วเนียล่าสุด...ไอ้โฮเอามา...เหมือนอายุจะมากกว่าผมซะอีก สงสารแก จะไม่รับไว้แกก็ต้องเสียค่านายหน้ามาอยู่แล้ว เลยเอาไปฝากให้เป็นแม่บ้านที่โรงแรมตรงนี้เขาให้เดือนละ 2 พัน

(บ้านี้ก วัยต้น 40 เจ้าของสถานบริการประเภทร้านอาหารกึ่งช้อปปิ้งในภาคกลาง)

* **เด็กโดด** หมายถึง ผู้หญิงที่มาเบิกเงินก่อนทำงานแล้วหนี

** เรื่องของ 'โจ' อ่านรายละเอียดได้ที่หน้า 56 ในบทที่ 6 นี้

- การเร่ขาย ‘เด็ก’ รถเร่ขายผู้หญิงนี้มักจะใช้รถตู้หรือบิกอัพเพื่อจะได้จุหลายคน แต่ก็มักไม่ให้เกิน 8 คน เพราะจะดู ‘น่าเกลียด’ เกินไป นายหน้าอาจแจ้งแก่ผู้หญิงหรือญาติไว้ก่อนว่า จะพาไปแถบใด แต่ก็ไม่สามารถระบุสถานที่ได้ โดยรถนี้จะจอดตามสถานที่ที่ต้องการผู้หญิงจำนวนมาก เช่น นวดแผนโบราณ อบอบนวด บ้านนางทางโทรศัพท์ และจะนำผู้หญิงออกมาให้เจ้าของหรือคนของสถานบริการเลือก จากนั้นจึงจะนำคนที่เหลือไปเสนอขายที่อื่นต่อจนกว่าจะหมดคันรถ นายหน้าเร่นี้มีอยู่หลายเจ้า สถานบริการใหญ่ๆ มักไม่ต้องโทรศัพท์ไปสั่งผู้หญิงเพราะจะมีผู้ผลัดเวียนมาเสนอ ‘เด็ก’ ให้อยู่เสมอ

...เขาส่งดะมาเลยเหมือนส่งของ เหมือนเอาของมาเร่ขาย บอกอ๊ะ..เอาเด็กมาส่ง แบบมี 5 คน ส่งที่นี่ได้ 2 เหลืออีก 3 มาที่เรา เหลืออีกก็ไปส่งที่อื่นต่อ บางทีขายไม่ออกวกกลับมาหาเร่ออีก ขอให้เอาไว้ลดราคาให้ก็มี บางทีเราเชื่อว่า โอ๊ะ...คนสวยเอาไปลงที่อื่นหมดเลยเธอ บางทีเราก็ก็นำเอา แบบ..ไม่สวย เราดูออกใจ สมมติเขามาเบิกเรา 4-5 พันเจ๊ย ทำให้เราเป็นปีจะหมดหรือ... แล้วเด็กจะเอาอะไรกิน ขึ้นกับหน้าตา อายุด้วยนะ ผมสงสัยนะ เด็กมาเบิกเท่าไรก็อยากให้เราได้ไปกว่าจะใช้หมด... เร่แบบนี้เด็กไม่มีสิทธิเลือกอยู่แล้ว ต่อให้เห็นที่นี้ดูไม่น่าอยู่ก็ต้องยอม แล้วแต่ดวง แต่ถ้าอยู่นานๆ ก็ถึงกันหมดทุกโรง แบบ..เพื่อนอยู่โรงนั้นโรงนี้ค่อยมาดิงกันที่หลัง

(ธนา อายุ 27 ปี คนเชียร์แขกในสถานนวดแผนโบราณในภาคกลาง)

กระบวนการการขนส่งและเงื่อนไขค่าใช้จ่าย ส่วนใหญ่แล้วผู้หญิงจะถูกพาล่องลงมายังจังหวัดในภาคกลาง รวมถึงกรุงเทพฯ และปริมณฑลมากที่สุด บางส่วนเลยไปทางอีสานอย่างนครราชสีมา หรือทางตะวันออกอย่างปราจีนบุรี ชลบุรี จันทบุรี เป็นต้น เมื่อเส้นทางสิ้นสุดลงแถบนี้แล้วก็จะผ่านต่อไปยังภาคใต้จนถึงใต้สุดของประเทศ

รถนี้จริงๆ มันก็ไม่เชิงว่าเป็นของนายหน้า.. นายหน้าจะมีหน้าที่หาผู้หญิง เช่น ถ้าแม่สายมีนายหน้าซัก 10 คน แต่ละคนก็หาเด็กที่อยู่ในสังกัดตัวแล้วก็โยนเป็นสังกัดใหญ่ แล้วจะมีกำหนดว่ารถออกวันที่เท่าไรเวลานั้น เขาก็จะหาเด็กมารวมกันได้สัก 10 หรือ 10 กว่าคน มารถตู้ รถบิกอัพ ตัวนายหน้าก็จะเดินทางมาเองมารอที่ร้านที่สั่งไว้ มาแนะนำเด็กแล้วก็เคลียร์เงิน แต่ถ้าเรียกหาเด็กด่วนหน่อยหรือตัวเด็กอยากจะมาเลย ก็อาจจะมารถกะเบเล็กได้ โอ๊ย...รถเขาจะวิ่งเปลี่ยนเส้นทางไปเรื่อยๆ แหละ.. ยังไงมันก็เคลียร์ตำรวจกันทุกหน่วยไม่ได้หรอก ถ้ารู้ข่าวว่ามีการตั้งด่านที่ไหน เข้มงวดแถบไหนก็หลบ บางทีก็ต้องมีการวกเข้ามาอนเชียงใหม่มาก่อนคืนหนึ่ง บางทีก็ต้องมาพักรอด่านเล็กที่เชียงราย วิ่งไม่มีซ้ำทางกันเลย ไปทางใต้ก็ไม่แพงนักหรอก ก็จากกรุงเทพฯ ลงไปมันไม่มี ตม.ตรวจแล้วนี่ พานั่งรถทัวร์ไปยังได้ ถ้าค่าหัวมันสูงเกิน เด็กก็คงไม่ไหว เจ้าของร้านก็คงไม่เอา...

(ปานิก วัยต้น 40 เจ้าของสถานบริการประเภทร้านอาหารกึ่งชองในภาคกลาง)

อย่างไรก็ตาม ธนา คนเชียร์แขกในสถานนวดแผนโบราณภาคกลางได้ให้ความคิดเห็นว่า ‘ไปทางใต้มันก็ต้องราคาแพงกว่า แต่ผมว่าทางใต้เงินเยอะนะ เขามีกำลังจะจ่ายแขกต่างชาติเที่ยวเงินสะพัด มีทุกรูปแบบแหละ นวด ซ่อง อ่าง นางโหร ส่วนใหญ่เด็กพอบเป็นงาน เคี้ยว เก่ง รอบรู้ ก็คิดอยากจะลงใต้เพราะเงินดี ตั้งแต่ท่าตาดใหญ่ จรดมาเลยเลย บางคนเขาลงเองเลยนะ ถ้ามั่นใจว่าตัวเหมือนคนไทยก็ไปได้หมดทุกภาคแหละ พวกขนส่งนี่รู้จักดี ติดต่อหางานให้ได้’

ค่าเดินทางมายังจังหวัดทางภาคเหนือเช่นเชียงใหม่หรือลำพูนจะประมาณ 2,000 บาท และถ้าลงมาถึงภาคกลาง เช่น สุพรรณบุรี กาญจนบุรี นครปฐม กรุงเทพฯ ก็จะอยู่ในราว 3,000-4,000 บาท⁶ ซึ่งราคานี้เท่ากันทั้ง ‘เด็กไทย’ และ ‘เด็กนอก’ เจ้าของสถานบริการหลายแห่งนิยมรับเด็กต่างชาติมากขึ้น เนื่องจากการลงทุนค่าหัวไม่ต่างกัน ส่วน ‘ค่าเดินทาง’ หรือ ‘ค่ารถ’ นี้จะแยกต่างหากจาก ‘ค่านายหน้า’ หรือ ‘ค่าหัว’ ถ้าเป็นนายหน้าเราขายซึ่งมีการแข่งขันกัน ค่าหัวจะต้องรองได้หากับซื้อหลายคนและอยู่ในราว 2,000 บาท บางรายอาจคิด ‘ค่ารถ’ เพียง 4,000 บาท และไม่คิดค่าหัวเลยหากมีการติดต่อซื้อขายกันบ่อย

ผู้หญิงจำนวนมากไม่เข้าใจเรื่องของค่าหัวและไม่มีโอกาสเลือกว่า นายหน้าจะคิดค่าหัวหรือไม่ เท่าไร โดยทั่วไปแล้วค่าหัวหรือค่านายหน้าจะจ่ายโดยเจ้าของสถานบริการ แต่หากผู้หญิงทำงานไม่ถึงกำหนดเวลาที่ตั้งไว้ เธอก็จะต้องรับผิดชอบจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวเอง ผู้หญิงหลายคนไม่เข้าใจข้อตกลงที่ยู้งยากนี้ เพียงแต่ได้รับรู้ว่าหากทำงานไม่ถึงกำหนดวันเดือนปีดังกล่าว ก็จะต้องถูกหักเงิน แต่ไม่ทราบว่าเป็นค่าอะไร บางครั้งเจ้าของสถานบริการและนายหน้าก็ไม่ได้อธิบายให้ฟัง หรืออธิบายแต่เพียงหยาบๆ เพราะมีปัญหาด้านภาษาสื่อสาร อย่างไรก็ตามแรงงานหญิงสองคนได้ให้คำอธิบายดังนี้

คำเอี้ย อายุ 19 ปี ชาวไทยเชื้อ จากเมืองยอง รัฐฉาน ประเทศพม่า หมดนวดแผนโบราณเข้าสู่อาชีพเมื่ออายุ 16 ปี	ใหม่ อายุ 26 ปี ไทยใหญ่ จากเชียงตุง รัฐฉาน ประเทศพม่า หญิงบริการร้านอาหารกึ่งซ่อง
...ผู้รับส่งนะเธอ.. ก็เป็นงานของเขา เขาก็ต้องได้ค่ารับส่งทุกคน อย่างจากแม่สาย หนูจ่ายค่ารถ 3 พันห้าใช้มัยคะ แล้วเขาจะได้จากเจ้าของร้าน 4 พัน เรียกว่าอะไรนะ...ค่านายหน้าเธอ... ป้าเขาบอกว่า ถ้าอยู่ถึงปี ค่านายหน้าก็ไม่ต้องจ่าย ถ้าไม่ถึงปีเขาจะหัก 4 พัน หนูก็เลยต้องอยู่ให้ถึงตรุษจีนนี้ แต่ที่เก่าที่เคยอยู่เขาเอาแค่ 6 เดือนเองนะคะ สงสัยที่นี่ไม่ค่อยมีแขก เลยเอาตั้งปีเนาะ	...ตอนอายุ 18 หนูเคยมาแล้ว รถตู้ไปส่งร้านอาหารรับแขกที่สุพรรณ ค่ารถเขาคิดพันแปด ค่านายหน้าอีก 3 พัน ตอนนั้นคนเชียงตุงมาไม่เยอะอย่างนี้หรอก แต่ที่ร้านนั้นก็มียุโรป...นี่เลิกทำไป 6 ปีแล้ว เลิกกับแฟนนะ ก็เลยมาหาเงินส่งให้ลูก รถที่ส่งนี้เป็นพี่น้องของแฟน หนูไปๆ มาๆ ซื่อขายของแม่สายก็เลยรู้จักกัน เขาคิดค่ารถแค่พันห้า ค่านายหน้าพันหนึ่ง ค่าประกัน 2 พัน หนูเบิกเงินไปก่อน อยู่ถึงปีเจี๊ยกจะไม่เอาคืน

⁶ การเก็บข้อมูลอยู่ในช่วงปี 2534 ก่อนมาตรการผ่อนผันให้แรงงานต่างด้าวมาจดทะเบียน ทราบจากผู้หญิงที่จะกลับบ้านในปี 2540 ว่า ‘ค่ารถ’ ขึ้นราคาแล้วเนื่องจากตำรวจเข้มงวด อย่างไรก็ตาม ราคานี้อาจปรับขึ้นลงได้ตามสถานการณ์การค้าหญิงซึ่งเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วอยู่เสมอ.

ความสัมพันธ์ของนายหน้ากับเจ้าหน้าที่ของรัฐ การขนส่งผู้หญิงต่างชาติจะทำได้เลยหากไม่มีเจ้าหน้าที่ของรัฐรู้เห็นเป็นใจ ข้อมูลที่ได้จากหญิงบริการ เจ้าของสถานบริการ และองค์กรพัฒนาเอกชนรวมทั้งในรายงานวิจัยอื่นๆ กล่าวสอดคล้องตรงกันว่า การขนส่งสินค้ามีชีวิตนี้ มีทั้งที่ดำเนินการโดยตำรวจเอง หรือมีตำรวจร่วมมือหมอนวดแผนโบราณสาววัยไม่เกิน 18 ปีที่ชื่อ ‘คำเขียว’ บอกว่า เธอจะกลับไปพักที่บ้านช่วงลดยกระทางสักเดือนหนึ่งแล้วจึงจะมาใหม่ เมื่อผู้เขียนถามว่าจะกลับอย่างไร เธอก็ตอบอย่างไร้เดียงสาว่า ‘ก็โทรศัพท์ไปเรียกตำรวจมารับ’ ยังคงตัวอย่างคำให้สัมภาษณ์ ซึ่งยืนยันในเรื่องเดียวกันดังต่อไปนี้

... แก้วจะมากับรถเจ้านี้ประจำ เขาเป็นตำรวจรู้จักกับเจ้าของที่นี่ดี คอยหาเด็กมาให้ ไม่อยากมาเจ้าอื่น..ไว้ใจไม่ได้ แบบ..ไม่รู้จักกัน ไม่รู้ว่าจะปลอดภัยไหม จะโดนจับกลางทางไหม ถ้าจะกลับบ้านก็เรียกเขามา แต่คราวที่แล้วให้แฟนเอารถไปส่ง ถ้าแฟนไม่ว่างก็โทรเรียกรถตำรวจนี่แหละ เจ้าอื่น แก้วจะไปคนเดียวเขาคงไม่ไปให้มั้ง ต้องรอหลายคน แต่เจ้านี้ถ้า 4,000 ก็ไปให้ละ..

(บัวแก้ว อายุ 19 ปี ชาวไทยใหญ่จากเชียงตุง รัฐฉาน ประเทศพม่า
ย้ายมาอยู่แม่สายเมื่ออายุ 3 ขวบ หมอนวดแผนโบราณในภาคกลาง)

บริการเสริมของนายหน้า

นายหน้าแต่ละรายพยายามจะอำนวยความสะดวกอื่นๆ เป็นการหารายได้เพิ่มเติมจากค่าหัวและค่ารถที่ได้รับ การบริการเสริมนับว่าเป็นการดึงดูดให้ผู้หญิงเลือกใช้บริการของตนด้วย ในกรณีที่มียนายหน้าหลายรายเข้ามาทาบทาม

- **การรับกลับบ้าน** นายหน้าจะมีบริการให้โทรศัพท์เรียกให้รับกลับได้ โดยจะคิดค่ารถ 4,000 บาทหรือเท่ากับขามา แต่ถ้ารวบรวมกันกลับได้หลายคนอาจต่อรองให้ช่วยลดราคาได้ นายหน้าบางรายจะมีข้อเสนอว่าตนสามารถตีรถมารับได้ทันทีเรียก โดยไม่ต้องรอให้ ‘รถเต็ม’ เหมือนเจ้าอื่น ส่วนใหญ่ผู้หญิงต่างแดนจะไม่กลับไปเที่ยวบ้านถ้าไม่จำเป็นหรือไม่ใช้เทศกาลสำคัญอย่างสงกรานต์หรือลอยกระทงเพราะค่ารถแพงมาก
- **การส่งของ** เมื่อผู้หญิงอยากกลับบ้านก็จะติดต่อนายหน้าให้มารับ และจัดการเรื่องข้าวของที่จะนำกลับด้วย แม้บางครั้งเธออาจตั้งใจกลับมาทำงานอีกก็มักจะต้องติดข้าวของมีค่า เช่น เครื่องเสียง ทองหรือเงินสดไปฝากทางบ้านด้วยเสมอ ข้าวของเหล่านี้จะได้รับการส่งขึ้นโปรรถที่แม่สายก่อน หรือถ้าไม่มากนักก็จะบรรจุทุกใส่ไปในรถคันที่เธอนั่งด้วยก็ได้ แต่ให้แยกจากของส่วนตัวอื่นๆ เสมือนว่าเป็นทรัพย์สินของนายหน้าแทน ผู้หญิงจะต้องไม่พกทองและเงินสดติดตัว เพื่อความปลอดภัยเมื่อมีการตรวจค้น โดยนายหน้าจะรับฝากไปจนกว่าจะถึงชายแดน

ตำรวจนี้รู้จักกันดี เขาเป็นเจ้าของรถที่พามาทำงานที่นี่ นิสัยดีไว้ใจได้ ค่ารถก็ 3,500 ถ้าจะส่งของพวกวิทยุ หรือเสื้อผ้ากลับบ้าน เวลาเขามาส่งเด็กก็ฝากเขาไปได้ ของก็ถึงทุกที่เขาไม่เคยโกง ถ้าจะกลับก็

โทรศัพท์ที่ไปเรียก แล้วก็ฝากทองฝากอะไรไว้ที่เขา เรานั่งไปแต่ตัวพอไปถึงเขาก็จะให้คืน คนอื่นๆ ก็ทำแบบนี้ ไว้ใจได้

(มา อายุ จี อายุ 23 ปี ลูกครึ่งพม่า-ไทยใหญ่ จากเมืองบาชเซง ภาคอิรวดี ประเทศพม่า
ย้ายมาอยู่ท่าพี่เหล็กได้ 6 ปีแล้ว หญิงบริการร้านอาหารกึ่งช้อปปิ้งในภาคกลาง)

- **การส่งเงินกลับบ้าน** ชาวต่างชาติสามารถเปิดบัญชีได้ที่ธนาคารขายแดนอย่างอำเภอแม่สาย คนที่อยู่ในประเทศไทยนานแล้วหรือเกิดที่นี่ก็มักจะเปิดบัญชีชื่อตัวเอง ญาติ หรือชื่อพ่อแม่ไว้ เมื่อจะส่งเงินก็โทรศัพท์นัดแนะกันแล้วโอนผ่านธนาคารไป หากเขียนหนังสือไม่ได้ก็สามารถให้เพื่อน แฟน หรือคนเชียร์แขกไปช่วยจัดการให้ แต่ส่วนใหญ่แล้วผู้หญิงจะพยายามหัดเขียนชื่อตัวเองเป็นภาษาไทยไว้ทุกคน การโอนเงินผ่านธนาคารนี่เป็นที่นิยมกว่าการส่งธนบัตรซึ่งยุ่งยากในการไปรับ อย่างไรก็ตามผู้หญิงข้ามชาติส่วนใหญ่จะนิยมใช้บริการ 'ฝากเงิน' กับนายหน้าเพราะสะดวกกว่าสำหรับเธอ

ฟ้าก็ส่งของฟ้าเอง แต่เด็กส่วนใหญ่เขาไม่มีบัญชีหรอกค่ะ แบบ..ตอนแรกเข้ามาก็ไม่รู้ หรือรู้ตอนนี้แล้วจะกลับไปทำก็เสียค่ารถ แล้วยังต้องกลับไปเอาบัตรประชาชนที่บ้านมาด้วย บางคนก็ว่ามันยุ่งไม่เข้าใจ แล้วทางพ่อแม่จะเบิกเองก็เบิกไม่เป็น แต่นายหน้าเขาจะมีบัญชีที่แม่สาย เด็กก็ฝากเข้าบัญชีเขา ทางนั้นก็จัดการเบิกไปให้พ่อแม่เด็ก คือทางญาตินี้ถ้าเขาต้องการเงินก็มาติดต่อที่นายหน้า หรือฝากให้นายหน้าทางบ้านมาติดต่อลูกให้จากแม่สายสะดวกดี บางทีนั่งรถจากเชียงตุงมาเองให้นายหน้าจัดการให้โทรหาลูก แล้วก็นัดแนะกัน หรือถ้าเด็กเก็บเงินได้อยากจะส่ง ก็โทรไปบอกนายหน้าว่าจะส่งนะ...จัดการให้ด้วย บางทีถ้าตัวนายหน้าจะออกให้ก่อนเลย แล้วเราค่อยโอนไปให้ก็ได้ ถ้าไว้ใจกันนะคะ อ้อ..เขาก็ต้องคิดค่าเหนื่อยของเขานะคะ แบบ..ถ้าเราจะฝากให้พ่อแม่สักหมื่นสองหมื่น ก็ต้องฝากเกินไปไว้สักพันสองพัน เคยได้ยินเหมือนกันว่ามีคนโดนโกง แต่ฟ้าว่ามีไม่บ่อยหรอกค่ะ เพราะมันเป็นอาชีพเขาทำแบบนั้นเขาก็อยู่ไม่ได้

(ฟ้า อายุ 18 ปี ลูกครึ่งพม่า-ไทยใหญ่ แม่อุ้มท้องมาเกิดที่อำเภอชายแดนภาคเหนือ
หมอนวดแผนโบราณในภาคกลาง)

- **การติดต่อกับทางบ้าน** ผู้หญิงสามารถส่งข่าวคราวถึงทางบ้านผ่านนายหน้าได้เสมอ พวกเขาจะโทรศัพท์ไปฝากข้อความไว้กับนายหน้า หรือให้นายหน้านัดพ่อแม่ที่อาจอยู่ในฝั่งไทยหรือแถบใกล้ๆ มาคอยรับโทรศัพท์ได้ตามวันที่กำหนด และเมื่อญาติต้องการรู้ทุกข์สุขของเธอก็จะไปโทรศัพท์ได้ที่นายหน้าเช่นกัน ในกรณีที่บ้านของผู้หญิงอยู่ห่างไกล ก็สามารถฝาก 'คำ' หรือจดหมายให้กับนายหน้าที่มักแวะเวียนมายังสถานบริการนั้นๆ เพื่อให้จัดการส่งต่อเป็นทอดๆ ไปได้
- **การทำเอกสารปลอม** ไม่ใช่ทุกนายหน้าทุกรายจะดำเนินธุรกิจนี้ด้วย แต่ผู้หญิงบางคนก็ได้ให้ข้อมูลถึงการที่ตนได้ทำ 'บัตรสี' ต่างๆ ซึ่งทางราชการออกเพื่อควบคุมชาวเขาและชนกลุ่มน้อย โดยการจัดการของนาย

หน้า หรือ 'คนรับส่ง' โดยปกติแล้ว ราคาของการทำบัตรเหล่านี้จะแตกต่างกันในแต่ละสถานที่ ช่วงเวลา และกระบวนการติดต่อ ทั้งยังแล้วแต่ว่าเป็นการสวมตัวในทะเบียนจริง หรือเป็นเอกสารปลอมทั้งหมดด้วย แรงงานต่างชาติส่วนใหญ่พยายามดิ้นรนที่จะมีบัตรเหล่านี้ เพื่อความอุ่นใจในการอยู่ในประเทศไทย และอาจดำเนินการติดต่อกับ 'นายหน้าค้าบัตร' ซึ่งเป็นธุรกิจต่างหากจากนายหน้าหางานก็ได้ อย่างไรก็ตามสำหรับกระบวนการค้าหญิงนี้ บางรายได้ผนวกเอาการทำบัตรไว้เป็นของแถมด้วย แต่จะเป็นของแถมสำหรับผู้หญิงหรือสำหรับเจ้าของสถานบริการก็คงแล้วแต่กรณี

...ตอนอยู่เชียงใหม่เขาให้แม่ทำบัตรสีฟ้าด้วย คิดเงิน 8,000 บาท แต่บัตรนี้เจ้าของเขาเก็บไว้ เขาไม่ได้ให้แม่ พ่อตำรวจมาเขาก็ให้ตำรวจดู ตอนแรกโดนจับ พอรู้ว่าไม่มีบัตรเขาก็ไม่จับ แต่ครั้งหลังนี้เขาจับหมดเลย บัตรใช้ไม่ได้ เขาเอาไปไหนไม่รู้ พอมีแหม่นออกมาจากบ้านก็เลยไม่มีบัตร (มีแหม่น อายุ 18 ปี ชาวอาข่าจากนอกเขตเชียงตุง รัฐฉาน ประเทศพม่า หญิงบริการร้านอาหารกึ่งช้อปปิ้งในภาคกลาง)

ที่แม่สายจะมีผู้หญิงบางคนได้ทำบัตรผู้ผลิตถิ่นสัญชาติพม่าที่เข้าเมืองก่อนปี 2519 (สีชมพู) หรือบัตรประจำตัวชาวไทยลื้อ (สีส้ม) ได้ในราคาหลายพันบาท ส่วนทางเชียงใหม่จะเป็นเขตที่นิยมทำบัตรบุคคลบนพื้นที่สูงของเผ่าอาข่า (สีฟ้า) กันมาก ผู้หญิงต่างชาติที่ทำงานในสถานบริการเชียงใหม่หลายคนจำเป็นต้องมีบัตรสีฟ้าที่ว่านี้ และล่าสุดที่ผู้เขียนขึ้นไปเก็บข้อมูลนั้น ทางจังหวัดเข้มงวดกับคนต่างชาติไม่มีบัตรมาก แต่จะไม่จับคนที่ไม่มีบัตรสีฟ้า

...หนูอยู่แม่สาย 2 เดือน เปิดบริษัทแล้ว...นั่งตริงค์ เพื่อนๆเขาส่งมาทำงานทางใต้ (หมายถึงภาคกลาง-ผู้ลี้ภัยฯ) เยอะ ก็เลยติดต่อจะมาบ้าง เขาก็พาไปทำบัตรอีกที่เชียงใหม่ก่อน บอกว่าคิดค่าบัตร 2 พัน แล้วก็พาหนูไปนั่งดูหาเงินที่เชียงใหม่ บอกว่าเอาเป็นค่าบัตร หนูอยู่เดือนหนึ่งเขาก็ให้มา โรงแรมกรุงเทพฯ พอมีบัตรแล้ว...ก็เหมือนที่หนูบอกพี่ที่แรกแหละ ต้องบอกว่าเป็นอีกที่มาจากเชียงใหม่จะได้เหมือนที่เขียนไว้ในบัตร

(หงส์ อายุ 18 ปี ลูกครึ่งไทยใหญ่-จีนฮ่อ จากเชียงตุง รัฐฉาน ประเทศพม่า
หมอนวดแผนโบราณในภาคกลาง)

นอกจากบัตรสีต่างๆ ดังกล่าว บางรายยังก้าวไปถึงการทำหนังสือเดินทางซึ่งเป็นกระบวนการสืบเนื่องกับการค้าผู้หญิงส่งออก ผู้หญิงบางคนไม่เข้าใจความหมายของหนังสือเดินทางและทำไปโดยที่ยังไม่ทราบว่าจะมีประโยชน์อย่างไร เพียงตีค่าเหมือนเอกสารทุกชนิดที่คนข้ามชาติดิ้นรนเพื่อที่จะได้มา คือเพื่อขออยู่ในประเทศไทยได้โดยตำรวจไม่จับเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เป็นไปได้มากกว่าหญิงสาวที่ได้โอกาสทำหนังสือเดินทางนี้ จะเป็นกลุ่มที่นายหน้าส่งออกต้องการติดต่อชักนำให้ออกนอกประเทศต่อไป

...อยู่เมืองชลหนูเก็บเงินได้ก็ทำบัตรสีส้มให้แม่กับพี่น้องได้ทุกคน เสียคนละพัน หนูก็ภูมิใจนะที่ช่วยเขาได้ไปไหนก็สะดวก ออกนอกเขตอย่างมาก็โดนปรับ ตอนนั้นหนูหมดไปหมื่นกว่าเหมือนกัน พอมาอยู่ที่นี่ หนูก็ได้ทำไอ้สีเลือดหมูนะ (หมายถึงหนังสือเดินทาง -passport) ลุงหนูที่เขาค้าสาวมาจัดการให้ก็เสีย 2 หมื่น ..ที่เป็นเล่มๆนั้นแหละ จริงๆค่าทำมัน 16,400 แต่ต้องมีค่าทำเอกสาร ถ่ายเอกสารอะไรเนี่ยก็เลยรวมแล้ว 2 หมื่น มีเล่มนี้แล้วหนูไปไหนก็ได้ไม่โดนจับ แล้วก็ไม่ต้องเสียค่ารถที่ละ 4 พันอีก มันคุ้มนะ เคยมีตำรวจขอตรวจบัตร หนูก็ยื่นบัตรนี้ให้ดู เขาก็ไม่ว่าอะไร

(หล้า อายุ 21 ปี ไทยใหญ่จากเมืองเหนือ ประเทศพม่า ปัจจุบันมีบ้านอยู่ที่อำเภอชายแดนภาคเหนือ
หญิงบริการร้านอาหารกึ่งชองในภาคกลาง)

น่าสังเกตว่าตัวของ 'หล้า' เองก็เคยมีข่าวลือไปรีมาติดต่อขอแต่งงาน และบอกว่าจะพากลับ ประเทศด้วย (ดูรายละเอียดในตอนนายหน้าส่งออก) แม้ว่าเจ้าตัวจะปฏิเสธ แต่การทาบตามครั้งนั้น อาจทำให้หล้ามีโอกาสได้ทำหนังสือเดินทาง เพราะผู้หญิงส่วนใหญ่จะไม่รู้จักหรือเคยได้ยินเรื่อง 'บัตรสีเลือดหมู' มาก่อนเลย และก็เป็นที่ไปได้ว่านายหน้าจะยังคงคิดชักชวนเธออีกจนกว่าจะสำเร็จ

ทัศนคติของผู้หญิงต่อนายหน้าขนส่ง ส่วนใหญ่แล้วผู้หญิงจะยอมรับเงื่อนไขของนายหน้า เหตุผลหนึ่งก็คือเธอไม่มีทางเลือกอื่นและทุกคนก็ปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยมากจะมองว่านายหน้าเป็นอาชีพหนึ่งซึ่งควรได้รับค่าเหนื่อยเนื่องจากต้องติดต่อเจ้าหน้าที่ไทยมากมายกว่าจะพาเธอมาทำงานได้ แม้บางครั้งจะพบว่านายหน้าพาตนไปยังสถานที่ที่ไม่ดี เช่น ไม่มีแขกมาเที่ยว ได้ค่าตัวน้อย โกงเงิน หรือบางคนก็ได้รับรู้ภายหลังว่า ที่นายหน้าชวนมาทำงานร้านอาหารหรือเป็นหมอนวดนั้นแท้จริงแล้วคือการขายบริการ ส่วนใหญ่ก็ยังคงไม่มีความรู้สึกต่อต้าน หากยังยอมรับว่าการเดินทางมาเมืองไทยนั้นเป็นการเผชิญโชคและต้องเสี่ยง ผู้หญิงที่ถูกหลอกลวงโดยไม่ได้ออกโดยตรงว่าจะพามาทำงานขายบริการกลับบอกว่าเป็นความผิดหรือความไม่เข้าใจของเธอเองว่า ที่แห่งนั้นหมอนวดหรือร้านอาหารก็เป็นแบบนี้ อย่างไรก็ตามมีบางคนที่มีอาจมีความคิดต่างออกไป ซึ่งสังเกตได้ว่า มักจะเป็นกลุ่มซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยนานจนเริ่มหันเลี้ยวเหลี่ยมและการหาผลประโยชน์ของนายหน้าทางาน

พะยอมไม่เคยใช้รถนายหน้าสักที มารถทัวร์เอง ไม่ใช่เด็กสาวๆเขาก็ไม่ค่อยตรวจนะ กลับบ้านก็รถทัวร์หรือไม่ก็ให้แฟนไปส่ง เรื่องอะไรจะต้องเสียค่ารถแพงๆ เราจัดการเองก็ได้นี่คะ ส่งของโอนเงินไปก่อน มีติดตัวแค่เงินสดน้อย พะยอมเคยถูกจับก็ปรับแค่ 2 พัน ก็เสียน้อยกว่านายหน้าอยู่ดีใช้ไหมคะ แล้วเขายังไปส่งชายแดนให้ด้วย สบาย... จะกลับอยู่แล้วนี่

(พะยอม อายุ 34 ปี ไทยใหญ่จากเชียงตุง รัฐฉาน ประเทศพม่า หมอนวดแผนโบราณในภาคกลาง)

ฟ้านึกๆเหมือนกันว่านายหน้าเขาเอาเปรียบเพราะ 4 พันนี่แพงมาก รับผู้หญิงทีละ 6 คนก็ 2 หมื่นสี่ไม่ยากอะไรเลย ..แต่มองอีกทีเขาก็ต้องไปแบ่งกับตำรวจอีก ไม่รู้จะได้จริงๆเท่าไร แต่ฟ้าว่าคงกำไรดี

เด็กจะทำงานก็ต้องพึ่งเขาทุกคน อย่างตอนพามา พำอยู่กรุงเทพฯ ก็โทรไปให้ยายฟ้าที่แม่สายติดต่อให้ เขาก็คิดค่าหัว 4 พัน ทั้งที่นั่งรถไกลนิดเดียว ด้านก็ไม่มี

(ฟ้า อายุ 18 ปี ลูกครึ่งไทยใหญ่-พม่า เกิดที่อำเภอชายแดนภาคเหนือ หมอนวดแผนโบราณในภาคกลาง)

ทัศนคติจากสถานบริการต่อนายหน้าขนส่ง ความสัมพันธ์ระหว่างนายหน้ากับเจ้าของสถานบริการคือความสัมพันธ์ของคนที่ทำธุรกิจอยู่ในวงการเดียวกัน ต้องพึ่งพาอาศัยกันอย่างแยกกันไม่ออก เจ้าของสถานบริการจะยอมรับในกรณีที่นายหน้าเรียกค่าหัวผู้หญิง แต่ก็จะต้องให้ความเห็นว่าไม่ควรสูงเกินไปนัก แม้บางรายจะผลกระทบให้ผู้หญิงเป็นผู้จ่ายค่าหัวตัวเองโดยให้กู้ยืมไปก่อน ก็ยังหมายความว่าตนจะต้องลงทุนจ่ายเงินก้อนออกมามากเกินไป อีกทั้งการยอมให้ผู้หญิงติดหนี้สูงมากยังเสี่ยงกับการหนีหนี้ด้วย แต่คนเรียกรับอย่าง ธนา อาจมีความเห็นที่แตกต่างจากเจ้าของสถานบริการ เพราะเขาเป็นเพียงลูกจ้างที่มีความสนิทสนมกับผู้หญิงที่เป็นหมอนวดแผนโบราณพอสมควร ธนามองว่า ค่าหัวนั้นเป็นเงิน ‘กินฟรี’ ของนายหน้า เพราะหากมีค่าใช้จ่ายกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ นายหน้าก็จะบวกไปกับค่ารถอยู่แล้ว ‘เด็กมีค่าหัวนี้ส่งสาร กว่าจะใช้หนี้ค่ารถได้หมดก็หลายเดือนอยู่แล้ว ..บางทีรถมาส่งนี่ผมจะถามเลยนะว่ามีค่าหัวด้วยหรือเปล่า.. บางทีอยากจะรับแต่เจ้าที่เขาไม่คิดค่าหัว มันก็เอาเปรียบเกินไปนะผมว่า คนมาส่งมันเก็บเราไปแล้วเราต้องมาเอากับเด็กเงี้ย.. เมื่อไรจะใช้คืนได้หมดละ..อย่างให้อยู่นานเป็นปีค่าหัวถึงจะหมดอย่าเงี้ย.. มัน..ส่งสารเด็ก’

ข. นายหน้าผูกขาด - กินเปอร์เซ็นต์

นายหน้าผูกขาดคือนายหน้าซึ่งหาผู้หญิงไปส่งทำงานยังสถานบริการ และจะควบคุมให้อยู่ในสังกัดของตนต่อไปโดยมีเครือข่ายคอยควบคุม ณ สถานบริการและคอยหักเปอร์เซ็นต์จากค่าตัว โดยอาจให้กู้ยืมเงินก่อนแล้วหักหนี้ออกจากรายได้ที่เหลือของเธอ ผู้หญิงที่ทำงานภายใต้การควบคุมนี้จะถูกเรียกว่า ‘เด็กเอ’ ซึ่งมาจากคำว่าเอเยนต์ นายหน้ากลุ่มนี้ (ต่อไปนี้จะเรียกว่าเอเยนต์ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกกันในวงการ) อาจติดต่อผู้หญิงให้เข้าสังกัดโดยเสนอเงินก้อนโตให้กับเธอหรือครอบครัวเป็นเครื่องล่อ และจะนิยมทาบทามผู้หญิงต่างชาติที่มีถิ่นฐานอยู่ในชายแดนไทย หรือฝั่งตรงข้ามที่ไม่ไกลเกินไปนัก ถ้าเป็นกลุ่มที่เพิ่งเข้ามา ก็มักจะเป็นพวกที่ถูกชักนำโดยนายหน้า นำเข้าอย่างเป็นระบบ เนื่องจากเอเยนต์ต้องการจะรู้จักหรือได้เครือข่ายสืบสาวไปถึงบ้านของผู้หญิง เพื่อจะได้ติดตาม ในกรณีที่เธอคิดหลบหนีหนีหรือตีตัวออกจากสังกัดได้ อย่างไรก็ดี หญิงสาวในสังกัดเอเยนต์คนหนึ่งได้อธิบายว่า ‘เอ’ ของเธอจะเข้าไปหา ‘เด็ก’ เธอเนื่องจากนายหน้านำเข้าโก่งราคาส่งข้ามแดนแพงมาก

นับเป็นความโชคร้ายเลยทีเดียวสำหรับหญิงสาวที่พลัดหลงเดินเข้าสู่ระบบเอเยนต์ ซึ่งเป็นระบบแห่งการเอารัดเอาเปรียบอย่างรุนแรง ยิ่งไปกว่านั้นเอเยนต์บางรายจะดำเนินธุรกิจของตนในรูป บังคับ กักขังและขโมยใจผู้หญิงให้ขายบริการ ด้วย เป็นเรื่องแปลกแต่จริงที่ผู้หญิงในระบบเอเยนต์มักไม่เคยรู้จักหรือได้ยินเกี่ยวกับนายหน้าที่เพียงคิดค่ารับส่งหรือค่าหัวแบบขายขาดเลย ทั้งที่เธอบางคนก็มีบ้านอยู่ในเขตแม่สายนี้เอง ในขณะที่เดียวกันผู้หญิงที่ใช้บริการของกลุ่มรับส่งก็มักไม่เคยได้รับการทาบทาม หรือรู้จักเอเยนต์ผูกขาดแบบนี้เลย ดูเหมือนธุรกิจ 2 ประเภทจะแยกกลุ่มผู้หญิงและกลุ่มสถานบริการที่จะนำส่งออกจากกัน

ในกรณีนี้เราจะไม่กล่าวถึงผู้หญิงที่ถูกหลอกลวงมาบังคับทำงาน ซึ่งเป็นไปได้ที่จะมีแฝงอยู่ในระบบเเยนด์ดังกล่าวโดยเฉพาะกลุ่มที่ถูกนายหน้าพาเข้าชักชวนมาจากบ้านโดยตรง สำหรับหญิงสาวที่เจ้าตัวหรือพ่อแม่ตกลงกับข้อเสนอของ 'เอ' ก็จะถูกเก็บหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้าน บัตรประจำตัว หรือพิมพ์ลายมือทำสัญญาคุ้มภัย ซึ่งเจ้าตัวมักอ่านไม่ออกไ้เป็นที่เรียบร้อย จากนั้นก็จะถูกจัดการนำตัวไปทำผม เสริมจมูก ขัดสีผิวพรรณ และจัดหาเสื้อผ้าทำงานให้เสร็จสรรพ โดยคิดค่าใช้จ่ายเป็นบัญชีโดยละเอียดบวกรวมเข้ากับหนี้ที่กู้ไว้ และหนี้เองที่เป็นพันธนาการผูกมัดพวกเธอไว้อย่างดีไม่หลุด

...เขาจ่ายไป 3-4 หมื่นนะ สะ ปีนึงมันจะกลายเป็นดอกเบี้ยยเท่าไร พ่อเด็กจะเป็นไท้เจ้าของเอก็จะส่งคนที่มีความชำนาญไปหาพ่อแม่ดีกว่าที่บ้านเขาอะไร ชาดที่วิมัย ต้องการมอเตอร์ไซด์มัยต้องการเครื่องไฟฟ้าอะไรให้ไม่น้อยหน้าชาวบ้าน พ่อพ่อแม่ตกลง ก็รีบเอาเงินมาแล้วต่อสัญญาทำงาน พ่อแม่ไม่เห็นหรือกลัวว่าสภาพลูกตัวเป็นยังงี้

(เบิร์ต อายุ 39 ปี ผู้จัดการอาบอบนวดใหญ่ มีทั้งแผนกอ่างและแผนโบราณ
พนักงานมากกว่า 300 คน ไม่รับผู้หญิงจากเเยนด์ผูกขาด)

ธุรกิจ 'เด็กเอ' นี้มักจะพบได้ในสถานบริการขนาดใหญ่ เช่น อาบอบนวด นวดแผนโบราณ บ้านนางทางโทรศัพท์ขนาดใหญ่ และโรงแรม เเยนด์ผูกขาดจะรู้จักกับคนเชียร์แขกบางคน หรือผู้จัดการสถานบริการบางแห่ง และอาจกลั่นแกล้งให้ผู้หญิงที่ไม่ได้อยู่ในสังกัดไม่มีโอกาสได้รับแขก บางสถานบริการที่มีเเยนด์มากกว่า 1 รายจะมีการแข่งขันกันสร้างอิทธิพลโดยมีผู้หญิงเป็นเหยื่อตลอดกาล กล่าวคือ อาจมีความพยายามที่จะ 'ลดแลกแจกแถม' ในที่แห่งนั้น โดยให้สิทธิพิเศษคนเชียร์แขกในการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง หรือให้เธอต้องบริการแบบพิเศษสุดแก่ผู้จัดการสถานที่ หรือแขก เป็นต้น

เมื่อก่อนนี้ใครไม่อยู่เเยนด์ก็หาแขกลำบาก แต่เดี๋ยวนี้นี้ไม่มีใครอยากอยู่หรือ นอกจากคนที่เขามีความจำเป็นต้องเบิกเงินก้อนใหญ่ๆ หรือคนที่ไม่ค่อยรู้เรื่องพวกไม่มีบัตร..พูดไทยไม่ได้นะ แอนทำอาชีพนี้มาปีกว่านะ พวกเด็กเเยนด์เป็นเด็กจากนอกนะเยอะมากเลย นำสงสารด้วย ไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราวอะไรหรือใครให้ทำอะไรก็ทำ

(แอน อายุ 24 ปี ชาวไทย จากภาคอีสาน ทำงานมา 3 แห่งในระยะเวลา 2 ปีในอาชีพบริการ
หมอนวดอาบอบนวดในภาคตะวันตก สถานบริการมีพนักงานส่วนหนึ่งอยู่ในสังกัดของเเยนด์ผูกขาด)

วิธีการชักเปอร์เซ็นต์ ปกติแล้วค่าตัวของผู้หญิงจะถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน 50:50 หรือ 60:40 เช่น หากเธอรับแขก 200 บาท 100 มักจะตกเป็นของสถานบริการ หรือถ้ารับแขกครั้งละ 1,000 บาท สถานบริการมักจะรับไปโดยประมาณ 500-600 บาท แต่สำหรับ 'เด็กเอ' ในครั้งหนึ่งของค่าตัวที่เธอควรจะได้นี้จะถูกหักเข้าเเยนด์ ดังนั้นถ้าจากค่าบริการ 300 บาท 150 บาทที่เธอควรจะได้จะถูกหักไปอีกจนเหลือเพียง 80-100 บาท หรือหากเป็น

หญิงบริการค่าตัวสูง เช่น พนักงานอาบอบนวด เงินที่แจกจ่ายจำนวน 1,000 บาทแทนที่จะถึงมือผู้หญิง 400-500 บาท เอเยนต์ก็จะหักไปประมาณครึ่งหนึ่งคงเหลือเพียง 250-300 บาทเท่านั้น

ตัวอย่างจากสถานอาบอบนวดแห่งหนึ่งในภาคตะวันตก ค่าบริการ 2 ชั่วโมงซึ่งรวมการมีเพศสัมพันธ์ด้วย คิดเป็นเงิน 1,200 บาท หอมอนวอดิสรจะได้รับ 600 บาทซึ่งจะต้องแบ่งให้คนเชียร์แขกอีก 100 บาท เหลือเข้าตัวเองเพียง 500 บาท แต่หากเป็น 'เด็กเอ' แล้วจะต้องถูกหักเข้าเอเยนต์ไปอีก 220 บาทด้วย สรุปได้ว่าจากค่าบริการ 1,200 บาท เงินจะตกถึงมือผู้หญิงเพียง 280 บาทเท่านั้น!

เมื่อผู้หญิงหรือพ่อแม่เบิกเงินก้อนไปแต่แรก เอเยนต์จะค่อยๆ หักหนี้ไปจากรายได้คงเหลือของเธอ ซึ่งหมายความว่าเปอร์เซ็นต์ค่าตัวที่หักไปแต่ที่แรกนั้นถือเป็น 'ค่านายหน้า' มิได้เกี่ยวกับการใช้หนี้แต่อย่างใด ดังนั้นจากค่าตัวคงเหลือ 280 บาทข้างต้น นายหน้าจะหักอีกราวร้อยละ 20-25 เป็นการคืนหนี้ จึงคงเหลือถึงมือผู้หญิงจริงๆ ราว 220 บาทเท่านั้น หากหอมอนวอดิ 'เด็กเอ' รับแขก 4 คนคิดเป็นจำนวนเงิน 4,800 บาท สถานบริการจะได้ไป 2,400 บาท คนเชียร์แขก (อาจมีหลายคน) รวมกันได้ 400 บาท เอเยนต์ได้ค่าเปอร์เซ็นต์ 880 บาทและหักคืนหนี้อีก 240 บาท จึงเหลือถึงผู้หญิงเพียง 880 บาทเท่านั้น ซึ่งเงินจำนวนนี้ผู้หญิงอาจได้เบิกไปใช้จ่ายส่วนตัวประมาณวันละ 100-200 บาท แต่เอเยนต์บางรายก็จะจัดการเรื่องส่วนตัวเหล่านี้ให้ด้วยโดยจะบวกค่าใช้จ่ายทั้งหมดลงบัญชีรวมเป็นหนี้ไปอีก ที่สำคัญที่สุดก็คือ หนี้ที่ผู้หญิงต้องผ่อนใช้ทีละน้อยนี้จะพบดอกเบี้ยทวีคูณขึ้นอย่างรวดเร็วจากการคิดคำนวณของเอเยนต์ ทำให้พวกเธอต้องใช้เวลาเป็นปีๆ จึงจะหมดพันธะ หรือบางคนก็เรียกได้ว่าแทบจะไม่มีโอกาสเป็นไทเลยจนกว่าเอเยนต์จะไม่ต้องการ ดังเรื่องเล่าของผู้หญิง 2 คนที่เคยอยู่ในระบบเอเยนต์ผูกขาดต่อไปนี้

เรื่องของปิ่นจันทร์⁷ อายุ 18 ปี ชาวไทยลื้อ จากแคว้นสิบสองปันนา ประเทศจีน

หนูมาเมืองไทยอายุ 11 ตายายหนูอยู่ที่นี่ก็เลยทำบัตรประชาชนไทยได้ พี่สาวหนูก็เคยทำงานแบบนี้ เอเยนต์มาติดต่อหนู หนูอยากหาเงินให้พ่อแม่ก็เลยมา พี่สาวไม่ให้บอกว่าเรามีบัตร ให้ยอมเสียค่ารถแพงๆ ไม่งั้นเขาจะยึดบัตรไว้ แต่ครั้งหนึ่งตำรวจมาตรวจ หนูเลยเอาออกให้ดู เอเยนต์ก็ด่าแล้วเก็บบัตรไป หนูมาเปิดบริษัทที่สองเขา เขาจดว่าได้ 7,500 แล้วก็รับแขกรอบละ 1,200 จะได้ 200 บาท เอเยนต์เอาไป 250 ที่ 200 ของหนูนี้เขาลงบัญชีแล้วหักหนี้ไป หนูได้ใช้แต่ทิปของแขก ถ้าขอเบื่อก็ได้ทีละ 200-300 ไปซื้อของ เคยเบิกส่งบ้านได้ 2 หนรวม 70,000 เท่านั้น หนูทำงานนะ..ได้แขกวันละ 4-6 คน มีเมนส์ให้หยุดแค่ 3 วัน หลังจากนั้นให้เอาสาลีมัดไว้ หนูอยู่เป็นปี ก็คิดว่าเดือนหนึ่งได้แขก 100 กว่าคน ก็น่าจะเหลือถึง 30,000-40,000 ใช้ไหม ทั้งปีก็เกือบ 5 แสนแล้ว หักหนี้หักดอกเบี้ยอย่างต่ำก็จะ

⁷ นายหน้าของปิ่นจันทร์ถูกจับกุมขณะส่งตัวหญิงต่างชาติหน้าสถานอาบอบนวดดังกล่าว และตกเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ ตำรวจได้ติดตามไปบ้านพักและพบผู้หญิงจากพม่าอีกรวมทั้งหมด 13 คน อยู่ในวัย 13-26 ปี โดยตัวนายหน้ารายใหญ่และภรรยาหนีไปได้ จากคำให้การของปิ่นจันทร์ว่า 'เอ' ของตนมี 'เด็ก' ในสังกัด 80 คน อาจเป็นไปได้ว่า กลุ่มที่ตำรวจพบนั้นเป็นเพียงกลุ่มย่อยในเครือข่ายใหญ่เท่านั้น (ข่าวสด 26 เมษายน 2539)

เหลือสักแสนกว่า แต่หนูไม่ได้เลย ..เอเอาไปหมด ที่ของเขามีหลายเอ เอหนูมีเด็กสัก 80 คน เขาเป็นผู้หญิงไทยใหญ่เคยทำงานอย่างนี้ ส่วนแฟนเขาเป็นคนไทย เอหนูเขาไม่ให้เงินแล้วก็ไม่ให้เลิกด้วย หนูเลยแอบบอกแขกตำรวจว่า.. เอนี้ไม่ดีโกงเงินเด็ก ให้ช่วยด้วย เขาก็มาจับ เอนี้ไป เอาบัตรหนูกับเพื่อนอีก 2 คนไปด้วย ที่ไม่มีบัตรก็ถูกจับ หนูไม่รู้ว่าจะมีคนอื่นจะถูกจับ ถ้ารู้ก็ไม่กล้าบอกตำรวจหรอก แต่หนูไม่ได้เงินคืนนะ หนูเสียใจ..ทำงานเป็นปีแล้วไม่ได้อะไรเลย มีแต่เสื้อผ้ากับเงินที่ส่ง 70,000 ที่แรก แต่ก็ยังดีที่เป็นอิสระ ไม่งั้นไม่มีทางไถตัวได้ จะไถยังไง? ก็หนูเบิกเงินไม่ได้ ถ้าเบิกได้ก็คงพอ ...หนูก็กลับมาอยู่บ้านพักนี้ แจ้งทำบัตรใหม่แล้วทำงานทำ เอใหม่เขาพาไปกรุงเทพฯ 15 วันก็มานี้ เขาไม่โกง เบิกได้ หยุดได้ หนูอยู่กับเขาเพราะจะได้เบิกเงินก้อนที่บ้าน นายหน้ารับส่งผู้หญิงเฉยๆ เหนอ...(ทำหน้างงๆ) ไม่รู้...หนูไม่รู้จ้ะ

เรื่องของโบว์ อายุ 20 ปี ชาวไทยจากภาคใต้

...โบว์มีลูกติดนะ ตอนนี้ 2 ขวบ ก็เลยมาเป็นเด็กดริงค์ที่หาดใหญ่ แล้วลองสมัครอาบอบนวดดูเป็นคนไทยคนเดียวเลยนะ ที่นั่นเป็นเด็กเอหมด ต่างชาติหมด 50 คน โบว์หลงไปเฉยเลย เป็นเด็กเอนะเหนื่อยมาก...ต้องทำรอบให้ได้ไม่งั้นโดนด่า ต้องไม่มีปัญหากับแขก กลัวเอดส์ก็ต้องมีปัญหาพูดกับแขกเอง หยุดงานก็ไม่ได้ ต้องป่วยหนักแหละ.. ไม่มีให้ไปตรวจที่ศูนย์ (กามโรค) เป็นอะไรก็ไปคลินิกเอง จะหยุดงานก็เอาใบรับรองแพทย์มา พี่ว่า 30,000 นี่เยอะมั๊ย โบว์เบิกแค่เนี่ยยังใช้แทบตาย วันหนึ่งต่อบอกได้แค่ 250 บาท หักหนี้ทบดอก ยืมหมิ่นใช้สองหมิ่น ค่ากินค่าอยู่อีก ใช้หนี้ได้ก็เลิกไม่ได้ เขาก็เป็นเด็กเขา แต่โบว์ทำตัวดีให้เขาไวใจนะ มีคนหนี (กระซิบ) เขาก็ตามเจอ.. ไม่ยากหรอก เขารู้ว่าบ้านอยู่ไหน ไม่รู้ก็ตามได้ตามที่ทำงานแบบนี้ ถ้ายังทำอยู่ไม่มีทางหนีพ้น มันถึงกัน โบว์ไม่รู้หรอกว่าเขาเจอแล้วจะทำอะไร ที่พูดกันมันน่ากลัว..ทุกคนกลัว คนอยู่ห้องน้าพม่า ยังไปเอาเขามาทำได้ พวกนี้หนีไม่ได้หรอก ไม่รู้รู้ทางอะไร แล้วเด็กพม่าที่เขาไม่ต้องไปตามเอง มีคนต่อเป็นทอดๆ กูยืมนะมีสัญญาปั๊มมือ ทะเบียนบัตรของเด็กกับพ่อแม่ คนพม่าก็เอาบัตรพม่า ที่นี้เอทางเหนือเขาจะรับรอง ถ้าเด็กหนีเขาจับผิดชอบคืนเงิน แล้วไปตามเด็กเอง โบว์ทำตัวดีดีสิ... ได้แขกติดแล้วอ้อนแขกให้ไถตัวให้ ตั้ง 80,000 ตอนนี้อยู่กับแขกนี้แหละ ที่มาทำงานเพราะอยากหาเงินส่งลูกเอง ก็รู้จักที่นี่เพราะเพื่อนหนีนานี้ 2 คน เป็นไทยใหญ่ เขารู้จักที่นี่เพราะแขกแนะนำมา แต่อยู่ได้ไม่นานก็ต้องหนีไปอีสานต่อ เขากลับ เอตามมาจริงนะ แต่ก็เจอแต่โบว์ เขาก็ทำเฉยๆ เพราะเราไถตัวแล้ว คงคิดว่าเรามีเอใหม่แล้ว

อีกรูปแบบของการค้าหาส ดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 5 ว่า รูปแบบของความรุนแรงในการขายบริการนั้นมีอยู่ในระบบเอเยนต์ผู้กดขี่ด้วย ผู้หญิงที่อยู่ในระบบ 'เอ' นี้ บางครั้งก็ไม่ได้โชคดีไปกว่าคนที่ถูกกักขังอยู่ในสถานบริการโหดเลย การทุบตีทำร้ายเป็นเรื่องที่เล่ากันว่าเกิดขึ้นบ่อยครั้ง การหนีหนี หรือหนีจากเอเยนต์ แม้จะใช้หนี้หมดแล้วก็เป็นที่มาของข่าวการ 'เก็บเด็ก' ที่เราเคยได้ยินได้ฟังนั่นเอง กล่าวได้ว่าการขูดเลือดขูดเนื้อที่เอเยนต์

มาได้ตัวเองประมาณ 50,000 ถึง 100,000 บาท! ซึ่งดูเหมือนแทบจะเป็นไปไม่ได้ที่ผู้หญิงจะเก็บเงินจำนวนนี้ได้จากส่วนแบ่งรายได้ที่น้อยนิด นอกจากจะต้องกู้ยืมเงินมาจากที่อื่นหรือมีแขกยอม 'ซื้อ' ตัวให้เท่านั้น ที่โชคร้ายยิ่งกว่าก็คือผู้ที่ยอมจ่ายเงินจำนวนมหาศาลนี้ให้ บางครั้งก็คือเอเยนต์รายใหม่ซึ่งโหดร้ายไม่น้อยไปกว่าเก่านั่นเอง

6.3 นายหน้าส่งออกนอกประเทศ

นายหน้าที่มุ่งเป้าหมายชักชวนหญิงไทยให้เดินทางไปค้าบริการนอกประเทศ จะมีพื้นที่การทำงานและกระบวนการต่างไปจากกลุ่มที่คอยติดต่อหญิงต่างชาติ อย่างไรก็ตามแม้จะเป็นเครือข่ายที่อาจเชื่อมโยงกันได้ไม่มากนักน้อย ในที่นี้จะกล่าวถึงแต่นายหน้าที่ดำเนินธุรกิจกับหญิงต่างชาติเท่านั้น จากข้อมูลที่ได้รับจากหญิงบริการข้ามชาติ มีหลายคนที่เคยได้รับการติดต่อให้ไปต่างประเทศ แต่ยังไม่กล้าตัดสินใจเสี่ยง และบางคนก็มีเพื่อนใกล้ชิดหรือพี่น้องสาวที่ได้ไปทำงานต่างประเทศแล้ว การติดต่อมีทั้งชักชวนให้ไปขายบริการโดยตรง หรือเสนอเงินทองทรัพย์สินให้แก่พ่อแม่เพื่อขอตัวลูกสาวไป 'แต่งงาน' กับชาวต่างชาติ เช่น ญี่ปุ่น สิงคโปร์ ไต้หวัน มาเลเซีย ซึ่งไม่แน่ว่าเมื่อเธอเดินทางไปแล้วจะได้อยู่ในสถานนั้นจริงหรือไม่ หรืออาจไปทำงานในสถานบริการก็ได้ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนท้องถิ่นทางเหนือและหญิงบริการที่มีบ้านอยู่ในเขตชายแดนไทยได้เสริมข้อมูลว่า มีผู้หญิงซึ่งเคยถูกซื้อตัวไปเป็น 'เมียเก็บ' ที่ญี่ปุ่นจำนวนหนึ่งถูกส่งตัวกลับมา และมีรายหนึ่งมีลูกอ่อนติดมาด้วย ปัจจุบันเธออยู่ในบ้านเช่าอย่างดีมีเงินทองใช้ แต่ยังไม่ทราบว่าจะอนาคตจะเป็นอย่างไรต่อไป

นายหน้าส่งออกจะอยู่บริเวณชายแดนแหล่งเดียวกันกับกลุ่มที่ขนส่งส่งในประเทศไทย ส่วนใหญ่จะเข้าหาผู้หญิงที่เคยทำงานด้านนี้มาก่อนหรือกำลังทำงานอยู่ หรือเข้ามาอยู่ในประเทศไทยนานพอสมควรแล้ว อาจเป็นได้ว่าผู้หญิงที่เพิ่งมาจากชนบทพม่า จีน หรือลาวมักไม่เต็มใจเดินทางไปไกลกว่าประเทศไทยเพราะรู้สึกว้าไกลบ้าน และมีความตั้งใจเพียงทำงานเมืองไทยซึ่งจะสามารถสะสมเงินทองได้มากพอสมควร ไม่มีความจำเป็นต้องเสี่ยงดวงในที่ที่ไม่รู้จักอีก อย่างไรก็ตามธุรกิจนี้อาจขยายตัวได้ในอนาคตอันใกล้ หากประเทศต่างๆ มีความต้องการ 'สินค้า' เด็กสาวมากขึ้น หรือกิจการส่งออกผู้หญิงต่างชาติ สามารถทำเงินได้สะดวกและคล่องตัวกว่าดำเนินธุรกิจกับหญิงไทย

กรณีที่ผู้เขียนได้พบด้วยตัวเองคือกรณีของ 'มาธิดา' ผู้หญิงชาวพม่าที่เคยทำงานอยู่ร้านอาหารกึ่งช้อปปิ้งแถววัดภาคกลาง ผู้เขียนได้ช่วยเหลือส่งเธอกลับบ้านที่ทำซั้เหล็กตามความต้องการของเธอเอง มาธิดาป่วยกระเสาะกระแสะโดยที่ยังไม่ได้รับทราบว่าเป็นโรคติดต่อเชื้อเอชไอวีแล้ว หลังจากที่ได้ไปพักผ่อนรักษาตัวจนอยู่ในช่วงที่ร่างกายเป็นปกติ มาธิดาก็ได้ออกไปทำงานที่บาร์เบียร์แถบแม่สายอีก และหลังจากนั้นเพียง 3 เดือน เธอก็ได้ติดต่อมายังเพื่อนชาวอาข่าที่ร้านเดิมว่าจะต้องไปทำงานที่มาเลเซียแล้ว เพราะนายหน้าเสนอเงินก้อนมาเป็นทุนให้ลูกสาวของเธอได้เรียนหนังสือ อีกทั้งแม่และน้องๆ ก็จะได้มีโอกาสมิ้บ้านใหม่ที่ดีกว่าเพิงไม้หลังเก่านั้นด้วย ทั้งมาธิดาและเพื่อนต่างก็ไม่รู้จักว่า มาเลเซียคืออะไร อยู่ที่ไหน ผู้คนพูดภาษาอะไร รู้แต่ว่าเธอมีโอกาสอันดีนี้เพราะมีบัตรประชาชนพม่าอยู่กับตัวแล้ว

กระทำกับเด็กของตนเองดังกล่าวมาแล้ว เป็นรูปแบบหนึ่งของการค้าทาส เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่รวบรวมได้ดังนี้

1. **ผู้หญิงในสังกัดเอเยนต์จะขาดอิสระทุกประการ** พวกเขาจะถูกนำมาส่งที่สถานบริการตามเวลาเปิด หรือตามนัดหมายที่โรงแรม และเอเยนต์ก็จะรอรับกลับไปยังที่พักที่จัดให้อยู่รวมกัน หญิงต่างชาติจะไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอกเว้นแต่จะมีคนคุมไปด้วย และหากเธอมีบัตรประจำตัวสีต่างๆ หรือแม้แต่บัตรประชาชน ก็จะถูกเก็บไว้ โดยอ้างว่าเอาไว้เพื่อ ‘เคลียร์’ กับตำรวจ ผู้หญิงที่คิดหนีหนีหรือตีจากเอเยนต์จะถูกตามจนพบ และลงโทษด้วยหลากหลายวิธีที่ยากจะระบุได้
2. **‘เด็กเอ’ ถูกบังคับให้ต้องทำงานหนักเพื่อหารายได้ให้ถึงเป้าที่เอเยนต์ต้องการ** ผู้หญิงเองก็อาจต้อง การทำ ‘ประตุ’ ให้ได้มากด้วย เนื่องจากได้รับส่วนแบ่งค่าตัวน้อยมาก ผู้จัดการอาบอบนวดซึ่งปัจจุบันไม่ได้ รับ ‘เด็กเอ’ เข้าทำงานแล้วกล่าวว่า ‘เด็กเอ’ จะถูกบังคับให้ทำงานทั้งที่ไม่สบายหรืออ่อนเพลีย แม้กระทั่งมี ประจำเดือนก็ให้เอาล้าลือดูไว้เวลารับแขกและส่วนใหญ่จะนิยมให้ใช้ยาเม็ดคุมกำเนิดแบบ 21 เม็ดติดกัน โดยไม่เว้นช่วงให้มีประจำเดือน หรือถ้าคนที่ฉีดยาคุมกำเนิดแล้วประจำเดือนขาดไป ก็จะให้ฉีดต่อเนื่องไปเลย
3. **‘เด็กเอ’ ต้องทำงานโดยเอาใจแขกให้มากที่สุด หากมีปัญหากับแขกก็จะถูกดุด่าลงโทษ** อาจด้วยการ ตัดเงินหรือทุบตีทำร้ายแล้วแต่ราย หญิงบริการที่อยู่นอกระบบเอเยนต์ หรือเคยอยู่ในระบบนั้นมาก่อน รวมถึงผู้ประกอบการเองต่างมีความเห็นตรงกันว่า ‘เด็กเอ’ น่าจะเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศ สัมพันธ์สูง เนื่องจากไม่สามารถจะเคร่งครัดกับการใส่ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันตนเอง ด้วยเหตุที่เอเยนต์ให้ตามใจแขกและทำรอบให้ไ้ได้มาก อีกทั้งเจ้าตัวก็มีความจำเป็นอยากขอทิปพิเศษไว้ใช้จ่ายด้วย จาก ข้อมูลของผู้จัดการอาบอบนวดและเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในภาคกลางพบว่า แม่เอเยนต์จะไม่สนับสนุนให้ ผู้หญิงเคร่งครัดเรื่องการใช้ถุงยางอนามัยก็กลับเข้มงวดในการให้พวกเธอออกไปจะเสียดเพื่อตรวจหา เชื้อเอชไอวีอย่างสม่ำเสมอ และแน่นอนที่ตัวเอเยนต์จะต้องพยายามติดต่อกับคลินิกหรือโรงพยาบาลที่ ยอมเปิดเผยผลเลือดแก่ตัวเขาด้วยเท่านั้น ส่วนเมื่อทราบผลแล้วจะจัดการอย่างไร ก็จะแตกต่างกันไปแต่ ละราย และคาดเดาได้ยาก
4. **เอเยนต์บางรายโกงเงินค่าตัวผู้หญิง** กล่าวคือผู้หญิงในสังกัดจะมีบัญชีอยู่ที่เอเยนต์และคอยรับเงินจากเอเยนต์ ไม่ได้รับจากสถานบริการโดยตรง เอเยนต์กลุ่มนี้จะไม่ยอมจ่ายเงินผู้หญิงทั้งหมด แต่จะหยิบยื่น ให้เพียงจำนวนน้อยโดยอ้างว่าให้ฝากไว้ก่อน แต่เมื่อผู้หญิงต้องการเลิกอาชีพกลับบ้าน ก็จะหน่วงเหนี่ยว ไว้โดยไม่ยอมให้เบิกเงินจำนวนนั้น บางรายอ้างว่าผู้หญิงยังใช้หนี้ไม่หมดอยู่เสมอไม่ว่าจะทำงานมานานเท่าไร
5. **ผู้หญิงจะออกจากระบบเอเยนต์ได้ยากแม้ใช้หนี้หมดแล้ว** ข้อมูลที่ตรงกันอย่างน้อยจากผู้หญิงหลายคนก็คือ แม้จะสามารถใช้หนี้ไปหมดเรียบร้อยแล้ว ตัวเอเยนต์เองก็ยอมรับแล้วว่าได้จับสลับไม่มีพันธะ ผู้หญิงก็จะไม่สามารถออกจากระบบ ‘เอ’ หรือเลิกอาชีพนี้ได้โดยไม่ได้รับอนุญาต โดยเฉพาะคนที่ทำ เงินได้ดีจะถูกหน่วงเหนี่ยวควบคุมไว้อย่างเข้มงวด หากใครต้องการจะหลุดพ้นสังกัดจริงๆ ก็ต้องหาเงิน

เจ้าของร้านอาหารที่ชื่อง่ายกลางคนหนึ่งกล่าวว่า ยังคงมีผู้หญิงจากพม่าและจีนอีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งถูกนายหน้านำเข้าผ่านทางประเทศไทยโดยไม่ไต่หยุดและให้ทำงานก่อน แต่จะพาส่งออกไปทางใต้สู่มาเลเซียทันทีและอาจนำส่งต่อไปประเทศอื่นอีกด้วย ผู้หญิงเหล่านี้อาจเป็นกลุ่มที่ไม่เต็มใจมาทำงานและถูกควบคุมตัวอย่างเข้มงวด จึงเป็นไปได้ยากมากที่นักวิจัยจะเข้าถึงพวกเธอได้ ในการเดินทางไปประชุมที่ไต้หวันเมื่อปี 2537 ผู้เขียนได้พบผู้หญิงมีบัตรสีแต่ไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนไทยจำนวน 5 คน ติดค้างอยู่ในสถานกักกันผู้หลบหนีเข้าเมืองเพื่อการส่งกลับเป็นเวลานานมาก จนกระทั่งหนึ่งในจำนวนนั้นคลอดบุตรในที่คุมขัง เนื่องจากรัฐบาลไทยไม่ยอมรับกลับ โดยอ้างว่าไม่ใช่ประชาชนไทย จากการสอบถามทุกคนเดินทางไปไต้หวันด้วยเอกสารการเดินทางปลอมและ 3 ใน 5 เคยค้าบริการมาก่อนในประเทศไทย คำบอกเล่าของเจ้าของร้านอาหารนี้ถือว่าเป็นจริงเพราะยืนยันได้จากข้อค้นพบต่อไปนี้ (กฤตยา อาชวนิจกุล 2541)

คำให้การของเอ เอ หญิงชาวพม่าจากภาคย่างกุ้ง⁸

ฉันกับมะโฉทำงานอยู่ร้านอาหารเดียวกันที่ท่าขี้เหล็ก เพื่อนคนต้องจีที่ทำงานด้วยกันมาชวนให้ไปกรุงเทพฯ เขารู้จักผู้หญิงแม่สายที่จะพาเราไปได้ เขาติดต่อให้และนัดไว้ที่แม่สายแต่พอถึงเวลาคนต้องจีคนนั้นก็ไม่มีมา ผู้หญิงไทยใหญ่แม่สายที่มารอก็บอกว่าถึงเวลาต้องไปแล้ว คนต้องจีค่อยไปเจอกันที่หลังก็ได้ คนแม่สายนี้เป็นไทยใหญ่ พูดพม่าได้ ไทยได้ เขาบอกเราว่าเขาจะไปรอที่กรุงเทพฯ ให้เรานั่งรถไปเชียงใหม่ ก่อน แต่ฉันก็ไม่ได้เจอเขาอีกเลย ฉันนั่งรถกระบะไปกับมะโฉ 2 คนแล้วก็คนขับ ถึงเชียงใหม่เขาพาไปสนามบิน จัดการขึ้นทางให้หนึ่งเครื่องบินมาเอง มีปัญหาอะไรก็คอยเดินตามคนอื่นเอา

พอถึงกรุงเทพฯ ก็มีพี่เลี้ยงคนหนึ่งมารับ เขาจำได้เพราะเราใส่เสื้อผ้าที่จัดให้ และได้รับคำสั่งไว้ก่อนว่าเขาหน้าตาอย่างไรแต่งตัวอย่างไร ผู้หญิงคนนี้พูดไทยใหญ่ได้ พูดพม่าได้แต่ไม่เก่งนัก เขาถามฉันว่ามีพี่น้องที่แม่สายหรือเปล่า กลัวว่าจะมายุ่งตามกลับ ฉันนึกว่าเขาจะพาไปทำงานแต่เขาพาไปที่บ้านใหญ่ๆที่มีลูกเล็กๆ เขาอยู่ด้วย วันรุ่งขึ้นเขามาถ่ายรูปบอกว่าจะทำพาสปอร์ต และบอกว่าเราต้องไปทำงานที่ไต้หวัน ทุกอย่างจัดการไว้เรียบร้อยแล้วจ่ายเงินไปเยอะแล้ว ทำงานที่ไต้หวันจะได้เงินเยอะ ใช้หนี้หมดเร็ว เขายังไม่บอกว่าค่าเดินทางทั้งหมดเท่าไร แต่บอกว่าพาสปอร์ตนี้ 2 แสน ฉันกับมะโฉร้องไห้เพราะไม่อยากไปไกล กลัวตำรวจ กลัวต้องใช้หนี้เยอะ เขาพูดว่าถ้าร้องไห้ดัง ตำรวจจะมาจับ

หลังจากนั้น 3 วันเขาพาเราขึ้นเครื่องบินไปหาดใหญ่ พอถึงก็มีผู้ชายอีกคนหนึ่งมารับ สองพี่เลี้ยงนั้นไปที่อื่น ผู้ชายคนนี้พาเราไปบ้านที่มีผู้หญิงรออยู่อีก 8 คน รวมทั้ง 'แสง' คนไทยใหญ่ที่ติดคุกด้วยกันนี่ คนอื่นฉันคิดว่าเป็นคนไทย ไม่ได้คุยกันเพราะฉันพูดไทยไม่ได้ สามวันต่อมาพี่เลี้ยงคนนั้นก็เอาพาสปอร์ตมาให้ดู เป็นพาสปอร์ตไทยชื่อไทย แล้วเขาก็ให้เราแบ่งนั่งรถตู้ 2 คันข้ามไปมาเลเซีย คันหนึ่งมีแต่คนขับ ส่วนคันของฉันมีผู้ชายที่มารับเราถือพาสปอร์ตไปด้วย ผู้ชายคนนี้พูดพม่าไม่ได้ ฉันคิดว่าเขาเป็นคนไทย

⁸ คณณักรวิชัยชุดนี้ (2 คนคือผู้เขียนรายงานนี้) สัมภาษณ์เอ เอ และเพื่อนอีก 2 คนในที่พักสถานหญิง กรุงเทพมหานคร ทั้งสามคนถูกจับหลังจากถูกส่งกลับมาจากไต้หวัน ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกเป็นเวลา 1 ปีในข้อหาเข้าและออกจากเมืองอย่างผิดกฎหมาย และใช้เอกสารเดินทางปลอม

สองผ้าเมียนั้นไปรอรับเราที่มาเลเซีย แล้วไปสิงคโปร์ จากสิงคโปร์ไปฟิลิปปินส์ เราแยกออกเป็นสามกลุ่ม กลุ่มของฉันไปถึงสุดท้ายมีผู้หญิงคนนั้นคุมไป เขาแยกกันคุมคนละกลุ่ม เราได้ถือพาสปอร์ตเวลาถูกตรวจเท่านั้น

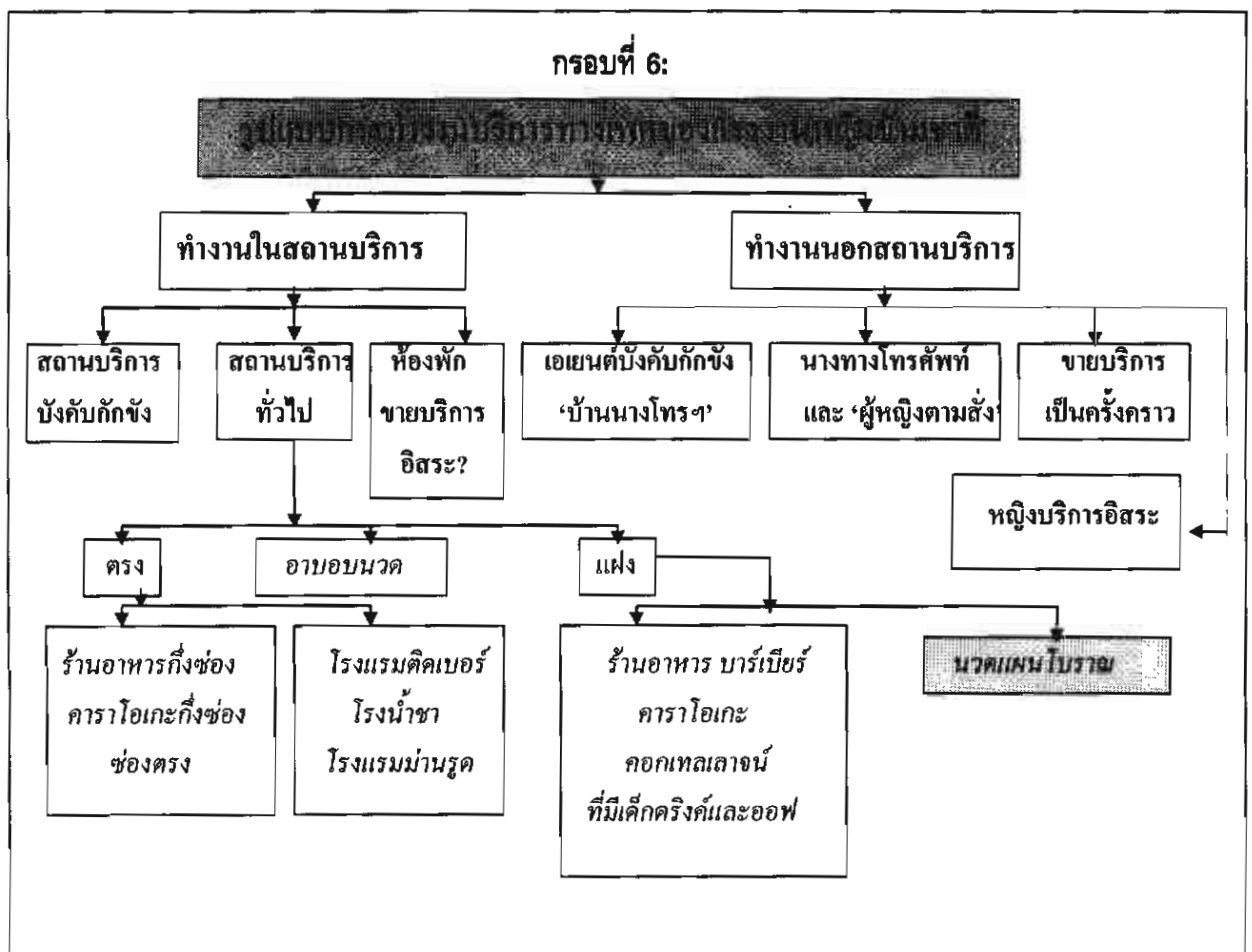
พอถึงฟิลิปปินส์ ก็ปรากฏว่าเราเหลือกันแค่ 9 คนเพราะคนหนึ่งถูกจับที่สนามบินมาเลเซีย ที่ฟิลิปปินส์นี้มีห้องพัก เขาซื้ออาหารมาให้กิน ฉันเพิ่งรู้ว่าผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งฉันคิดว่าเป็นคนไทยมาตลอด มีพาสปอร์ตได้ห้าวันด้วย คนจีนนี้พูดพม่าและไทยใหญ่ได้ด้วย เขาเพิ่งมาพูดกับฉันที่นี่ เขาบอกว่าเคยทำงานที่ไต้หวัน และจะเป็นคนนำเราไป และนายหน้าผ้าเมียนั้นจะกลับไปก่อน เราต้องทิ้งข้าวของไว้ที่พักรวมด แล้วลงเรือเล็กไปไต้หวัน ใช้เวลา 3 วัน มีผู้ชายคนจีนมารับที่ท่าเรือและพาไปบ้าน ผู้หญิงคนนั้นบอกว่าวันรุ่งขึ้นจะส่งเราไปทำงาน แต่ตอนเช้ามีตำรวจก็มา....

บทที่เจ็ด

รูปแบบสถานบริการกับสภาพการทำงานและรายได้

ทำงานตั้งแต่เที่ยงวันถึงเที่ยงคืนนะค่ะ
แขกวันหนึ่งก็มีเยอะ สัก 10 กว่าคนทุกวัน

ในบทนี้จะนำเสนอลักษณะเงื่อนไขการทำงานและรายได้ของแรงงานหญิงข้ามชาติในสถานบริการประเภทต่างๆ การแบ่งประเภทลักษณะการทำงานและสถานบริการตามกรอบที่ 6 ในหน้าถัดไป อาจไม่ตรงกับการจัดแบ่งโดยกระทรวงสาธารณสุขที่แบ่งสถานบริการทางเพศออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ สถานบริการตรงและแอบแฝง โดยมีคำจำกัดความหลวมๆ ว่า ที่ว่าตรงนั้นหมายถึง การมีห้องบริการในสถานประกอบการซึ่งมีอยู่ 3 แบบคือ ซ่อง โรงแรม และโรงน้ำชา ซึ่งเป็นนิยามที่เคยมีการอธิบายในรายงานวิจัยอื่นๆ แล้ว เช่น การศึกษาของวาทีนี้ บุญชะลักษ์ และฟิลิป เกสต์ (Boonchalaksi and Guest 1995) และ กฤตยา อาชวนิจกุล และ วราภรณ์ แซ่มสนิท (2538) เป็นต้น การพิจารณาแบ่งประเภทที่จะอธิบายต่อไปนี้เป็นข้อสรุปจากข้อเท็จจริงตามด้วยข้อสังเกตของผู้เขียนที่ลงไปคลุกคลีอยู่กับแรงงานหญิงบริการ ผู้ประกอบการ และคนทำงานในสถานบริการเองอยู่ร่วมปี รวมถึงการเดินทางเก็บข้อมูลในสถานบริการรวม 40 แห่งทั่วทุกภาคของประเทศ

7.1 การทำงานในสถานบริการ

รูปแบบสถานบริการที่ผู้หญิงข้ามชาติทำงานมีทั้งที่เหมือน คล้ายคลึงและแตกต่างไปจากผู้หญิงไทย บางแห่งเราพบว่าหญิงต่างชาติและหญิงไทยอยู่รวมกันในส่วนที่ไม่ต่างกันมากนัก แต่ก็มีบางแห่งจะพบหญิงต่างชาติมากเป็นพิเศษ ในขณะที่ในสถานบริการบางแห่งหรือบางรูปแบบจะไม่ ‘เลี้ยงเด็กนอก’ เลย แหล่งที่หาตัวหญิงบริการจากพม่า ลาว เขมร เวียดนาม จีน ได้น้อยหรือแทบไม่มีนั้น ได้แก่ บาร์อะโกโก้ ค็อกเทลเลาจน์ เมมเบอร์คลับ หรือสถานบริการสำหรับแขกคนไทยไฮคลาส เป็นต้น ด้วยเหตุที่คนทำงานในสถานที่เหล่านี้จะต้องเปิดเผยตัวเอง มีความกล้าแสดงออก กล้าพูดคุย เอาอกเอาใจแขก และบางแห่งยังต้องการผู้หญิงที่มีการศึกษาสูงพอสมควรเป็นพิเศษด้วย ผู้หญิงจากประเทศเพื่อนบ้านส่วนใหญ่จะยังคงมีกิริยาและบุคลิกเรียบร้อย แบบคนชนบท ไม่คล่องแคล่ว ไม่สามารถสื่อสารภาษาไทยได้ชัดพอจะเปิดเผยตัวเอง และไม่สามารถพูดคุยกินได้หลายรสเท่าเทียมกับผู้หญิงไทย อย่างไรก็ตามมีผู้หญิงจากพม่าบางคนเล่าให้ฟังว่า เธอเคยทำงานในร้านอาหารที่มี ‘ผู้หญิงใส่ชุดว่ายน้ำเดินกับเสา’ และผู้หญิงนี้เป็นคนไทย ส่วนพวกเธอจะเป็นเด็กนั่งชั่วโมงกับแขกต่างชาติชาวจีนและตะวันออกกลาง

อดีตพนักงานบริษัทที่มีหุ้นส่วนใหญ่เป็นชาวไต้หวันผู้หนึ่งได้ให้ข้อมูลว่า เมื่อเจ้านายชาวไต้หวันเดินทางมาตรวจงานที่กรุงเทพฯ ก็จะต้องแวะเวียนไปยังคลับบางแห่งเป็นประจำ ซึ่งในสถานที่เหล่านั้นจะมีพนักงานเป็นหญิงคนจีนจากประเทศจีน พูดภาษาจีนได้คล่องแคล่วไว้บริการแขก จึงเป็นไปได้ว่าจะเป็นกลุ่มเดียวกันกับหญิงบริการข้ามชาติเชื้อสายจีนที่มีการศึกษาสูง ตามข้อมูลจากงานวิจัยเรื่องการค้าประเวณีหญิงจีนในไทยของ วรศักดิ์ มหัทธโนบล (2539) นอกจากนี้ ยังมีรายงานถึงหญิงบริการชาวตะวันตก เช่น รัสเซีย ยุโรปตะวันออก ในสถานบริการราคาแพงลิบสำหรับแขกในแวดวงสังคมชั้นสูงอีกด้วยดังกล่าวนำมาแล้วในบทที่ 2

สำหรับสภาพของสถานบริการทั่วไป แนวคิดในการบริการทางเพศ ลักษณะการทำงาน รายได้ และลักษณะของชายนักเที่ยวจะแตกต่างกันไประหว่าง ‘สถานบริการตรง’ และ ‘สถานบริการแบบแอบแฝง’ ดังนี้

(1) สถานบริการตรง

คำว่า ‘ตรง’ ในที่นี้ ผู้เขียนหมายถึงแหล่งค้าบริการซึ่งดำเนินกิจการตรงไปตรงมา มีผู้หญิงนั่งตู้ หรือนั่งเรียงแถวเป็นชั้นๆ ติดเบอร์ให้เลือก และเมื่อเลือกแล้วก็จะไม่รวมการบริการอย่างอื่น นอกจากมุ่งตรงไปที่การมีเพศสัมพันธ์ในสถานที่นั่นเอง ผู้เขียนแบ่งสถานบริการตรงนี้ออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

ก. ช่องตรง ร้านอาหารกึ่งช่อง และคาราโอเกะกึ่งช่อง และกิจการอื่นซึ่งเปิดเป็นฉากบังหน้า

ช่องตรงทั้งหลาย

ผู้เขียนจัดสถานที่ทั้ง 3 ประเภทนี้ไว้ด้วยกันด้วยเหตุผลที่ว่า ร้านอาหารกึ่งช่องและคาราโอเกะกึ่งช่องก็คือ ช่องแบบตรงไปตรงมาเดิมที่ปรับปรุงยกระดับตนเอง ในการเดินทางไปเก็บข้อมูลหลายจังหวัด ผู้เขียนได้รับคำตอบสอดคล้องกันจากเจ้าของสถานบริการที่ปรับปรุงนี้ว่า ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจขอร้องและแนะนำให้เปิดกิจการอื่นด้วยเพื่อเลี่ยงกฎหมาย และเพื่อช่วยให้สถิติจำนวนช่องลดลง เป็นการอวดผลงานการปราบปรามการค้าประเวณีของเจ้าหน้าที่ในแต่ละจังหวัด ซึ่งเป็นผลมาจากนโยบายปราบปรามการค้าประเวณีที่ดำเนินการต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี 2535 อย่างไรก็ตามสถานบริการทางเพศได้มีการปรับตัวตนเองมาก่อนหน้านี้แล้ว เพราะการปรับรูปแบบใหม่ทำให้ระดับของ

สถานบริการดีขึ้น เป็นการสอดคล้องกับการเรียกค่าบริการเพิ่มขึ้นด้วย ดังมีรายงานว่าจำนวนช่องตรงได้ลดลงอย่างมากตั้งแต่ปี 2533 (กฤตยา อาชวนิจกุล และวราภรณ์ แซ่มสนธิ 2538:13)

การขายอาหารในสถานที่ประเภทนี้มักทำกันอย่างไม่จริงจัง มีน้อยแห่งที่ตัดสินใจทำกิจการร้านอาหารเป็นเรื่องเป็นราวไปเลย จนอาจขยายตัวถึงขั้นมีดนตรีนักร้องหรือคาราโอเกะต่อไป ช่องตรงหลายแห่งในจังหวัดภาคเหนืออย่างเชียงใหม่จะติดป้ายชื่อว่าเป็นคาเฟ่ แต่แท้จริงแล้วก็ไม่ได้จัดการเป็นคาเฟ่แต่อย่างใด ส่วนคาราโอเกะราคาถูกมีสภาพเป็นช่องนั้น ต่างกับคาราโอเกะธรรมดาตรงที่จะมีเพียงโทรทัศน์และเครื่องไว้ให้แขกได้ร้องเพลงสัก 1 เครื่อง บางแห่งก็ติดป้ายว่าเป็นคาราโอเกะ แต่เจ้าของบอกว่าติดไว้เล่นๆ ยังไม่ได้ซื้อเครื่อง โดยผู้หญิงก็จะยังนั่งเรียงแถวให้เลือกเหมือนเดิม จุดร่วมที่สำคัญชัดเจนของสถานบริการ 3 แบบนี้ก็คือ จะมีห้องไว้บริการแขกอยู่ข้างหลังและผู้หญิงจะมีหน้าที่บริการทางเพศโดยตรง ไม่ได้เป็นเด็กเสิร์ฟ เด็กนั่งชั้วโมง หรือเด็กตริงค์

สภาพทั่วไป

ช่องตรง แต่เดิมเคยมีช่องตรงทั้งขนาดใหญ่และเล็กก็มีผู้หญิงตั้งแต่ 3-5 คน ไปจนถึง 100 กว่าคน แต่หลังจากปี 2535 ที่มีการปราบและปิดช่องจำนวนมาก สถานที่ระดับใหญ่เกิน 30 คนจะหาได้ยากหรือแทบไม่มีเลยเพราะจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปหมด เจ้าของช่องตรงผู้หนึ่งกล่าวว่า ได้ตัดสินใจแบ่งผู้หญิงออกเป็น 2 บ้านในห้องที่เดียวกันเมื่อปี 2536 เพื่อไม่ให้แต่ละแห่งใหญ่โตเกินไปเพราะจะเป็นปัญหาแก่ตำรวจท้องที่ ช่องตรงที่ยังคงเหลืออยู่เป็นจำนวนน้อยหรือไม่มีเลยในบางจังหวัดนั้น จะคงจำนวนผู้หญิงไว้ประมาณ 10-20 คนเป็นส่วนใหญ่ ตัวช่องจะเป็นอาคาร หรือบ้านซึ่งจัดผู้หญิงให้นั่งเรียงรายให้แขกเลือก สถานที่บางแห่งโดยเฉพาะแถบชายแดนจะสกปรก ทรุดโทรม บางแห่งตีพื้นกระดานอยู่เหนือน้ำคร่ำ บางแห่งกั้นสังกะสีสูงคล้ายโกดังเก็บของ และร้อนจนเหงื่อไหลไคลย้อยตลอดเวลา เจ้าของสถานบริการอาจพยายามติดปฏิทินรูปโป๊ๆ เปลือยๆ ไว้พอให้มีสีสันและที่ติงนอยก็อาจตกแต่งด้วยภาพทิวทัศน์ ต้นไม้ดอกไม้หรือปิดกวาดให้ดูสดชื่นขึ้นมาบ้าง ช่องตรงจะไม่มีการตั้งโต๊ะขายอาหารบังหน้า แต่อาจมีน้ำอัดลม เบียร์ หรือเครื่องดื่มชูกำลังไว้บริการแขก (แต่ไม่นิยมขายเหล้าเพราะยุ่งยาก) บางแห่งจะจัดเก้าอี้รับรองแขกไว้เป็นโต๊ะๆ เหมือนร้านอาหาร แต่บางแห่งก็ตั้งม้ายาว หรือเก้าอี้เหมือนที่นั่งดูการแสดงหรือกีฬาตนเอง

ร้านอาหารกึ่งช่องและคาราโอเกะกึ่งช่อง อาจใช้พื้นที่เดิมที่ให้ผู้ชายนั่งเลือกผู้หญิง จัดวาง โต๊ะอาหารไว้เป็นพิธีไม่กี่โต๊ะ หรืออาจได้พื้นที่แบบร้านก๋วยเตี๋ยวไว้เปิดบังด้านหน้า ซึ่งจะขายจริง หรือไม่ก็แล้วแต่กรณี แต่บางแห่งจะสามารถจัดเป็นร้านอาหารหรือสวนอาหารได้จริงจัง โดย 'ตุ้' หรือ 'คอก' ของผู้หญิงจะอยู่บริเวณที่นั่งดื่มกินนั้น บริเวณที่ผู้หญิงนั่งให้แขกเลือกนั้นมักจัดเป็นเก้าอี้ยาว หรือไม้กระดานตีเป็นชั้นคล้ายอัฒจันทร์ บางแห่งที่ทรุดโทรมอาจมีกระຈกกันให้เป็นตุ้ แต่สถานที่เล็กๆหรือตามต่างจังหวัดมักมีเพียงเคาเตอร์หรือไม้กั้นเป็นคอกให้เฉยๆ สำหรับในยุคที่เอดส์ยังเป็นข่าวกระพืออยู่ หลายสถานที่จะวางกล่องหรือตะกร้าใส่ถุงยางอนามัยไว้ให้แขกหยิบก่อนเข้าห้อง อีกทั้งยังมีโปสเตอร์รณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ติดประชันควบคู่กับรูปโป๊ปลุกอารมณ์อีกด้วย

ห้องที่ผู้หญิงรับแขกมักเป็นห้องนอนของพวกเขาเอง สถานบริการสภาพดีหน่อยจะแบ่งให้ผู้หญิงอยู่กันคนละห้องเป็นส่วนตัว อนุญาตให้ตกแต่งดูแลได้ตามใจชอบ ผู้หญิงบางคนจะให้ความสำคัญกับความสะอาด

หรือบรรยากาศของห้องมาก เพราะนั่นหมายถึงความพอใจของแขกด้วย บางคนใช้กระดาษห่อของขวัญลายการ์ตูนน่ารักๆ ข้างฝา บ้างก็ติดปฏิทินภาพความเคียงข้างรูปดาราคณโพรด ศรีเมือง หญิงสาวจากรัฐฉาน ประเทศพม่าคนหนึ่ง ติดรูปทิวเขาเขียวที่มีหมอกขาวปกคลุมไว้ที่ข้างฝา โดยบอกว่าเมื่อคิดถึงบ้านก็จะมองภาพนี้เพื่อปลอบใจ นอกจากนี้เธอยังมีภาพของ อองซาน ซูจี ใบเล็กๆติดไว้ที่ตู้เสื้อผ้าด้วย

เจ้าของสถานบริการบางคนแถมพัดลม อันเป็นเครื่องใช้ไฟฟ้าหลักของผู้หญิงให้ไว้ในห้อง แต่บางแห่งพวกเธอก็ต้องซื้อหาเอง นอกจากนี้ส่วนใหญ่ก็จะซื้อวิทยุแบบเครื่องเล็กๆ ไว้ฟังในห้องพักเหงา สำหรับในช่องชายแดนหลายๆ แห่ง ผู้หญิงจะต้องอยู่รวมถึง 3-4 คนในห้องเดียวกัน เวลารับแขก คนอื่นๆ ก็จะออกมาอยู่ข้างนอก หากมีแขกพร้อมกันก็จะไปขอใช้ห้องอื่นได้ หรือถ้าห้องเต็มจริงๆ ก็ต้องรอคิวกัน ห้องที่ใช้รับแขกของสถานที่แบบนี้มักสกปรก ไม่ได้รับการตกแต่งดูแล และอยู่ในสภาพแย่กว่าสถานบริการที่ผู้หญิงมีห้องส่วนตัวเป็นของตนเองมาก สภาพห้องพักหรือห้องรับแขกส่วนใหญ่แล้วจะคับแคบ มีเพียงที่วางเตียงและราวแขวนเสื้อผ้าหรือตู้พลาสติกราคาถูกไว้ และจากเตียงก้าวเดียวก็มักจะชนประตูเลย ห้องพักนี้อาจปิดเกือบทึบ อากาศไม่ถ่ายเท มีเพียงช่องระบายลมเล็กๆ ไม่ต่างอะไรกับห้องน้ำ หรืออาจจะโล่งถึงขนาดเพียงใช้ลังกะสีบางๆ กัน เป็นลือๆ สูงเหนือหัวเล็กน้อยเท่านั้น บ้านที่สภาพดีหน่อยอาจกันคอกสูงราวไหล่ไว้เป็นเป็นพื้นที่อาบน้ำภายในห้องนี้คือ ให้ผู้หญิงหรือแขกได้ชำระร่างกายก่อนและหลังมีเพศสัมพันธ์ แต่บางแห่งให้ออกมาใช้ห้องน้ำรวมด้านนอก

สภาพการทำงาน

ช่องแถบชายแดนหลายแห่งจะเปิดบริการตั้งแต่สายๆ ราว 11.00 น.ไปจนถึง 02-03.00 น. แขกจะแวะเวียนมาได้ทั้งวันแต่จะเริ่มมากในช่วงเย็น ในเวลากลางวันผู้หญิงอาจไม่ต้องนั่งตู้หรือคอกโดยจะพักผ่อนได้ เมื่อมีแขกมา คนเชียร์แขกจึงจะไปเรียกเพียงบางคนที่คิดว่าน่าจะ 'ถูกสเปค' แขก เว้นเสียแต่แขกไม่พอใจจึงจะเรียกมาให้ดูเพิ่มอีก ช่วงเวลานี้ผู้หญิงมักยังไม่แต่งหน้าทำผม หรือแต่งตัวสวย แต่ละคนจะอยู่ในชุดอยู่บ้านโหลๆ ผ้าถุง ขาสั้น ไม่ได้หวีผมและหน้ามัน แต่เมื่อตกเย็นก็จะมีกำหนดเวลาให้พวกเธอไปอาบน้ำแต่งตัวและมานั่งเรียงแถวในตู้ดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว สำหรับสถานบริการบางแห่งพบว่า ผู้หญิงจะไม่แต่งตัวสวยเลยทั้งกลางวันและกลางคืน ซึ่งเมื่อไม่มีใครในสถานที่นั้นแต่งตัวดี ก็จะไม่มีปัญหาในการแย่งแขก

ยังคงมีช่องตรงหรือร้านอาหารที่ช่องบางแห่งที่เปิดเฉพาะกลางวันตามเวลาทำงานปกติ เช่น 9.00-17.30 น. เป็นต้น แต่ส่วนใหญ่ยังคงเน้นเปิดเฉพาะกลางคืน โดยมักจะเริ่มราว 1-2 ทุ่มไปจนถึง 02.00 น. ผู้หญิงจะมีโอกาสได้พักผ่อนในตอนกลางวัน และตื่นออกมาเป็นช่วงๆ เพื่อกินอาหาร ซักเสื้อผ้า ทำความสะอาดห้องหรือร้าน ไปตลาด และอาจกลับไปนอนต่อได้ ตกราว 4-5 โมงเย็นจึงจะกินข้าวและไปอาบน้ำแต่งตัวพร้อมจะทำงานถึงเวลานั่งคอกผู้หญิงจะติดเบอร์ประจำตัวไว้ที่หน้าอก ถ้าเป็นช่องตรง แขกจะมายืนดู (ในกรณีนี้ที่เก๋อีกหน่อย) หรือนั่งดูอยู่ไม่นาน สำหรับร้านอาหารหรือคาราโอเกะก็อาจจะใช้เวลาที่นั่งเลือกนานกว่าบ้าง แต่อย่างไรก็ตามก็จะไม่นานเท่ากับสถานบริการประเภทผับ เพราะจุดมุ่งหมายของแขกที่มาที่นี่ต้องการมีเพศสัมพันธ์โดยตรง แขกขาประจำอาจไม่ต้องใช้เวลาในการเลือก นอกจากจะต้องรอกหากผู้หญิงคนนั้นกำลัง 'ขึ้นห้อง' อยู่ แต่คนที่มาไม่บ่อยหรือเพิ่งมาไม่กี่ครั้ง ก็เป็นหน้าที่ของคนเชียร์แขกจะช่วยแนะนำให้

ผู้หญิงที่ได้รับเลือกจะได้เหรียญหรือ 'ชิป' พลาสติก 1 เหรียญต่อการรับแขก 1 ครั้ง เพื่อนำไปจดบัญชีตอนเปิดบ้านหรือเมื่อว่าง แต่บางแห่งอาจจดบัญชีขณะนั้นเลย ข้อตกลงในการรับแขกของแต่ละสถานบริการอาจแตกต่างกันเล็กน้อย บางแห่งจะเคร่งครัดในเรื่องของเวลา หากเป็น 'การรับแขกชั่วคราว' มักให้เวลาครึ่งชั่วโมงต่อการมีเพศสัมพันธ์ 1 ครั้ง บางร้านจะอนุญาตให้แขกถือถุงยางเข้าได้ไม่เกิน 2 ชิ้น หากต้องการต่อเวลาจะต้องมาบอกคนเชียร์แขก ซึ่งผู้หญิงจะได้เหรียญเพิ่ม สถานที่ซึ่งเคร่งครัดเรื่องเวลานี้จะอำนวยความสะดวกให้ผู้หญิงได้มีโอกาสพักและมีรายได้ดีกว่า เพราะเธอมักพยายามชักชวนให้แขกประจำ หรือแขกที่พอใจให้ต่อเวลาเพื่อพักผ่อนพูดคุยกันโดยไม่ต้องมีเพศสัมพันธ์อีก แต่สถานบริการตามต่างจังหวัดหรือแถบชายแดนมักไม่เคร่งครัดกับกำหนดเวลาเท่าใดนัก

เงื่อนไขรายได้

ราคาค่าบริการชั่วคราวจะตกอยู่ในราว 100-200-300 บาท ค้างคืนประมาณ 300-500 บาทหลังปิดร้าน แต่ถ้าจะค้างตั้งแต่ร้านยังไม่ปิดก็จะแพงขึ้นอีก บางสถานที่อาจกำหนดให้ผู้หญิงราคาเท่ากันหมด แต่บางแห่งก็จัดไว้หลายระดับแล้วแต่อายุและรูปร่างหน้าตา ส่วนใหญ่เจ้าของหรือคน เชียร์แขกจะกำหนดราคาให้ แต่บางแห่งผู้หญิงอาจมีสิทธิเลือกเอง จากคำครองชีพที่สูงขึ้นพบว่าผู้หญิงที่คิดค่าตัว 100 บาทมีน้อยลง ส่วนใหญ่จะอยู่ในราคา 200 แม้จะเป็นสถานที่ไทม์ๆ ในต่างจังหวัดก็ตาม โดยปกติผู้หญิงจะได้รับรายได้เดือนละ 1 ครั้ง ค่าตัวจะถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน จากการสัมภาษณ์ผู้หญิงมักจะตอบว่า 'ค่าตัวจะถูกแบ่งครึ่ง' แต่ก็ได้พบความจริงว่าในบางแห่งเจ้าของจะต้องหักค่าใช้จ่ายหลากหลายรายการออกจากยอดเงินนี้ด้วย รายได้จึงคงเหลือน้อยกว่าที่คำนวณไว้

สำหรับหญิงต่างชาติจะต้องถูกหักค่าตัวรวมมากกว่าผู้หญิงไทย และแถบชายแดนบางแห่งจะมีค่าตม.แยกต่างหาก เมื่อมีการเข้มงวดเรื่องแรงงานแห่งชาติมากขึ้น สถานบริการในจังหวัดชั้นในหลายแห่งก็เริ่มเก็บ 'ค่าตม. (ตำรวจตรวจคนเข้าเมือง)' จากผู้หญิงด้วย นอกจากนี้ผู้หญิงอาจถูกหักค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าตรวจโรค และค่าอาหารแล้วแต่กฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (บางร้านจะไม่หักค่าอาหาร) สถานบริการตรงมักจะมีแม่ครัวทำอาหารเลี้ยงผู้หญิงทุกมื้อคือเช้า เที่ยง บ่ายแก่ เย็น และรอบดึกหลังเลิกงาน เพื่อที่ผู้หญิงจะได้ไม่ต้องออกไปซื้อข้างนอก อย่างไรก็ตามหญิงบริการก็ย่อมมีความต้องการจะเลือกซื้ออาหาร ขนมหรือผลไม้ตามใจชอบ รายได้ส่วนหนึ่งจึงหมดไปกับเรื่องอาหารการกินอยู่นั่นเอง

รายได้ต่อเดือนของผู้หญิงจะต่างกันไปแล้วแต่บุคคล ท้องถิ่น ราคา สภาพร้าน และจำนวนคนทำงาน แถบชายแดนบางแห่งพบว่า มีรายรับเบ็ดเสร็จก่อนหักค่าตัวคือประมาณ 3,000 ถึง 5,000 บาท แต่บางแห่งก็อาจทำเงินมากกว่า 5,000 หรือเกินหมื่น สถานบริการที่มีผู้หญิงมากจะต้องเฉลี่ยแขกกัน บางวันผู้หญิงจะไม่ได้แขกและบางวันอาจได้ราว 3-4 คน แต่ในบางสถานที่นั้นกิจการดี ซึ่งหมายความว่าผู้หญิงจะต้องเหนื่อยกับการรับแขกราว 4-6 คน และถ้าเป็นหน้าเทศกาลอาจเกิน 10 คน และมีรายได้ต่อเดือนเกิน 10,000 บาทขึ้นไป สำหรับทวิพิเศษแต่ละวันนั้นมักจะไม่มีมากนัก ส่วนใหญ่แขกจะให้ไม่เกิน 100 บาท หญิงบริการจำนวนหนึ่งประเมินว่าตนจะได้ทิปจากแขกวันละ 1-2 คนเท่านั้น

ชายนักเที่ยว

แน่นอนที่สถานบริการราคาราคาถูก จะเป็นที่เที่ยวของผู้ชายที่มีรายได้น้อยกว่าสถานบริการแพงราคาสูง แต่หลายๆ คนก็อาจวนเวียนไปทั้งสถานที่อย่างนวดแผนโบราณ คาเฟ่ หรือซ่อง แล้วแต่เงินในกระเป๋าและความพอใจในวันนั้น สถานบริการในเมืองมักไม่มีแรงงานต่างชาติมาเที่ยวมากนัก เนื่องจากแรงงานในเมืองมักต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ อย่างไรก็ตาม หญิงบริการในร้านอาหารกึ่งซ่องภาคกลางได้ให้ข้อมูลว่า แยกของเธอเป็นชาวอาข่าจากพม่า และชาวลาวจากเวียงจันทร์ซึ่งมาทำงานในโรงงานแถบใกล้ๆ นั้นเอง สำหรับแถบชายแดนโดยเฉพาะจุดที่ได้รับการผ่อนผันพบว่ามี ชาวต่างชาติซึ่งอาจเป็นชาติเดียวกับผู้หญิงที่ขายบริการนี้แวะมาเยี่ยมเยียนมากพอสมควร

สังคมภายในสถานบริการ

ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะสถานบริการที่ผู้หญิงเต็มใจทำงานเท่านั้น ซึ่งเจ้าของมักมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้หญิง เจ้าตัวอาจพักอยู่ในร้านหรือบ้านที่ติดกับร้านนั่นเอง ความสัมพันธ์นี้อาจจะดีหรือไม่ดีก็ได้ แต่ในสถานบริการที่ไม่บังคับ หากเจ้าของเข้มงวด ดุด่า หรือจ่ายเงินไม่ตรงเวลา ผู้หญิงก็อาจอยู่ได้ไม่นาน เมื่อใช้หนี้เสร็จก็จะกลับไป หรือหาที่ทำงานใหม่ อย่างไรก็ตาม หญิงต่างชาติมักไม่กล้ามีปากเสียงหรือต่อต้านกับ 'ป้า' 'เถ้าแก่' 'แม่' หรือ 'เจ้' ที่เกรี้ยวกราดและเอาเปรียบเท่าไรนัก มีจำนวนมากที่ไม่กล้าเปลี่ยนที่ทำงานเพราะกลัวและไม่รู้จักที่อื่น และคิดว่าทุกที่ก็น่าจะเหมือนกัน หากความสัมพันธ์กับเจ้าของอยู่ในระดับที่ดี ผู้หญิงหลายคนจะไว้ใจ ผากเงินและของมีค่าไว้ เมื่อถึงเวลาคิดบัญชีแต่ละเดือนก็อาจไม่เบิกออกมาหมด แต่ฝากให้เจ้าของเก็บไว้เป็นก้อน เพื่อจะได้บังคับตัวเองไม่ให้ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ถ้าเจ้าของไม่โกงเงินและยินดีให้เบิกทุกครั้งเมื่อผู้หญิงต้องการ คนอื่นๆ ในร้านก็มักปฏิบัติตามอย่างกัน ทั้งนี้ผู้หญิงอาจฝากเครื่องประดับและทองที่ซื้อไว้ที่เจ้าของด้วย เพราะกลัวว่าจะหายหรือถูกแขกฉกฉวยไปในระหว่างทำงาน

เจ้าของสถานบริการบางแห่งจะวางตัวเองไว้เหมือนเป็นผู้ใหญ่ที่ต้องดูแลเด็กๆ แม้กฎเกณฑ์ ในสถานที่ระดับเล็กมักจะไม่หยาบหยาบเคร่งครัดนัก 'ป้า' และ 'แม่' บางคนก็จะถือว่าตนมีหน้าที่สำคัญในการคอยควบคุมความประพฤติ อบรมสั่งสอน และตักเตือนเมื่อผู้หญิงไม่เก็บเงิน เล่นไพ่ ติดแฟน หญิงต่างชาติจะหัวอ่อนและค่อนข้างเชื่อฟัง หากเจ้าของไม่ใจร้ายนัก ผู้หญิงก็มักมีความรู้สึกที่เจ้าของซ่องเป็นผู้มีบุญคุณ ต้องเกรงใจและกตัญญูด้วย บางสถานที่พบว่าเจ้าของได้จัดหาผู้หญิงในร้านไปเที่ยวชายทะเลต่างจังหวัดในโอกาสพิเศษ หรือ 'แม่' คนหนึ่งก็เคยจัดเลี้ยงแต่งงานให้ใหญ่โต เมื่อมีผู้ชายมาขอหญิงจากเชียงตุงไปแต่งงานอยู่กินกัน ในปัจจุบันพบว่ากฎเกณฑ์ที่เคยเข้มงวดแต่ก่อนก็ได้ผ่อนคลายเป็นมาก จากกฎการทำงานที่ผู้เขียนคัดลอกมาจากกระดานในซ่องภาคกลางแห่งหนึ่งที่เข้าไปเก็บข้อมูลเมื่อปี พ.ศ. 2532 ต่อไปนี้

กฎการทำงานในซ่องแบบดั้งเดิมแห่งหนึ่งในภาคกลาง เมื่อปี 2532

1. ห้ามออกจากตู้ก่อน 5.00 น. อย่างเด็ดขาด ผิดตัด 300 บาท
2. เมื่อรับแขกแล้ว แยกค้ำคิน ห้ามออกไปมั่วกับแขกข้างนอก
3. ถ้าจะออกไปซื้อของ ให้ออกได้ครั้งเดียวเท่านั้น ผิดตัด 200 บาท
4. ให้กินข้าวตั้งแต่ 24.00-01.30 น. ยกเว้นคนที่ค้างแขกหรือทำงานอยู่ กลับในตู้ตัด 300 บาท

5. ห้ามออกไปทำกับข้าวเวลางาน ผิดตัด 300 บาท
6. ตีกัน ทะเลาะกัน เม้าอาละวาดปรับ 1,000 บาท ถ้ากรีดแขน ตัดแผลละ 300 บาท
7. ต้องเข้าตึกก่อน 19.00 น. ซ้ำปรับ 300 บาท ยกเว้นกำลังรับแขก
8. ไม่เอาแขก งอแง ขึ้นห้องนานเกิน 45 นาที ตัด 300 บาท
9. ถ้าทำผิดให้เพื่อนตักไว้ในบัญชี ช่วยกันปิดบังความผิด ตัดทุกคน

นอกจากเจ้าของแล้ว ในร้านเล็กๆ มักจะมีคนเชียร์แขกอีก 1 คน อาจเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็ได้ ถ้าเป็นผู้หญิงก็อาจเป็นคนที่เคยทำอาชีพนี้มาก่อน บางแห่งจะเน้นให้คนเชียร์เป็นผู้ชายเพราะจะได้คอยดูแลหากแขกมีปัญหากับผู้หญิง เม้าหรือมีการทำร้ายร่างกายเกิดขึ้น สถานที่เล็กๆ ซึ่งกิจการระดับครอบครัว คนเชียร์แขกก็อาจเป็นคนรู้จักหรือญาติของเจ้าของและมักไม่มีอิทธิพลมากนัก ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องคอยให้สินน้ำใจเมื่อได้รับการเชียร์เหมือนในสถานบริการใหญ่ๆ ทั้งหลาย

หญิงบริการช่องตรงมักไม่จำเป็นต้องเอาอกเอาใจแขกมาก เนื่องจากถือว่าค่าตัวน้อยและตามปกติแขกก็ไม่ได้ให้เงินทิปจำนวนมากนัก การมีเพศสัมพันธ์แบบชั่วคราวครั้งชั่วคราวมักไม่รวมกิจกรรมพลิกแพลงต่างๆ เช่น oral sex โดยผู้หญิงจะถือว่าเป็นเรื่องที่รับไม่ได้ และจะทำให้ตนรู้สึก 'ต่ำต้อย' ยิ่งขึ้น บางคนก็ยอมรับไม่ได้เช่นกัน หากมีแขกต้องการจะทำ oral sex ให้เธอ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสังคมในสถานบริการเป็นสำคัญ หากหญิงส่วนใหญ่มองว่าการบริการทางเพศ 'อื่นๆ' เป็นเรื่องน่ารังเกียจ คนอื่นก็จะเห็นด้วยและไม่ยอมทำ ในบางสถานที่พบว่าผู้หญิงหลายคนจะไม่ยอมถอดเสื้อชั้นขณะที่ได้รับแขกเสียด้วยซ้ำ

ภาพตัวอย่างจากร้านอาหารกึ่งช่องของ 'บ้านึก' ในภาคกลาง ซึ่งเปิดบริการมา 12 ปี

ตัวร้านอยู่ในซอยไม่ลึกนัก และมีป้ายบอกทางเข้าชัดเจน พื้นที่ร้านกว้างขวาง ช่างหน้าเปิดโล่งไม่ติดแอร์ มีโต๊ะอาหารขนาดใหญ่ราว 10 กว่าโต๊ะ เมื่อกิจการซบเซาช่วงไม่นานมานี้ เจ้าของได้ตัดสินใจต่อเวทีนักร้อง และกันห้องคาราโอเกะเพิ่มอีก 1 ห้องเพื่อเรียกแขก

เรื่องเล่าของบ้านึก

...ช่วง 2 ปีหลังกิจการไม่ค่อยดี คนมันไปเที่ยวผับบาร์กัน เทียวแบบหัวสูงกันมากขึ้น เศรษฐกิจปีหลังนี้แย่มากด้วย แขกมาน้อย ที่ร้านนี้พวกข้าราชการไม่เยอะนะ ส่วนใหญ่เป็นพวกพ่อค้า ชาวไร่ คนแถวๆ นี้แหละ แล้วก็พวกทำธุรกิจที่เดินทางผ่านเส้นนี้ประจำ ขาจรน้อย.. ที่มียกแบบรู้จักอยู่ก่อน คือร้านมันเป็นที่รู้จักทั่วไปเพราะเปิดมานาน ตอนผมมาซื้อมันก็เป็นร้านอาหาร มีเด็กอยู่แล้ว ก็มาปรับปรุงให้ดีขึ้น มีแม่ครัวมาทำอาหาร แต่ไม่เคยคิดจะเปลี่ยนรูปแบบไปนะ มันทำมาอย่างนี้แล้ว.. ห้องก็มีอยู่ 22 ห้องเท่าเดิม ก็คงจำนวนเด็กไว้ 17-22 คน ถ้าน้อยไปแขกก็ไม่นิยม เกินกว่านี้ก็ไม่ไหว เด็กแซ่ห้องกันแล้วปัญหาเยอะ... เด็กเลิฟนี่มี 5 คนไม่รับแขก คือพวกนี้เคยรับแต่พอมีแฟนแล้วอยากเลิก ก็ทำงานให้ทำต่อ กินเปอร์เซ็นต์ค่าอาหารก็ได้ ซักเดือนละ 3,000 นะ นักร้องนี่ผมเพิ่งจะให้มี แต่ไม่เกี่ยวกับร้าน จ้างเขาวนละ 100 แล้วก็ไม่ได้

รับแขกเวลางาน ปิดร้านตีสองจะไปไหนเราไม่เกี่ยว เขาพักข้างนอกไม่ถือเป็นเด็กของเรา ร้านจะ
ได้กำไรค่าพวงมาลัยแล้วก็เรียกแขกได้เพิ่มเท่านั้น.. ก็มีเจ้าสร้อยคนเดียวที่เป็นเด็กในร้าน เดิม
รับแขก..เบื่อก็คมาเป็นนักร้อง นานๆ รับแขกก็เรียกที่สูง 800 บาท แต่ก็ไม่มีแขกบ่อยหรอก
เรียกว่ารายได้น้อยกว่าเด็กคนอื่น เด็กที่นี้รับแขก 200 เท่ากันทุกคน ผมได้ 100 นึง วันหนึ่งคนนึง
ก็ได้แขกซัก 2-3 คนนั้นแหละ อย่างมากก็ 6 มั่ง กิจกรรมมันไม่ค่อยดี พอร้านเปิดทุ่มหนึ่งเด็กจะมา
นั่งแถวข้างเวที แขกเรียกก็มานั่ง ถ้าสักพักไม่ขึ้นห้องก็ลุกหนีได้เลย เสียเวลา... แต่ผมไม่ให้ออฟ
ออกข้างนอกนะ มันอันตราย ดูแลไม่ได้ ขนาดในร้านบางที่ยังมีแขกตีเด็ก ต้องมาเคลียร์เรียก
ค่าเสียหายให้อีก พวกเด็กๆ นี้นอนกลางวันผมขอให้เขาช่วยเป็นเวรเฝ้าหน้าร้านวันละ 4 คน
นั่งๆ นอนๆ ข้างหน้านี้ ตกบ้ายก็กวาดนั้น เช็ดโต๊ะ เด็ดผักให้หน่อย แล้วที่ร้านจะเลี้ยงข้าว 3
มื้อ คิดบัญชีออกเงินให้ทุกอาทิตย์ ใครมีหนี้ก็คิดเอาเองว่าจะคืนเท่าไร แต่ถ้าคืนน้อยๆ ดิดกัน
ทุกอาทิตย์ ก็ต้องเรียกมาถามว่าเอาเงินไปทำอะไรหมด แต่ส่วนใหญ่ไม่เกรงนะ อยากจะใช้หนี้ให้
หมดเร็วๆมากกว่า เดือนๆ เขาก็ได้กันซัก 6000 ถึง 8,000 นี้นะแหละ ผมขอให้ช่วยผมเดือนละ 600
เมื่อก่อนนี้อยู่กันฟรี แต่ตอนหลังเขามีเครื่องไฟฟ้าเยอะ วิทย์ เตารีด พัดลม ทีวี ใช้น้ำท่าก็ไม่
ค่อยประหยัด เลยประชุมว่า ขอให้ช่วยค่าน้ำค่าไฟเดือนละ 200 นะ **แล้วก็ขอช่วยค่าตำรวจ 200**
ตอนหลังตำรวจมันมีหลายพวกแล้วก็ขึ้นราคา ก็เลยขอเป็นค่าตำรวจ 400 แล้วกัน ขาดเหลือผม
เคลียร์เอง เด็กก็เข้าใจ ผมพยายามเข้ามาดูทุกวัน เมื่อก่อนนี้พักในร้านนี้เอง เพิ่งมาปลุกบ้านนี้ไม่
นานหรอก ก็พยายามดูแลเขา... ประชุมเดือนละครั้ง พูดคุยเรื่องปัญหาอะไรๆ กัน

ข. โรงน้ำชา โรงแรมติดเบอร์ โรงแรมม่านรูด

ในความเป็นสถานบริการแบบตรงจะเหมือนกันกับประเภทแรก คือเป็นสถานที่ที่มุ่งเปิดขายบริการทาง
เพศอย่างตรงไปตรงมา ผู้หญิงจะขายบริการทางเพศอย่างเดียว ไม่มีหน้าที่เพื่อความบันเทิงอื่นๆ เพียงแต่
สถานที่ที่ใหญ่กว่าและมีผู้หญิงเยอะกว่าแบบแรก โดยผู้หญิงจะไม่ได้นอนค้างที่ทำงาน แต่จะมีบ้านเช่าอยู่รวมกัน
แยกออกไป นอกจากโรงแรมม่านรูดจะเปิดให้สำหรับผู้หญิงขายทั่วไป นางทางโทรศัพท์ หรือหญิงบริการอิสระ
แล้ว ก็มักจะมีผู้หญิงของตนไว้ให้แขกเลือกด้วย บางแห่งจะติดเบอร์นั่งให้เลือกอย่างเปิดเผย และบางแห่งก็จะให้
พนักงานโรงแรมนำตัวมาให้เลือกที่ห้อง ผู้หญิงที่ทำงานมักไม่ค่อยมีอิสระและได้รับส่วนแบ่งค่าน้อย แต่แต่ละคน
จะต้องมาอยู่รอแขกทั้งกลางวันกลางคืน โดยนอนพักในช่วงว่างเป็นระยะๆ

แสงเพ็ญ หมอนวดแผนโบราณในภาคกลาง ที่เคยทำงานอยู่โรงแรมแถบวิสุทธิกษัตริย์เล่าว่า เคยพักอยู่
รวมกับเพื่อนๆ เกือบ 20 คนในบ้านหลังหนึ่ง เอเจนต์จะจัดเวรสลับให้ โดยจะรับกลุ่มหนึ่งมาส่งที่โรงแรมประมาณ
เที่ยงวันและให้อยู่จนถึงเที่ยงคืน ส่วนวันรุ่งขึ้นก็จะให้มาประจำเที่ยงคืนถึงเที่ยงวัน แสงเพ็ญจะรับแขกประมาณ 6
คนขึ้นไป หากอยู่เวรเที่ยงวันถึงเที่ยงคืนจะมีแขกมาเที่ยวมากกว่า แต่ถ้าหลังเที่ยงคืนก็มักจะต้องการค้ำคืนด้วย
เป็นส่วนใหญ่ หลังจากเปิดบริษัท 3 ครั้งในราคา 15,000 , 8,000 และ 5,000 บาท แสงเพ็ญได้ค่าตัวราคาชั่ว
คราว 150-300 บาทแล้วแต่เอเจนต์จะเรียกจากแขก โดยได้รับคำสัญญาว่าจะได้ส่วนแบ่งครึ่งหนึ่งแต่ก็ยังไม่เคยได้
เบิกเงินเลยนอกจากงวดแรกที่พ่อแม่ได้รับไป 20,000 บาท ช่วงแรกเอเจนต์อ้างว่าเธอยังใช้หนี้ไม่หมดและต้องหัก

ค่าอาหารที่พักด่วน แต่ต่อมาเมื่อเธอรับทราบว่ามันหมดแล้ว เธอยังก็ยังบ้ายเบี่ยงให้รอเก็บเป็นเงินก้อนโตเสียก่อน เมื่อวันหนึ่งตำรวจได้บุกจับแสงเพ็ญและเพื่อนๆ เธอจึงหนีไปทำงานทำกับนายหน้าอื่น แสงเพ็ญไม่ทราบว่ารายได้ต่อเดือนของเธอควรจะเป็นเงินเท่าไร เพราะไม่เคยจด และไม่เข้าใจเรื่องการลงบัญชี โรงน้ำชาเป็นสถานบริการแบบเก่าสำหรับคนจีน ปัจจุบันปิดตัวเปลี่ยนรูปแบบไปเกือบหมดแล้ว เมื่อหลายปีก่อน สถานที่แบบนี้จะนิยมรับเด็กสาวอายุน้อยจากพม่าและจีนมาไว้บริการแขกเป็นพิเศษ การค้าพรหมจรรย์ของเด็กหญิงเป็นตัวสร้างรายได้ให้กับโรงน้ำชาได้อย่างดี ดังเรื่องเล่าของผู้หญิงไทยลี้ภัยที่เคยทำงานในโรงน้ำชาในกรุงเทพฯ ดังนี้

..ตอนนั้นหนูอายุ 16 ปี แก่แก่เอารถมารับคน 3-4 คนเป็นคนของทุกคน ก็นั่งรถไปกับผู้ชายคนหนึ่งถึงกรุงเทพฯ หนูไม่รู้ว่าการรถเท่าไรนะค่ะ เขาคิดรวมๆกันไปกับที่เบิกให้ ตอนนั้นหนูไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรหรอกค่ะ ไม่ค่อยกลัวตำรวจด้วย ..ก็มาที่โรงน้ำชา มันเป็นตึก 3 ชั้นไม่ใหญ่เท่าไร แต่ห้องเยอะแยะหลายสิบ ก็..ส่วนใหญ่มีแต่แขกคนจีนแก่แล้วนะค่ะ มากิน น้ำชา อาหารอะไรไม่มีขายนะค่ะ แล้วหนูก็นั่งตูดติดเบอร์ มีผู้หญิงอยู่ร้อยกว่าคน เป็นคนของเยอะค่ะ คนไทยใหญ่ก็มี คนพม่าก็มี คนไทยไม่ค่อยมี มีก็เป็นคนเหนือ ก็ชาน ชาน กับ อาซุ (เพื่อนซึ่งปัจจุบันอยู่ร้านเดียวกัน) ก็อยู่ที่นั่นด้วยแต่ไม่เคยคุยกัน จำได้เฉยๆ หนูเปิดบัญชี 15,000 ได้แบ่ง 7,500 ก็ส่งให้ที่บ้านหมดเลยแล้วก็รับแขก ที่นั่นหาถูกนะค่ะ ชั่วโมง 100 เดียว ไม่มีค้างคืน หนูได้แบ่งเที่ยวละ 40 ทำงานตั้งแต่เที่ยงวันถึงเที่ยงคืนนะค่ะ แยกวันหนึ่งก็มีเยอะ ลัก 10 กว่าคนทุกวัน เลิกงานเขาก็เอารถไปส่งบ้านใกล้ๆ ไม่ต้องเสียค่าเช่าอาหารอะไรอีก แก่แก่เขาเลี้ยงทุกอย่าง แล้วก็ให้ไปหาหมอมือทุกอาทิตย์เหมือนกับที่นี้อยู่ที่นั่นหนูไม่ค่อยได้ออกไปไหน เจ้าของเขากลับตำรวจจับ ถ้าไปไหนอย่างไปซื้อของสำเพ็งก็ต้องมีคนไปด้วย หนูไม่ค่อยได้ใช้เงินเท่าไรนะค่ะ มีเสื้อผ้าที่ต้องแต่งกระโปรงสั้น แต่แก่แก่หาให้ แล้วเราก็ซื้อจากเขา ชุดไม่แพงสัก 300-400 อย่างเก่ง หนูส่งบ้านอย่างน้อย 2,000 ทุกเดือน ซื้อของให้แม่บ้าง แล้วก็เก็บเป็นก้อนไว้ เวลาเลิกก็จะเอากลับไปให้แม่อีก ตอนนั้นคิดว่าตัดค่าอะไรๆ ก็คงเหลือเดือน 7,000-8,000 นะค่ะ หนูอยู่ได้ 8 เดือนก็กลับบ้าน คิดว่ามีเงินเยอะพอแล้ว ตอนนั้นเห็นเขาว่าโรงน้ำชาปิดไป แก่แก่เขาทำเป็นร้านอาหารแทน แต่จะมีเด็กรับแขกหรือเปล่านั้นไม่รู้ค่ะ

(คำเอ๋ย อายุ 19 ปี ไทยลี้ภัย จากเมืองยอง รัฐฉาน ประเทศพม่า

มาเป็นเด็กทำงานบ้านที่แม่สายเมื่ออายุ 13-14 ปี ปัจจุบันเป็นหญิงบริการร้านอาหารกึ่งชองในภาคกลาง)

(2) สถานบริการแฝง

หมายถึงแหล่งค้าบริการทางเพศที่เปิดกิจการอื่นๆ เป็นการบังหน้าหรือยกระดบ แต่มีผู้หญิงไว้บริการทางเพศด้วย ผู้หญิงในสถานที่แห่งนี้จะมีหน้าที่การงานอื่นด้วย เช่น พนักงานเสิร์ฟเครื่องดื่ม หมอนวด นักร้อง ถ้าตามสถานบริการที่มีหญิงไทยก็อาจจะมีพนักงานสันทนาการ พนักงานร้านเสริมสวย นักเต้นระบำโกโก้ เป็นต้น ผู้หญิงจะได้รับเงินเดือนจากงานที่ทำอยู่เพียงเล็กน้อย แต่จะมีรายได้พิเศษจากการขายบริการทางเพศ ซึ่งจะถี่หรือบ่อยแล้วแต่สถานที่และบุคคล โดยแขกที่เข้ามาอาจไม่จำเป็นต้องการซื้อบริการทางเพศทุกคน บางคนอาจจะเข้ามาเพื่อความบันเทิงอื่นหรือทำความรู้จักไว้เผื่อวันข้างหน้าก็ได้

ก. ร้านอาหาร คาราโอเกะ บาร์เบียร์

การที่ผู้เขียนแยกกลุ่มนี้ไว้จากร้านอาหารกึ่งชอง และคาราโอเกะกึ่งชอง เพราะเห็นว่ามี ความแตกต่างกัน อย่างเห็นได้ชัดในด้านการขายบริการในแง่ 'ตรง' หรือ 'แฝง' ร้านอาหาร คาราโอเกะ และบาร์ที่มีผู้หญิงข้ามชาติ นั้นจะเป็นที่นิยมแถบชายแดนที่ติดกับทั้งทางภาคเหนือและใต้ ลูกค้าจะมีทั้งนักท่องเที่ยวชาวจีน คนท้องถิ่นชายแดน และแรงงานเชื้อชาติหรือสัญชาติเดียวกับผู้หญิงนั่นเอง สำหรับเขตภายในหรือแถบภาคกลางจะนิยมเก็บผู้ หญิงต่างชาติไว้น้อยกว่า เนื่องจากสภาพร้านจะค่อนข้างล่อแหลม คือเปิดเผยให้คนเข้าออกอย่างถูกต้องไม่มีแอบ ชอน แต่ปิดบังการค้ำบริการไว้หลังฉาก ผู้หญิงที่หน้าตาเป็นคนต่างชาติชัดเจนและพูดไทยไม่ค่อยได้จะไม่เป็นที่ ต้องการ ลักษณะงานเองก็อาศัยคนที่พูดคุยก่ง และ 'หาแขก' เองได้ คนที่พูดไทยไม่ได้ไม่ชัด ไม่คล่อง หรือชื่อ จนเกินไป จะไม่เหมาะสมกับงานประเภทนี้ อย่างไรก็ตาม หญิงสาวไทยใหญ่ ไทยลื้อที่เคยมีประสบการณ์ใน ประเทศไทยมาแล้วพอสมควร อาจจะถูกทาบทามให้ทำงานในสถานบริการแฝงประเภทนี้ โดยเฉพาะที่ตั้งรวมกัน เป็นย่านแหล่งบันเทิงในกรุงเทพฯ เชียงใหม่ ชลบุรี เป็นต้น และผู้หญิงจากพม่าจำนวนหนึ่งจะอยู่ในบาร์แถบชายแดนที่เป็นแหล่งของแรงงานข้ามชาติ เช่น ระนอง หรือแม่สาย โดยที่พวกเธอจะไม่จำเป็นต้องสื่อสารภาษาไทย เนื่องจากมีแขกชาวพม่าเท่านั้น

สภาพทั่วไป

การจัดสถานที่ที่เหมือนร้านอาหาร คาราโอเกะ หรือบาร์อื่นๆ แต่มีผู้หญิงสาวในร้านจำนวนมากพอสมควร ภายในค่อนข้างมืดหรือเปิดไฟสลัว ไม่มีคอกหรือตู้ผู้หญิงนั่งติดเบอริ์ให้เลือกอย่างชัดเจน แต่อาจมีมุม หรือเก้าอี้แถบประตูทางเข้าให้พวกเธอนั่งอยู่รวมๆ กัน ร้านลักษณะนี้จะไม่มียกบริการแขกหรือห้องพักให้ผู้หญิง ความสะอาดและการตกแต่ง และคำตัว 'เด็ก' จะต่างกันไปแล้วแต่ระดับของสถานที่ ส่วนใหญ่สถานบริการชายแดนที่มีหญิงต่างชาติมักไม่ทำกิจการระดับราคาแพงมากนัก แต่หากเป็นบาร์อะโกโก้ คาราโอเกะ ในกรุงเทพฯ ซึ่งมี ชุมนุมแถบย่านสุขุมวิท-สะพานควาย หรือในแถบเมืองใหญ่ซึ่งอาจรับแขกชาวต่างชาติจากไต้หวัน มาเลเซีย ตะวันออกกลาง ฯลฯ เป็นหลักก็จะนิยมตกแต่งยกระดับตนเองให้ดูมีราคาสูงพอสมควร นอกจากนี้ยังมีคอกเทลเลาจน์ บางแห่งในจังหวัดท่องเที่ยวซึ่งมีหญิงบริการชาวตะวันตกไว้บริการลูกค้าระดับเศรษฐีด้วย

การทำงาน

ร้านเหล่านี้จะเปิดราว 19.00-03.00 น.โดยประมาณ พนักงานหญิงจะแต่งตัวสวยงามและทำหน้าที่ผสม เครื่องดื่มอยู่ประจำกระจายไป หรือนั่งรวมอยู่แถบทางเข้าหรือมุมใดมุมหนึ่งตามแต่การจัดการของร้านนั้นๆ เมื่อผู้ ชายเข้ามาจะสามารถไปเดินเลือกผู้หญิงเอง หรืออาจนั่งมองจากโต๊ะและให้คนเชียร์แขกเรียกออกมาให้ดูเป็นกลุ่ม หรือให้แนะนำให้ก็ได้ ในบางสถานที่อาจมีทั้งผู้หญิงที่ 'รับแขก' และ 'ไม่รับแขก' ดังนั้นคนเชียร์แขกจะเป็นผู้ให้ข้อมูลว่า 'เด็ก' คนนี้ 'ออฟได้' หรือไม่ อย่างไรก็ตาม การแจ้งว่าผู้หญิงคนหนึ่งไม่รับแขกอาจหมายถึงการเรียกค่าตัวให้ในระดับพิเศษด้วยก็ได้ เพราะแขกจะเชื่อว่าหญิงดังกล่าว 'สะอาดและไม่มั่ว' และยังเกิดความรู้สึกท้าทายกว่าหากต้องใช้ความสามารถ 'จีบ' เอาเอง ดังนั้นแม้ผู้หญิงจะไม่รับแขกจริงก็อาจมีผู้ชายคอยเข้ามาพัวพันอยู่ตลอดเวลาจนกว่าจะสำเร็จ

ผู้หญิงที่ถูกเลือกจะมาบริการผสมเครื่องดื่มที่โต๊ะ คอยชวนพูดคุยด้วย หรืออาจร้องเพลงด้วยหากเป็นร้านคาราโอเกะ ผู้หญิงไทยใหญ่ที่อยู่ในเมืองไทยนานพอสมควรจะสามารถร้องเพลงได้ซึ่งหมายถึงว่าเธอมักจะได้ทิปเพิ่ม ในบาร์หรือคาราโอเกะที่เป็นระบบ 'เด็กดริงค์' แยกจะต้องสั่ง 'ดริงค์' หรือเครื่องดื่มให้ผู้หญิงซึ่งเธอจะได้ส่วนแบ่งจากเครื่องดื่มนี้ ดังนั้นผู้หญิงจึงต้องพยายามให้แขกสั่งดริงค์ให้เพิ่มอีกเพื่อเป็นการหารายได้โดยไม่ต้องเหนื่อย แต่หากเป็นร้านอาหารผู้หญิงมักได้ค่า 'นั่งชั่วโมง' จดไว้ในบัญชี โดยแขกอาจจะออफออกไปมีเพศสัมพันธ์ข้างนอกหรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพอใจของแขกและการตัดสินใจของผู้หญิงด้วย หญิงสาวบางคนบอกว่าเธอจะเลือกไปกับแขกที่สุภาพเรียบร้อย ดูมีฐานะการงานดี และไม่เมามากเกินไป และบางคนบอกว่าจะไม่ยอมออกไปกับเด็กวัยรุ่นเพราะไม่น่าไว้ใจ

เงื่อนไขรายได้

นอกจากเงินเดือนที่ทางร้านจะเสนอให้เป็นจำนวนเล็กน้อยแล้ว ผู้หญิงจะมีรายได้จากค่าทิปค่านั่งชั่วโมงสำหรับกิจการประเภทร้านอาหาร และค่านั่งดริงค์สำหรับบาร์หรือคาราโอเกะ แต่รายได้ทั้งหมดนี้นับว่าไม่มากนัก ระดับเงินเดือนมักอยู่ในช่วง 800-2,000 บาท ค่าชั่วโมงหรือดริงค์จะกำหนดราคาแตกต่างกันไปแล้วแต่สถานที่ โดยปกติหากตัวเงินเดือนสูงถึง 2,000 ค่าดริงค์และค่าชั่วโมงจะถูกมาก แต่ส่วนใหญ่ทางร้านจะนิยมให้เงินเดือนต่ำไว้ เพื่อผู้หญิงจะได้ต้องพยายามเอาอกเอาใจแขก รายได้โดยไม่ขายบริการทางเพศเลยจะตกอยู่ในระดับ 3,000-4,000 บาทต่อเดือนเท่านั้น ซึ่งเงินจำนวนนี้จะต้องถูกใช้ไปเป็นค่าที่พัก อาหาร เสื้อผ้า เครื่องสำอาง เป็นจำนวนไม่น้อย จึงเข้าใจได้ว่าแม้ผู้หญิงจะมีรายได้หลักบ้าง ในที่สุดก็ยังคงมีความจำเป็นต้องค้าบริการอยู่นั่นเอง ผู้หญิงมักจะถูกหักค่าตำรวจหรือตม.ไปราว 500 บาทต่อเดือนสำหรับสถานที่ชายแดน และอาจไม่ถูกจับในข้อหาค้าประเวณี เพราะทางร้านมีใบอนุญาตถูกต้องและไม่มีห้องบริการทางเพศภายใน แต่ก็ยังต้องจ่ายค่าคุ้มครองในฐานะที่ลักลอบเข้าเมืองผิดกฎหมายอยู่ดี

การจ่ายค่า 'ออฟ' จะมีทั้งระบบที่จ่ายให้แก่เจ้าของก่อนออก เมื่อสิ้นเดือนจึงจะมาคิดบัญชี แบ่งเปอร์เซ็นต์กับผู้หญิงเหมือนสถานบริการตรง หรือแขกอาจซื้อชั่วโมงกับทางร้านเป็นเงินจำนวนหนึ่ง แล้วค่อยให้ค่าตัวผู้หญิงอีกจำนวนหนึ่งแล้วแต่ต่อรองก็ได้ ซึ่งค่าตัวนี้ไม่ต้องมาแบ่งกับเจ้าของร้านอีก ค่าตัวผู้หญิงแถบชายแดนจะอยู่ในระดับ 300-500 บาทต่างกันตามสภาพร้าน ผู้หญิงไทยลื้อซึ่งเคยอยู่ในบาร์แถบกรุงเทพฯบอกว่าเธอจะได้ค่าตัว 800-1,200 บาท และเคยได้รับ 2,000-2,500 บาทในกรณีที่แขกต่างชาติ ทางเจ้าของจะได้ค่าชั่วโมงอย่างน้อยชั่วโมงละ 200 บาท โดยอาจเรียกเพิ่มพิเศษแล้วแต่กรณี เช่น ต่อรองว่าผู้หญิงคนดังกล่าวมีแขกต้องการมากและเสนอราคาให้ดีกว่า การตกลงราคาที่ไม่แน่นอนนี้อาจเป็นการต่อรองโดยผู้หญิงเองหรือให้คนเชียร์แขกช่วย โดยต้องตกลงกันก่อนว่า หากออกไปค้างโรงแรมจะเลือกสถานที่ระดับราคาใด ใครจะเป็นผู้พาไป และใครเป็นคนจ่ายค่าห้อง คนเชียร์แขกจึงมักได้ทิปจากแขกหรือผู้หญิงด้วยเสมอ ดังนั้นในค่าตัวของผู้หญิงก็อาจต้องจ่ายเป็นค่าห้อง และให้สินน้ำใจแก่คนเชียร์แขกสัก 100 บาทด้วย

หากจะเทียบกับสถานบริการตรง ผู้หญิงในร้านอาหาร คาราโอเกะ และบาร์จะไม่ต้องรับแขกต่อวันจำนวนมากนัก ปกติแล้วมักจะไม่เกิน 3 คน ส่วนใหญ่ 1-2 คน และบางวันอาจไม่รับเลย รายได้ต่อเดือนของพวกเธอ

จะอยู่ในราวหมื่นสำหรับร้านเล็กๆ และอาจมากกว่าแล้วแต่ระดับของสถานที่ดังที่ได้กล่าวมา ดังตัวอย่างเรื่องราวของร้านอาหารชายแดนแห่งหนึ่งที่ผู้หญิงจากเมืองบั่น รัฐฉาน เล่าให้ฟังดังนี้

..มาอยู่ร้านบ้านเฮานะเจ้า ตอนแรกเป็นเปิดเป็นช่องเอนะ ต่อมาเป็นร้านอาหาร บั๊บบแซกข้างใน เป็นช่องนั้นอยู่ยังบั่นได้จะได่ตำรวจก็จับ บั๊ใจตำรวจที่นั่นะเจ้า กองปราบเอนะ..ตัวน้องบโดนจับ บั๊ได้อยู่ในบ้าน พอตีตอนนั้นแซกบ่ค่อยเข้า ร้านมันบ่ม่วนโดย บ่งามโดย ต่อมาก็เปิดร้านอาหาร มีเด็กเลิฟ เด็กออพออกข้างนอกก็ก็ 1000-1,500-2,000 เจ้า แบ่งเจ้าของครึ่งหนึ่ง เป็นออกค่าตำรวจ ค่าหมอของน้องให้ออกค่าคั้นะเจ้า บั๊มีชั่วคราว บางวันอยู่ช่วยเลิฟบ่ได้ออก บางวันคนจองไว้ก่อน เป็นตุรูปติดหน้าร้านก็จอง คนเชียร์แซกก็บอกว่าคนนี้ใจดี นิสัยดีจ้หนอ... ถ้ามาหาที่ร้านออกตอนดึก เป็นก็จ่ายเงินแก่เจ้าของ จะเต้าใดแล้วแต่คนเชียร์จะขอให้ แต่เงินน้องก็บ่เหลือเต้าใดหรอกเจ้า เดือนหนึ่งใช้หนี้ ใช้หนี้ันนั้นอันนี้ ค่าเช่าบ้านอาหารเสื้อผ้า มี 4,000-5,000 เหลือส่งแม่พ่อง บั๊สาวพ่อง บั๊สาวเป็นเลี้ยลูกให้ ก็ต้องให้เป็นมากหน่อย พอน้องเลิกทำงานก็ไปอยู่กับแฟนเป็นทหารพราน เป็นหัวใจดีบถือสา พอตีเป็นมีเมียแล้ว น้องก็บ่น้อย ตอนแรกๆ อยู่บ้านโดยกันบ่เป็นหยัง อยู่ไปบ่ม่วนต้องออกมาเช่าบ้าน ก็บ่อยากขอเป็นกินคนเดียวจ้หนอ ก็อยู่กับแฟนว่าจะมาทำร้านคาราโอเกะ ได้เงินเดือน 1,800 คนมาใหม่มาเก่าเขาให้เท่ากัน ตรึงคั่นยังบ่ยุติคิดจะใด เพิ่งมาทำ 6 วันนี่ละเจ้า 10 วันเงินจะออกก็หนึ่ง ถ้าเดือนหนึ่งได้สัก 5,000 ก็อยู่ได้ บั๊ต้องบั๊แซกออกข้างนอก เขาถามว่าออกข้างนอกคิดจะใด ก็บอกว่าเอาเจ้า มีแฟนแล้ว เขาก็ว่าแล้วมาทำงานนี้หยัง แฟนเลี้ยงบ่ได้กา...

(จัน อายุ 24 ปี ลูกครึ่งไทยใหญ่-สลิม จากเมืองบั่น รัฐฉาน ประเทศพม่า)

ย้ายมาอยู่ที่ชายแดนภาคเหนือ เมื่ออายุ 7 ขวบ ทำงานในคาราโอเกะชายแดนภาคเหนือ)

สังคมในสถานบริการ

ผู้หญิงในสถานบริการแฝงมักไม่ยากยอมรับว่าตนรับแซก เนื่องจากสภาพของงานต้องการที่จะปิดบังอาชีพค้าบริการอยู่แล้ว ส่วนใหญ่มองสถานะตนเองเหนือกว่ากลุ่มที่ทำงานสถานบริการตรง ด้วยเหตุผลที่ว่าตนไม่ได้รับแซกมาก ไม่จำเป็นต้องรับทุกคน มีโอกาสเลือก และค่าตัวสูงกว่า หญิงบริการร้านอาหารกึ่งช่องที่เคยทำงานในสถานบริการแฝงมาก่อนให้ความเห็นว่า ในร้านลักษณะนี้จะมีการเปรียบเทียบแข่งขันกันมากกว่า เพราะต้องหาแซกเองและค่าตัวก็ไม่แน่นอน ถ้ารับแซกมากไปก็ถูกมองว่าไม่ดี แต่ถ้ารับน้อยไปก็กลายเป็นคนหาแซกไม่ได้ ความผูกพันระหว่างเจ้าของกับผู้หญิงมักจะน้อยกว่าช่องตรงหรือร้านอาหารกึ่งช่อง เพราะผู้หญิงจะพักข้างนอกไม่ต้องกินนอนอยู่ในร้าน ยิ่งหากเป็นระบบที่แซกจ่ายค่าชั่วโมงและออกไปต่อรองกับผู้หญิงเอง ก็จะไม่มีความผูกพันในเรื่องรายได้ โดยเจ้าของจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเด็กในร้านของตนหาเงินได้มากน้อยเพียงใด

ขายนักเที่ยว

ผู้ชายที่มาเที่ยวสถานบริการประเภทนี้มักไม่ได้มาคนเดียว จะต้องมาเป็นกลุ่มเพื่อสังสรรค์ด้วยเป็นส่วนใหญ่ และเนื่องจากต้องมีการใช้จ่ายในการกินดื่ม รวมทั้งค่าตัวผู้หญิงที่สูงกว่าช่องตรงหรือร้านอาหาร คาราโอเกะ

ช่อง แยกจึงต้องมีเงินในกระเป๋าพอสมควร ทั้งนี้ไม่อาจยืนยันได้ว่าเป็นคนที่มีฐานะดี เพราะแยกบางกลุ่มอาจมาเที่ยวสถานบริการดังกล่าวในช่วงจังหวะเงินเดือนออก หรือในบางแห่งแรงงานต่างชาติ เช่น ลูกเรือประมง ได้รับเงินก้อนใหญ่ มักจะนำมาใช้ในกิจกรรมนี้จำนวนมากเสมอ สถานบริการประเภทดังกล่าวมีตั้งแต่ระดับราคาถูกไปจนถึงราคาแพงเท่ากับอาบอบนวด หญิงต่างชาติมักจะอยู่ในย่านหรือสถานที่ที่ต้องรับแขกต่างชาติ เช่น คนจีน หรือ มาเลเซีย และรูปแบบของร้านที่มีลูกค้าส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ ก็มักจะไม่เป็นที่นิยมของนักเที่ยวชาวไทยที่ต้องการบรรยากาศไทยๆ และผู้หญิงอีกลักษณะหนึ่ง

ข. นวดแผนโบราณ

สถานนวดแผนโบราณเป็นสถานบริการที่นิยมในต่างจังหวัดมาก โดยเฉพาะในจังหวัดที่ขอใบอนุญาตเปิดอาบอบนวดไม่ได้ คนเชียร์แขกในโรงแรมนอกกรุงเทพฯ แห่งหนึ่งกล่าวว่า นอกจากการเปิดสถานที่เช่นนี้ไม่ต้องวิ่งเต้นยุ่งยากเหมือนอาบอบนวดแล้ว หมอนวดโบราณก็หาง่ายกว่ามาก เพราะลักษณะตัวงานไม่ลำบาก ไม่ต้องอาศัยความกล้ามากนัก สถานอาบอบนวดที่เปิดอยู่แล้วก็นิยมเพิ่มแผนกนวดโบราณขึ้นมาเพื่อเรียกแขกเพิ่ม มีข้อน่าสังเกตว่าสถานอาบอบนวดในกรุงเทพฯ มักจะวางแผนกนวดโบราณไว้ในระดับที่ด้อยกว่า หมอนวดจะอายุมากและดูไม่น่าสนใจนัก ในขณะที่ตามต่างจังหวัดจะเป็นผู้หญิงสาวสวยไม่ต่างอะไรกับหมอนวด อาบอบนวด ซ้ำดูอายุจะน้อยกว่าเสียด้วย

มีหญิงข้ามชาติเดินเข้าสู่สถานนวดแผนโบราณเป็นจำนวนมาก จากการสังเกตพบว่าหญิงต่างชาติจะทำงานในสถานบริการประเภทนี้มากที่สุด เช่น ในโรงแรมหลายแห่งทั้งในภาคกลางและอำเภอชายแดนมีหมอนวดเป็นหญิงสาวจากพม่าและจีนเก็นครั้ง และบางแห่งก็เกือบเต็มร้อย เจ้าของโรงแรมแห่งหนึ่งกล่าวว่าผู้หญิงไทยไม่นิยมมาทำงานประเภทนี้ ที่มีสามีครจะเป็นกลุ่มคนมีอายุพอสมควรคืออยู่ในวัยเกิน 30 ปีแล้ว และมักผ่านสถานบริการประเภทอื่นมาก่อน หากจะหาเด็กสาวก็ต้องเป็น 'เด็กแม่สาย' ทั้งสิ้น จึงไม่แปลกที่รถนายหน้าเรี่ยรายผู้หญิงข้ามชาติจะแวะเวียนมายังสถานนวดโบราณเป็นประจำ นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้พบทั้งแม่ครัววัย 50 และเด็กกวาดพื้นวัย 11-12 ในสถานบริการที่เข้าไปเก็บข้อมูลเป็นผู้หญิงจากรัฐฉานด้วย

การรับพนักงานจะขึ้นกับมาตรฐานสถานบริการเป็นหลัก ในสถานอาบอบนวดแห่งหนึ่งซึ่งเปิดแผนกนวดแบบโบราณด้วยนั้นพบว่าไม่มีผู้หญิงที่เพิ่งเดินทางมาจากแถบลึกเข้าไปในพม่าหรือจีนเลย หญิงต่างชาติที่ทำงานอยู่จะเป็นกลุ่มที่ย้ายมาอยู่แม่สายแล้วและพูดภาษาไทยได้คล่องแคล่วชัดเจน เพื่อให้ง่ายต่อการฝึกฝนกิริยามารยาท เนื่องจากสถานที่แห่งนั้นเน้นจุดขายด้าน 'บริการ' มากกว่าความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของเด็กสาว

สภาพทั่วไป

สถานนวดแผนโบราณจะมีลิโอบบี้ให้แขกได้นั่งสั่งอาหารและเครื่องดื่ม ประกอบกับการดูผู้หญิงที่นั่งอยู่ในตู้เหมือนสถานอาบอบนวด ระดับความหรูหราต่างกันแต่ละแห่ง ตามจังหวัดทางไกลบางแห่งอาจไม่ทำตู้กระจกแต่จะมีห้องเล็กๆ ให้ผู้หญิงคอยงาน เมื่อมีแขกมา คนเชียร์แขกจึงจะเรียกออกมาให้ดูตัว เหมือนกับคาราโอเกะบางร้านนั่นเอง

ห้องนวดจะเรียงรายกันเหมือนโรงแรม ตามหลักแล้วจะต้องมีห้องนวดรวมใหญ่เพื่อเป็นการแสดงความบริสุทธิ์ใจว่าไม่ได้ขายบริการทางเพศ ห้องนวดรวมนี้มีได้หลายขนาดประมาณ 3-8 เตียง เมื่อแขกเข้าไปใช้บริการก็จะรูดม่านปิดโดยรอบ หรือหากเป็นเพื่อนต้องการนอนคุยกันก็อาจเปิดม่านได้ โรงนวดบางแห่งจะมีห้องเดี่ยวหรือที่เรียกว่าห้อง VIP ไว้บริการพิเศษหรือมีเพศสัมพันธ์ แต่บางแห่งก็ไม่จัดให้มี โดยจะให้แขกออฟพนักงานออกข้างนอกแทนเพื่อไม่ให้มีปัญหาหากตำรวจมาตรวจค้น ผู้หญิงในสถานนวดแผนโบราณ มักไม่ต้องแต่งตัวสวยเปรี้ยวในชุดราตรีวาทวาม เพียงแต่ให้ดูดีตามปกติและสวมเสื้อคลุมหมอนวดตามที่สถานบริการจัดขายให้ แต่ก็มีโรงนวดบางแห่งให้ผู้หญิงแต่งชุดราตรีสวยๆ และไม่ต้องมีเสื้อคลุมทับ ในสถานดังกล่าวนี้ ผู้เขียนพบว่ามีบริการเปิดให้บริการเฉพาะห้องเดี่ยว VIP ซึ่งมักมีไว้เพื่อการมีเพศสัมพันธ์ แต่ห้องนวดรวมนั้นปิดตายไปนานแล้ว มีความเป็นไปได้ว่าผู้หญิงในสถานนี้นั้นอาจไม่ต้องทำหน้าที่นวดเลย โดยทำงานบริการทางเพศโดยตรงอย่างเดียว

การทำงาน

สถานนวดโบราณจะเปิดประมาณ 11.00-24.00น. พนักงานมักแบ่งออกเป็น 2 กะสลับกันไป เช่น วันนี้นักกลุ่มแรกเข้างานตั้งแต่ 11.00 น. พัก 17.00 -19.00 น. แล้วกลับมาทำงานใหม่จนถึงเที่ยงคืน กลุ่มที่สองเข้างาน 17.00 - 24.00 น. โดยในวันรุ่งขึ้นก็จะสลับช่วงเวลากันให้กลุ่มเข้างานเช้าเมื่อวานได้พักบ้าง ทั้งนี้แล้วแต่การจัดการของผู้บริหาร สำหรับโรงนวดเล็กๆ ที่มีผู้หญิงและแขกไม่มาก อาจไม่จัดเป็นระบบระเบียบเช่นนี้ แต่จะให้ผู้หญิงมาอยู่ที่ทำงานทั้งวัน โดยให้เข้าไปนอนพักในห้องได้ตามใจชอบ หากไม่นั่งในตู้ก็จะไม่เรียกมารับแขกและถือว่าไม่ได้งานไป

แขกของสถานนวดแผนโบราณจะมาเข้านั่งกินดื่มกันเสียก่อน มีจำนวนไม่น้อยที่มาคนเดียว ซึ่งนับว่าต่างกับสถานที่อย่างบาร์เบียร์ คาราโอเกะ หรือร้านอาหารเด็กออฟ แขกที่มาบ่อยอาจเลือกหมอนวดประจำของตนหรือคนที่หมายตาไว้ และแจ้งแก่คนเชียร์แขก ถ้าเป็นแขกใหม่หรือมาไม่บ่อยนัก คนเชียร์แขกจะมาถามความพอใจว่าชอบผู้หญิงแบบใด อายุสักเท่าใด นวดมือหนักหรือเบา และจัดการแนะนำให้ ผู้หญิงบางคนอาจไม่รับแขกบริการเฉพาะการนวดเฉยๆจริงๆ หรือเพราะมี 'แฟน' เลี้ยงดูอยู่ คนเชียร์แขกจะต้องให้ข้อมูลตรงนี้ด้วย และถ้าแขกต้องการมีเพศสัมพันธ์กับหมอนวดคนใด คนเชียร์ก็มักต้องไปถามความสมัครใจผู้หญิงก่อนที่จะตกลง

เงื่อนไขรายได้

ค่าชั่วโมงนวดจะอยู่ในราว 70-80 บาท แขกจะต้องลงเวลาอย่างน้อย 2 ชั่วโมง ผู้หญิงจะได้ส่วนแบ่งประมาณครึ่งหนึ่งหรือต่ำกว่าเล็กน้อย บางแห่งจะอนุญาตให้แขกเรียกผู้หญิงมานั่งคุยด้วยที่โต๊ะประมาณ 15 นาที หากไม่ลงเวลานวดให้ก็ให้กลับมานั่งต่อได้ แต่บางแห่งจะลงเวลาให้หมอนวดทันทีที่แขกเรียกออกมานอกตู้ และแขกบางคนก็จะซื้อเวลาให้ผู้หญิงนั่งด้วยนานพอสมควร ซึ่งจะทำให้เธอไม่ต้องเหนื่อยมากนัก

การบริการทางเพศในสถานนวดนั้นจะใช้ห้องเดี่ยว หรือ VIP ซึ่งสถานบริการจะคิดค่าห้อง ประมาณ 200-300 บาท และมักกำหนดให้ลงเวลาอย่างน้อย 3 ชั่วโมง หากไม่มีห้อง VIP ข้างในก็จะคิดค่าซื้อเวลาเพื่อผู้หญิงออกข้างนอก 3 ชั่วโมง ซึ่งอาจคิดแพงบวกเพิ่มไปอีกจากปกติอีกชั่วโมงละ 100 บาทก็ได้ โดยค่าชั่วโมงออฟออกข้างนอกนี้ บางโรงนวดจะไม่แบ่งครึ่งให้ผู้หญิง ส่วนราคาค่าตัวสำหรับการมีเพศสัมพันธ์แล้วแต่การต่อรอง

และไม่ต้องแบ่งให้เจ้าของสถานบริการ ส่วนใหญ่จะอยู่ในราว 800-1,200 ขึ้นกับสถานที่และตัวผู้หญิงเอง บางคนที่มีอายุแล้วบอกว่าเธออาจยอมรับเพียง 500 บาทในบางครั้งเพราะไม่มีทางเลือกมากนัก แต่ผู้หญิงอายุน้อยที่อยู่ในระดับ 'ดาว' ของสถานบริการอาจเรียกได้ถึง 2,000-3,000 บาทในบางครั้ง

รายได้เฉพาะค่าชั่วโมงของหมอนวดแผนโบราณข้ามชาติจะอยู่ในระดับ 3,500-5,000 บาท กลุ่มที่ได้มากกว่านี้ก็อาจทำได้ถึง 7-8,000 บาท ซึ่งบางครั้งการได้ค่าชั่วโมงมากกว่าก็คือการที่แขกประจำ หรือ 'แฟน' ช่วยซื้อเวลาหรือตัดชั่วโมงให้นั่นเอง เช่น มาใช้บริการจริงเพียง 2 ชั่วโมง แต่ซื้อเวลาให้ 6 ชั่วโมง เป็นต้น ผู้หญิงจะได้รับแขกนวดราว 2-4 คนต่อวัน (ในช่วงการเก็บข้อมูล หลายๆ แห่งบอกว่าเศรษฐกิจไม่ค่อยดี จึงมีแขกมาน้อย) สูงสุดราว 6 คน คนที่มีอายุ พุดไม่เก่ง หรือหน้าตาไม่ดีมากนัก อาจต้องนั่งดูโดยไม่ได้แขกเลยหลายวันติดกัน

หากหมอนวดรับแขกมีเพศสัมพันธ์ด้วย ก็จะมีรายได้อย่างน้อยที่สุด 10,000 บาทขึ้นไปถึง 20,000 แล้ว แต่ว่าจะรับแขกหลายคน มีแขกประจำหลายคน หรือ มี 'แฟน' เลี้ยงดูเป็นรายเดือนหรือไม่ และแฟนคนนั้นฐานะดีเพียงไร การประมาณรายได้ของหมอนวดทำได้ยาก เพราะแขกประจำหรือ 'แฟน' จะไม่ได้ให้เฉพาะเงินตอบแทนตามจำนวนครั้งที่มาหา แต่อาจมีเงินพิเศษหรือการอุปถัมภ์อื่นๆ เท่าที่ดูจากค่าใช้จ่ายและเงินเก็บสะสมพบว่า เด็กสาวชาวอาข่าซึ่งเป็น 'ดาว' ในสถานนวดแผนโบราณต่างจังหวัดภาคกลางแห่งหนึ่งสามารถทำเงินได้ราว 30,000 บาทต่อเดือน และเด็กสาวชาวไทยใหญ่ในสถานอาบอบนวดที่มีแผนกนวดแบบโบราณด้วยคำนวณว่าตนมีรายได้ราว 40,000 บาทต่อเดือน

แนวคิดในการบริการทางเพศ

วิธีการทำงานของผู้หญิงในแต่ละโรงนวดอาจมีความแตกต่างกันแล้วแต่สังคมแวดล้อมหรือการบริหารงานของสถานบริการ สำหรับสถานที่หลายๆ แห่ง หมอนวดจะไม่รับแขกจำนวนมาก แต่จะมีแขกประจำเพียงคนเดียวหรือ 2-3 คนเท่านั้น โดยผู้หญิงจะเชื่อว่าตนได้เลือกคนที่รู้จักนิสัยและไว้ใจได้แล้วจึงจะยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย ไม่ใช่ 'เอาใครก็ได้' หากรับแขกหลายคนหรือยอม 'ขึ้นห้อง' กับคนที่เพิ่งรู้จักกันจะถูกเพื่อนร่วมงานมองว่า 'มั่ว' ไม่น่าคบและเป็นคนไม่ดี ดังนั้นทางเลือกที่ดีที่สุดคือการมี 'แฟน' และมีเพศสัมพันธ์กับแฟนเพียงคนเดียว

แฟนที่ว่าเป็นคือแขกที่ผู้หญิงคิดว่ารู้จักชอบพอกันดี มาณวดอย่างน้อยประมาณ 2-3 ครั้งหรือเป็นระยะเวลาประมาณ 1 เดือนจนกระทั่งมีเพศสัมพันธ์กัน หากแขกมาหาหมอนวดสม่ำเสมอ เลือกเธอเป็นแขกประจำและไม่เรียกคนอื่นเลย ก็จะเป็นที่ยอมรับกันในสถานที่นั้นว่าเป็น 'แฟน' กัน หมอนวดบางคนจะได้รับการเลี้ยงดูจากแฟนเป็นรายเดือน หรือได้รับเงินค่าจูนอื่นๆ ด้วย เช่น ออกค่าเช่าห้องพักให้ ซื้อของให้ ให้เงินไว้ใช้นอกเหนือจากค่าตัว ช่วยเหลือส่งเงินให้ที่บ้าน เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม 'แฟน' ของหมอนวดก็คือผู้ชายที่เกี่ยวด้วยตัวไปนั่นเอง ส่วนใหญ่จะมีครอบครัวแล้วและเลี้ยงเด็กสาวไทยใหญ่ไทยลื้อหน้าตาน่าเอ็นดูไว้เสมือนเมียช้อยหรือเมียเก็บ บางคนจะเที่ยวหลายโรงนวดและเลี้ยง 'เด็ก' ไว้แต่ละคนด้วยความนิยมว่าเป็นการเที่ยวที่ 'สะอาดและปลอดภัย' เพราะโดยปกติผู้หญิงก็จะซื่อสัตย์ต่อแฟนของตน มีน้อยรายที่แอบรับแขกบ้างเพราะต้องการเงิน ความคิดเช่นนี้เองที่ทำให้ทั้งฝ่ายชายและหญิงไม่คิดที่จะป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

ผู้หญิงข้ามชาติหลายคนและอาจเรียกได้ว่าส่วนใหญ่จะมีความจงรักภักดีต่อ 'แฟน' ของตน มีความห่วงหาพันทิวใจและยึดไว้เป็นหลักพึ่งพิง แม้จะรู้ว่าฝ่ายชายมีครอบครัวแล้ว และคง 'ไม่มีทางทิ้งลูกเมียเขามาได้' อีกหน่อยเราก็ต้องกลับบ้านอยู่ดี' เธอก็เชื่อว่าเขาจะรักเธออย่างจริงจัง ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้ผู้หญิงไม่รู้สึกต่ำต้อยหรือด้อยค่าเกินไปนัก หากนำเວົດที่ว่า 'แฟน' ลักษณะนี้อาจผูกพันกับเธอได้ไม่นาน และเมื่อถูกทอดทิ้งไป ผู้หญิงก็จะได้พบความจริงที่น่ากลัวเกี่ยวกับอาชีพของตน คนเชียร์แขกที่คลุกคลีกับหมอนวดจากต่างแดนกล่าวว่า หลังจากที่ผู้ชายคนแรกจากไป ผู้หญิงบางคนอาจเปลี่ยนจากเด็กเรียบร้อยเป็น 'มั่ว' และขายบริการทางเพศแก่คนมากขึ้นหลายตาได้อย่างไม่ขัดเขิน

ในสถานบริการที่มีทั้งแผนกหมอนวดโบราณและหมอนวดใหม่ พบว่าหมอนวดอาจได้รับอิทธิพลจาก 'หมอนวดอย่าง' หรือแขกที่เที่ยว 'หมอนวดอย่าง' ก็อาจเป็นกลุ่มเดียวกันที่เลือกมาแผนกนวดแบบโบราณ ในบางครั้งวัฒนธรรมของผู้หญิงทั้ง 2 กลุ่มจึงอาจใกล้เคียงกัน กล่าวคือ หมอนวดจะไม่ต่อต้านการรับแขกจำนวนมากหรือมองว่าเป็นการ 'มั่ว' เหมือนกับโรงนวดแผนโบราณทั่วไป และจะรับแขกมีเพศสัมพันธ์ดีกว่าโดยอาจมีเกือบทุกวัน วันละ 1 คน และบางวันอาจถึง 3 คน บางครั้งผู้หญิงอาจรับแขกที่เพิ่งรู้จักใหม่ด้วยก็ได้ แต่ก็ยังมักมีความภูมิใจว่าตนได้เลือกแขกเองแล้วตามความพอใจ และไม่จำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์กับคนที่มานวดทุกคน ผู้หญิงในสถานที่เช่นนี้มักจะมองตนเองว่า 'ขายบริการ' ชัดเจนกว่ากลุ่มแรก และมักจะคอยระวังดูแลป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ดีกว่า มีรายได้ดีกว่า

...หลังจากเปิดบริษัท ฟาก็เริ่มขึ้นห้อง V ตอนนั้นไม่มีแขกประจำ แต่ก็ต้องเลือกคนที่เราไว้ใจได้ นะคะ ส่วนใหญ่ฟ้าจะได้แขกผู้ใหญ่ อายุ 30-40 แล้ว พอตอนหลังมีแขกประจำสัก 3-4 คนก็พอ ไม่ค่อยอยากได้คนใหม่อีก เพราะเขาจะเวียนมากันบ่อยอยู่แล้ว คนที่มาใหม่ๆ เปิดบริษัทแล้วบางทีก็ยังไม่รับแขกอีกหลายเดือน แบบ..เขาคงยังทำใจไม่ได้ ไม่ได้ตั้งใจจะหาเงินทางนี้ กลัว.. ที่นั่นอยู่นานจนรู้จักกับแขกดีก็ค่อยขึ้นห้อง... คำตัวก็รู้จากพวกพี่ๆ นะคะ พี่ๆ จะต้องคอยสอนว่าแขกชวนขึ้นห้องวีย่าไปขึ้นนะ เพราะหมายถึงว่าเขาจะนอนด้วย บางคนไม่รู้ค่ะ นวดอยู่ห้องรวมแขกชวนเปลี่ยนห้อง คนเชียร์คิดว่าตกลงกันแล้วก็ให้ไป เลยโดนแขกปล้ำเอา ...ฟ้าเองก็เรียกสัก 1,500-2,000 นะคะ ไม่เคยต่ำกว่า 1,000 สูงสุดเคยได้ 3,000 คือตอนนั้นฟ้าเรียกไป 4,000 แต่เขาต่อ ปกติฟ้าจะเกลียดคนต่อราคามาก เหมือนต่อผักต่อปลา... ก็.. ตอนนั้นฟ้าไม่ค่อยขึ้นห้องวี เพราะมีแฟนอยู่ 2 คน คิดว่าเขาให้เราพอแล้ว ถ้าเราไปกับคนอื่นอีกเขาอาจจะไม่พอใจนะคะ ผู้กองเขาชวนให้ฟ้าเลิกทำงาน อยากให้ฟ้ามีลูกแต่ฟ้าก็ไม่แน่ใจ ฟ้าว่าฟ้ารักอีกคนนึงมากกว่า เขาอายุไม่มากแล้วก็ยังโสดด้วย ก่อนหน้านั้นฟ้าเคยมีแฟนก็คิดว่าเขาเป็นที่พึ่งอะไรเงี้ย.. ไม่ได้รักแบบคนนี้ แต่คนนี้เขาก็ไม่มีเงินมาก ฟ้าไม่กล้าเลิกทำงานแล้วให้ใครเลี้ยงหรือคะ ไม่รู้เขาจะรักเรานานแค่ไหน ถ้าเขาทิ้ง แล้วจะทำยังไง ลืมหลักของตัวเองไม่ได้

(ฟ้า อายุ 18 ปี ลูกครึ่งพม่า-ไทยใหญ่ แม่อุ้มท้องจากเซี่ยงตุงมาคลอดที่อำเภอชายแดนภาคเหนือ
หมอนวดแผนโบราณในภาคกลาง)

ชายนักเที่ยว

ผู้ชายที่มาเที่ยวสถานนวดโบราณต่างจังหวัด โดยเฉพาะในเวลากลางวันส่วนใหญ่จะเป็นข้าราชการ มีพ่อค้า นักธุรกิจท้องถิ่น หรือเกษตรกรฐานะดีบ้าง แยกส่วนใหญ่อยู่ในวัยสามสิบขึ้นไป ฐานะดีพอให้เพราะแต่ละครั้งก็ต้องใช้จ่ายเป็นจำนวนพอสมควร และบางคนยังเลี้ยง ‘แฟน’ ไว้อีกด้วย ผู้ชายที่นิยมเที่ยวสถานบริการประเภทนี้เชื่อว่าหมอนวดแผนโบราณที่รับแขกจำนวนไม่มากเป็นผู้หญิงที่ ‘ดีและสะอาด’ กว่าหญิงบริการรูปแบบอื่น โดยเฉพาะเด็กสาวหน้าใสจากต่างแดนที่ดูเรียบร้อยอ่อนหวาน ความภูมิใจอย่างหนึ่งก็คือการที่ต้อง ‘จับ’ ผู้หญิงเอง ซึ่งหมอนวดที่หน้าตาดีอาจมีแขกมาติดพันหลายคน และเธอก็อาจเลือกเพียงคนใดคนหนึ่งเท่านั้น แยกอีกประเภทหนึ่งคือคนที่นิยมเปิดบริษัทเด็กสาว สถานนวดโบราณหลายแห่งมีผู้หญิงพรหมจรรย์ที่เพิ่งข้ามพรหมแดนมาจากพม่าและจีนจำนวนมาก โดยราคาเปิดบริษัทจะอยู่ในราว 15,000 บาทขึ้นไป (ดูรายละเอียดเรื่องการเปิดบริษัทในภาคผนวก ข.)

ตัวอย่างสถานบริการนวดโบราณแห่งหนึ่งในจังหวัดภาคกลาง เปิดบริการได้ 2 ปี

เป็นสถานนวดแผนโบราณขนาดใหญ่ / เตียนนวดรวม 75 เตียง ห้อง VIP 10 ห้อง ผู้หญิงประมาณ 100 คนเป็นชาวต่างชาติมากกว่า 90 % คิดค่านวดชั่วโมงละ 80 บาท ผู้หญิงได้ 35 บาท แยกต้องลงเวลาอย่างน้อย 2 ชั่วโมง

เรื่องเล่าของธนา คนเชียร์แขกในสถานบริการนวดแผนโบราณ

..ตอนแรกเปิดเรามีเด็ก 80 คน เคยเพิ่มเป็น 120 ตอนหลังออกกันไปก็เหลือ 100 คน ก็คงไว้เท่านี้แหละฮะ ห้องมันไม่พอ.. อีกหน่อยชั้นสองเสร็จก็คงขยายได้... ตอนเช้าทุกคนก็มา 11 โมง late ให้ถึงเที่ยง ชุดแรกไปพักบ่าย 3 กลับมา 5 โมง แล้วอีกชุดก็พัก 5 โมงถึงทุ่ม เดือนหนึ่งเขาหยุด 3 วัน เช่น เบอร์ 23 ก็ให้หยุดวันที่ 3,13,23 อย่างเนี่ย... ..จะไปธุระหรือป่วยก็ลาได้ แต่ถ้าไปกับแขกต้องมาตัดเวลา เราไม่กำหนดว่าให้ลาได้กี่วัน แต่ขอให้ชื้อๆ กัน ถ้าเด็กลาบ่อยๆ ก็คงต้องดูนะฮะ ถ้าป่วยจริงแสดงว่าหนักต้องรักษา แต่ถ้ารู้ว่าจริงๆ ไปกับแขก เราก็จะตัดเวลาเต็มวันเลย .. แต่ส่วนใหญ่เด็กที่นี้ชื้อไม่ค่อยมีตูกตักหรือกษะ ป่วยยังเกรงใจมาตัดเวลาซะอีกเนาะ... ถ้าเด็ก ‘ออกแขก’ นี้ ผมจะแนะนำให้ใช้ห้อง V คือเราได้ค่าเวลา 3 ชั่วโมง 135 แล้วก็ค่าห้องอีก 200 เด็กก็ปลอดภัยด้วย มันเคยมีแขกเอาเด็กไปปล่อยไว้กรุงเทพฯ ให้กลับเองแบบทะเลาะกันแล้วไม่พอใจ.. เด็กก็ไมรู้เรื่องกว่าจะมาได้ก็แทบแย่ ที่ลอบไปทำร้ายไปขายยังไม่มี แต่ผมก็กลัวนะฮะ ถ้ายิ่งงจะออกจริงๆ ก็จัดทะเบียนรถไว้ก่อน ...ที่นี้เขาก็ได้แขกนวดวันละ 1-2 คน มากหน่อยก็ 3-4 คน แต่แขกคนนึงอาจจะลง 4-5 ชั่วโมง ผมลงเวลาให้ตั้งแต่มานั่งคุย ไม่งั้นแขกบางคนเขี้ยว เรียกมาเล่นๆ ไม่เอาจริง เด็กก็ไม่ได้อะไร เสียเวลา.. จริงๆ ถ้าเทียบกับแถบนี้กิจการเราก็ใช้ได้นะฮะ ต่อวัน 15 วันก็มีเด็กได้งานเกิน 100 ชั่วโมง 5-6 คน เราก็ให้ของรางวัล พองานดี คนสวยเขาก็ดึงกันมาจากโรงอื่น คนไม่สวยไม่ได้งานก็ย้ายไป ..หลังๆ เด็กมาใหม่น้อยหน่อยก็รับเพิ่มทีแค่ 4-5 คนเพราะมันพอแล้ว.. พวกมาใหม่ก็ยังไม่ให้เบิกเงินมากฮะ ไม่ให้เกิน 15,000 แล้วก็หักหนี้เขาไป อย่างถ้าเดือนนี้ได้ 3,000 หักไว้ซะพันให้พอมีกินมิใช่ เว้นแต่เด็กจะขอพิเศษว่าต้องใช้เงิน แต่พวกนี้ประหยัดฮะ แต่งตัวง่ายๆ แต่งหน้าทำ

ผมเอง.. ดูๆ ยังตลกดี...ทาหน้าขาว ทาปากเป็นปิ่น...(หัวเราะ) ห้องเช่าเขาก็อยู่รวมกัน 2-3 คนวัน แต่คนมีแฟน ถ้ามาใหม่เราก็ถามให้เพื่อใครห้องยังว่างให้เพื่อนหารได้อีก มันจะมีราคาตั้งแต่ 800 เรื่อยไปถึง 1,500 สูงสุด 2,000 บางทีห้องถูกเต็มก็ให้พักข้างบนชั่วคราวก่อน อีกหน่อยเราอาจจัดที่เป็นห้องเช่าให้เขาซะซะ ไม่น่า.. เด็กพวกนี้มาใหม่สัก 2-3 เดือนเขาก็เรียนรู้ภาษาได้แล้ว แต่บางคนอยากอ่านเขียน เมื่อก่อนนี้เลยจ้างครูที่โรงเรียนมา ใครจะเรียนจ่ายที่ครู 200 บาท ตอนนั้นเลิกไปแล้วซะ เด็กก็ว่าครูไม่สอน สอนไม่ดี ครูก็ว่าเด็กไม่ค่อยเรียน ...ผมว่าที่อย่างนี้นั้นดีกับเด็กนะ คือคนละครดับกับช่อง เขาบอกว่า จะออกแขกเราก็ไม่ได้บังคับ แขกฟ้องว่าเด็กไม่ยอมอันนี้เราช่วยไม่ได้ คุณต้องจ่ายค่าชั่วโมงให้เด็ก บอกแล้วว่าต้องตกลงกันก่อน ที่นี้ไม่ใช่ช่อง... ในสายตาแขก เขาเข้ามาแล้วบอกอยากได้เด็กนิสัยดี ๆ ก็คือออกได้จับได้นะแหละ แต่บางทีเด็กก็มีปัญหากับแขก ต่างฝ่ายต่างว่ากันนี่ว่า อย่างแขกมากอดจูบเด็ก เด็กก็ว่างี้เง่ แขกก็ว่าเด็กงี้เง่ เราก็ต้องเข้าข้างเด็ก ถามว่า..พี่จะนวนใหม่ ไม่นวดก็ต้องจ่ายค่าชั่วโมงมา เพราะไปลวนลามเด็กแล้ว ..ที่นี้นวนวดแผนโบราณนะ.. บางคนมันกอดปล้ำเล่นเงี้ย เอาที่ไม่เอา เด็กบางคนให้ขึ้นห้อง V ก็เอาใช้ไหม นี่ไม่..แกลังจับเล่นไป เด็กจะนวนก็ไม่ได้ แต่ก็ยังดีนะ ผมไม่เคยเจอพวกที่ว่าเมามากทำร้ายเด็ก แขกที่นี้ไม่มีเมามากๆ สักที

ดูเหมือนว่าอาชีพหมอนวดแผนโบราณ อาจเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับผู้หญิงข้ามชาติที่มาประกอบอาชีพบริการทางเพศ ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. ผู้หญิงไม่ต้องรับแขกบ่อยครั้งก็สามารถหาเลี้ยงตัวเองได้ ค่าตัวสูงกว่าหญิงบริการตรงมาก อีกทั้งแขกที่มานวน ก็ไม่ได้ต้องการมีเพศสัมพันธ์ทุกครั้ง
2. การที่ผู้หญิงเลือกแขกที่คุ้นเคยหรือไว้ใจ ทำให้เจ้าตัวมีความรู้สึกต่อตัวเองดีขึ้นเพราะอย่างน้อยก็ได้เป็นฝ่ายเลือก และการมีเพศสัมพันธ์กับคนที่รู้จักคุ้นเคยย่อมสบายใจกว่าการต้องขึ้นห้องกับแขกที่เปลี่ยนหน้าตาไปเรื่อยๆ
3. ผู้หญิงที่มีแฟนเลี้ยงจะไม่รู้สึกกดดันว่า กำลังทำงานบริการทางเพศ และยังมีรายได้พอสมควรจะเลี้ยงตัวเองและส่งให้ที่บ้าน
4. การที่ไม่ต้องทำงานหน้ารับแขกจำนวนมากทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้ห่างจากการใช้ยาเสพติดเพื่อกระตุ้นให้ทำงานหรือคลายเครียด ไม่ประสบปัญหาถุงยางอนามัยแตกเพราะขาดน้ำหล่อลื่น แต่ข้อเสียก็คือมักขาดความระแวดระวังในเรื่องโรคติดต่อ เนื่องจากคิดว่าแขกไว้ใจได้
5. หมอนวดแผนโบราณจะเหมือนกับหญิงบริการแฝงอื่นๆ ที่มักไม่ยอมบอกว่าตน 'ออกข้างนอกกับแขก' หรือ 'ขึ้นห้องวีไอพี' หรือไม่ บ่อยอย่างไร หลายๆ คนจะบอกว่าตนนวนเฉยๆ แต่เมื่อถามว่ามีแฟนหรือไม่ก็อาจตอบว่ามี แต่ครั้งเมื่อสนิทสนมคุ้นเคยกันแล้ว ผู้หญิงก็มักจะเล่าถึงการขายบริการทางเพศให้ฟัง และกำชับไม่ให้บอกใคร โดยเฉพาะคนที่มักแขกประจำอยู่จะกลัวว่าถ้าแขกของตนรู้จะโกรธ เป็นต้น

(3) ‘อาบอบนวด’ สถานบริการกึ่งตรงกึ่งแฝง

ตามปกติแล้วสถานอาบอบนวดจะถูกจัดอยู่ในสถานบริการแฝง เนื่องจากเป็นแหล่งบริการที่เปิดโดยได้รับอนุญาตและพนักงานอาบอบนวดจะได้ชื่อว่าเป็น ‘หมอนวด’ ไม่ใช่ ‘โสเภณี’ แต่เหตุที่ในรายงานนี้จึงจัดให้สถานบริการอาบอบนวดอยู่กึ่งกลางระหว่าง ‘ตรง’ กับ ‘แฝง’ ก็เพราะผู้เขียนได้พิจารณาว่า รูปแบบการดำเนินการของสถานอาบอบนวดแทบไม่แตกต่างจากสถานบริการตรงแต่อย่างใด ผู้หญิงจะมีหน้าที่ในการบริการทางเพศโดยตรงในห้องที่จัดไว้ในสถานบริการ และแขกก็จะมาเพื่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างตรงไปตรงมา ผู้หญิงต่างชาติจำนวนหนึ่งซึ่งทำงานในสถานบริการประเภทนี้ ส่วนใหญ่จะอยู่ในระบบเอเยนต์ผูกขาดซึ่งได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 6 ในกลุ่มที่เป็นอิสระจะพบได้น้อยกว่าแผนกนวดแผนโบราณ ซึ่งอาจวิเคราะห์ได้ว่าตามลักษณะงานอาบอบนวดจะต้องการผู้หญิงที่กล้า มั่นใจ คล่องแคล่ว และกล้าแสดงออกในเรื่องเพศมากกว่า

สภาพทั่วไป

สถานที่มักเป็นอาคารใหญ่มีลิฟต์ให้แขกนั่งลิ้งสกรีนกันดั้ม เลือกชมผู้หญิงที่นั่งเรียงราย อยู่ในตู้กระจกโดยหมอนวดอาจจะต้องแต่งตัวสวยเรียบร้อยจนถึงวาบวาม แต่งหน้าทำผมเต็มที่ และติด เบอร์ให้สังเกตได้ที่หน้าออก ห้องบริการอาบอบนวดจะมีอ่างน้ำขนาดใหญ่ไว้ให้หมอนวดอาบน้ำให้แขก บางแห่งจะจัดเป็นห้องสุทรมม คือตรงกลางเป็นห้องจัดเลี้ยงสังสรรค์ แกมด้วยชาวนา คาราโอเกะ และแบ่งซอยเป็นห้องบริการทางเพศไว้รอบด้านอีกด้วย

การทำงานและรายได้

สถานอาบอบนวดจะเปิดราว 11.00 - 02.00 น. พนักงานจำนวนมากจะแบ่งเป็นกะเช่นเดียวกับนวดแผนโบราณ หลายๆ แห่งจะมีแขกมาเที่ยวพลุกพล่านในตอนกลางวัน เนื่องจากเป็นเวลาที่ผู้ชายสามารถหลบมาเที่ยวได้สะดวก ลักษณะการนั่งกันดั้มและเลือกผู้หญิงจะเหมือนกับนวดแผนโบราณ เพียงแต่รูปแบบการขายบริการต่างกันเท่านั้น ผู้หญิงมักจะไม่ปฏิเสธแขกนอกจากจะดูเมามากหรือน่ากลัวจริงๆ ซึ่งเป็นแนวทางเดียวกับสถานบริการตรงทั่วไป การบริการอาบอบนวดนั้นจะต่างกันแล้วแต่มาตรฐานสถานที่ บางแห่งจะจัดหมอนวดเป็นหลายระดับ เช่น ธรรมดา โตรา ดารา บางแห่งจะจัดให้เท่าเทียมกันหมด และบางแห่งก็ให้มีหมอนอกตู้และในตู้ ซึ่งอาจแบ่งกันแล้วแต่ความสวยงาม หรือ ‘รายละเอียด’ ของการบริการ แต่ที่เหมือนกันก็คือราคาค่าบริการนั้นได้รวมการมีเพศสัมพันธ์ไว้แล้วทุกครั้ง แขกของสถานอาบอบนวดจึงต่างกับแขกคาราโอเกะ หรือนวดแผนโบราณ เพราะมักมีจุดประสงค์ในการซื้อบริการทางเพศโดยตรงและผู้หญิงก็จะมีหน้าที่ขายบริการโดยตรง แม้จะรวมถึงการปรนนิบัติอื่นๆ เช่น อาบน้ำก็ตาม

การบริการจะคิดเป็นรอบ รอบละ 2 ชั่วโมง หากเป็นแขกประจำอาจช่วยซื้อรอบให้ผู้หญิงเพื่อมานั่งกันดั้มกันที่ลิฟต์ด้วยก็ได้ งานหลักๆ ในแต่ละรอบก็คือ การอาบน้ำให้แขก การนวด (ในหลายๆ แห่งไม่มีการนวดเลย) และการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งส่วนใหญ่จะต้องมีการทำ oral sex (หรือศัพท์ในสถานบริการเรียกว่า ‘สเป’ มาจาก Special) ให้ด้วย สถานที่ตามต่างจังหวัดอาจคิดราคา 1 รอบอยู่ในระดับ 800-1,200 บาท โดยผู้หญิงจะได้ส่วนแบ่งประมาณครึ่งหนึ่ง (หากไม่ต้องแบ่งเอเยนต์ผูกขาด) ในกรุงเทพฯ จะราคาสูงกว่าแล้วแต่ระดับชั้น โดยทั่วไปใน

สถานที่ระดับกลางๆ ซึ่งจะมีหญิงต่างชาติอยู่มากกำหนดราคาประมาณ 1,200-2,000 บาท สถานอาบอบนวดชั้นสูงราคาแพงลิบ มักไม่นิยมรับผู้หญิงต่างแดนมาทำงานมากนัก

รายได้เดือนของหมอนวดอ่างข้ามชาติรวมทิปจะอยู่ในราวๆ 50,000 บาท แต่พวกเธอจะมีรายจ่ายไม่น้อยเช่นกัน ค่าเสื้อผ้าแต่ละชุดจะประมาณ 2,000 บาท ซึ่งแต่ละคนจะต้องมีไว้หลายชุด ค่าแต่งหน้าทำผมกับช่างในสถานบริการตกวันละประมาณ 200 บาท นอกจากนี้ยังต้องมีทิปคนเชียร์แขกและแม่บ้าน และค่าใช้จ่ายอื่นๆ อีกมาก

ภาพเปรียบเทียบหญิงข้ามชาติในอาชีพหมอนวดอ่างและหมอนวดโบราณ

นอกจากจะมีลักษณะการขายบริการตรงไปตรงมาและต้องรับแขกจำนวนมากแล้ว หมอนวดอ่างยังต้องห่มเตี่ยวเองให้กับบริการทางเพศมากกว่าหมอนวดแบบโบราณ และอาจมากกว่าผู้หญิงในสถานบริการตรงด้วยส่วนใหญ่จะต้องทำ oral sex และอาจต้องมีเพศสัมพันธ์ในรูปแบบพลิกแพลงอื่นๆ ผู้หญิงหลายคนจึงเลือกเป็นหมอนวดโบราณแม้รายได้จะน้อยกว่าก็ถือว่าไม่ต้องบริการและเอาใจแขกในเรื่องเพศมากนัก บุคลิกภายนอกของหมอนวดอ่างกับหมอนวดแบบโบราณจะแตกต่างกันได้ชัดเจน โดยหมอนวดแบบโบราณจะดูเรียบร้อยในขณะที่หมอนวดอ่างจะมีทรวดทรงที่ค่อนข้างมั่นใจ ข้าวของเครื่องใช้ และความเป็นอยู่ก็หรูหรา แม้อยู่ในที่ทำงานเดียวกัน ทั้งสองฝ่ายก็อาจไม่สู้ถึงกันมากนัก ในขณะที่หมอนวดแบบโบราณจะไม่ค่อยมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการคุมกำเนิด หรือการป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ หมอนวดอ่างจะมีความรู้ค่อนข้างดี เนื่องจากยอมรับในสภาพงานที่ต้องมีเพศสัมพันธ์กับคนจำนวนมาก

ตัวอย่างสถานบริการอาบอบนวดแห่งหนึ่งในจังหวัดภาคกลาง เปิดบริการได้ 5 ปีครึ่ง

เป็นอาบอบนวดขนาดใหญ่ใบอนุญาต 150 ห้อง คนเชียร์แขก 8 คน แยกเป็นฝ่ายแผนกอ่างอาบน้ำมีพนักงาน 130-150 คน แผนกนวดโบราณ 140 คน ผู้หญิงต่างชาติที่ 'ไม่มีบัตร' จะอยู่ในแผนกนวดแบบโบราณราว 30 % มากกว่าสัดส่วนในแผนกอ่าง แต่ยังไม่สามารถประมาณจำนวนได้แน่ชัด เพราะทางผู้จัดการไม่เปิดเผยหรือยอมรับว่าตนรับ 'เด็กไม่มีบัตร' ไว้ด้วย แผนกอ่างคิดค่าบริการรอบหนึ่ง 2 ชั่วโมง 1,000 บาท ผู้หญิงได้ส่วนแบ่ง 500 บาทเท่ากันทุกคน โดยแขกจะจ่ายเงินที่เคาท์เตอร์ก่อนกลับ และผู้หญิงจะเก็บคูปองไว้ขึ้นเงิน ส่วนแผนกนวดแบบโบราณคิดชั่วโมงละ 80 บาท ผู้หญิงได้ 35 บาท ค่าห้อง VIP ที่มีอ่างอาบน้ำสำหรับบริการทางเพศ 300 บาท โดยผู้หญิงจะเรียกค่าตัวได้ประมาณ 1,000-2,000 บาท หมอนวดโบราณบางคนจะอาบน้ำให้แขกด้วย

เรื่องเล่าของเบิร์ต ผู้จัดการสถานอาบอบนวด

ธุรกิจเราก็ดีขึ้นนะอะ ตัวเลขขึ้นทุกปี เราจะคำนวณว่าวันหนึ่งมีแขกประมาณกี่เปอร์เซ็นต์ แขกจริงกี่เปอร์เซ็นต์ เด็กควรมีกี่คน แขกนวดโบราณนี่คิดว่ามากขึ้นนะอะ แต่แผนกอ่างก็ยังนิยมอยู่ บริษัทมีรายได้จากแผนกอ่างมากกว่าหลายเท่าอะ เพราะรอบหนึ่งก็ 500 แล้ว... แขกแต่ละวัน... โบราณนี่ประมาณซัก 400 คนได้ แต่เขาอาจจะละ 5 ชั่วโมงหรือ 2 หรือ 10 ก็แล้วแต่.. หมอแต่ละคนก็ได้วันละสัก 5-8 ชั่วโมง ส่วนแผนกอ่างจะมีแขกมา 250 คนต่อวัน หมอนวดอ่างนี่ถ้าทำถึงเป้าเรามีค่าตอบ

แทนซะ ต่ำสุดเดือนหนึ่ง 60-69 รอบก็ได้ 1,000 นึ่ง แต่ส่วนใหญ่จะได้สัก 80-89 รอบก็ได้ 2,000 ซะ หมายถึงว่า...กลุ่มนี้ค่ารอบเขาจะได้ 40,000 กว่า แต่สูงสุดเรามีอยู่ 2 คนที่ได้ 140-149 รอบก็ได้ไปเลย 5,000 รายได้เขาก็ตก 80,000 กว่าบาทนะซะ เด็กมาใหม่ๆ เขาก็ต้องถามว่ามาจากไหน.. มีบัตรหรือเปล่า.. พวกที่มีใบอนุญาตออกนอกเขต 3 เดือนอะไรนั้นก็เอาซะ ได้อินุญาตแล้วนี่ แล้วเค้าไม่ได้มาค้าประเวณีอะไร... ไม่มีบัตรผมไม่เอาเลย แล้วไม่กลัวด้วยถ้าตำรวจมา กองปราบมาเราจะได้รับแจ้งก่อน ก็จะไม่เชื่อถือว่า เด็กเราเอาบัตรมาทำงานหรือเปล่า ไม่เคยโดนจับต้องไปประกันตัวเหมือนที่อื่นเลยซะ ..นวดโบราณที่นี่ก็มีรุ่นพี่ฝึกให้คิด 2,000 บาท หมอนวดอ่างเรามีคนเชียร์ฝึกให้อาบน้ำ เปิดน้ำแค่ไหน.. อาบก็ครั้งยังงี้.. เด็กใหม่เราแนะนำให้อยู่แฟลตเราซะ ถูกกว่าข้างนอกเดือนละแค่ 1,200 แต่พวกเก๋ชอบอยู่ข้างนอก จะหุหุหุว่า กฎเกณฑ์สำหรับการนั่งตู้ที่นี่ก็มีว่า ห้ามแต่งหน้าทาปาก ห้ามทาผมกันกัน ห้ามทาโลชั่น ห้ามเคี้ยวหมากฝรั่ง ขบเคี้ยวสิ่งของต่างๆ ห้ามอ่านหนังสือทำการฝีมือ ควรนั่งตรงๆ ให้เห็นทุกส่วน แล้วซื้อห้ามอย่างเช่น ห้ามใส่ชุดดำตลอด หมอนวดอ่างจะถูกตัด 1 รอบ หมอนวดแบบโบราณตัด 10 ชั่วโมง ขาดงานตัด 300 บาท ขาดเวรตัด 100 บาท ขาดเช็คเบอร์ตัด 100 บาท ขาดเช็คกามโรคตัด 500 บาท ไม่นั่งตู้ช่วง 23-24.00 น. ตัด 100 บาท ลงเวลาแล้วหนีตัด 500 บาท... ฯลฯ

7.2 การทำงานนอกสถานบริการ

มีผู้หญิงข้ามชาติจำนวนไม่น้อยที่ทำงานนอกสถานบริการ เพราะสะดวกในแง่ที่ไม่ต้องเปิดเผยตัวและหลบหลีกเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ง่าย การทำงานลักษณะนี้มักจะคิดค่าตัวขั้นต่ำโดยเฉลี่ยสูงกว่าการทำงานในสถานบริการ แม้จะเป็นบ้านนางทางโทรศัพท์ราคาถูกอย่างน้อยก็ต้องคิดราคา 400-500 บาทต่อครั้ง เพราะจะถือว่าเป็นการขายบริการระดับสูงกว่าในสถานบริการโดยแขกไม่ต้องเดินทางมาเปิดเผยตัว และสามารถเลือกสถานที่ได้เองแล้วแต่จำนวนเงินในกระเป๋า หรืออาจสั่งให้ไปบริการที่บ้านก็ได้ นอกจากนี้ผู้หญิงยังต้องเสียเวลามากในการเดินทางไปและกลับยังสถานที่นัดหมาย อีกทั้งแต่ละวันก็อาจไม่ได้รับแขกจำนวนมากนัก การเข้าถึงผู้หญิงที่ทำงานนอกสถานบริการเป็นไปได้ยาก เพราะพวกเธอและผู้ควบคุมธุรกิจจะไม่เปิดเผยตัว ไม่มีการให้ผู้หญิงไปตรวจสุขภาพกับเจ้าหน้าที่สาธารณสุขของรัฐ โชคดีที่เราได้ข้อมูลบ้างพอสมควรจากผู้หญิงในสถานบริการ ซึ่งในอดีตเคยทำงานในรูปแบบนี้มาก่อน

(1) นางทางโทรศัพท์และผู้หญิงตามสั่ง

หญิงต่างชาติจากรัฐฉานจำนวนหนึ่งได้ให้ข้อมูลว่า ตนเคยทำงานเป็น ‘นางโทร’ ที่กรุงเทพฯ มาก่อน บ้านที่เธอพักมีผู้หญิงประมาณ 50 คน ส่วนใหญ่เป็นคนจากภาคเหนือและจากประเทศพม่า ค่าตัวของเธออยู่ในระดับราคา 1,000 บาท และจะได้ส่วนแบ่ง 400 บาท โดยไม่ต้องออกค่าที่พักและอาหารอีก แต่ถ้าเจ็บป่วยก็ต้องไปหาหมอที่คลินิกเอาเองโดยจะมีคนพาไป

ผู้ชายจะซื้อบริการโดยเลือกผู้หญิงจากรูปภาพ หรือถ้าไม่ได้ดูรูปภาพ เอเจนต์ก็จะจัดส่งคนที่คาดว่าจะ ‘ถูกสเป็ค’ ไปให้ ผู้หญิงจะถูกพาไปส่งยังโรงแรมหรือสถานที่นัดหมายและรอรับกลับ ‘นางโทร’ มักไม่ได้แขกเกิน

วันละ 3 คน และบางครั้งก็ไม่ได้เลยติดๆ กันหลายวัน 'แสงเพ็ญ' ผู้หญิงจากชายแดนพม่าตรงข้ามแม่สาย เล่าว่า เธอเคยไปชักชวนถึงที่บ้านและเสนอให้เบิกเงินได้ล่วงหน้า 30,000 บาท ขณะนั้นเธอเพิ่งกลับจากกรุงเทพฯ หลังจากทำงานที่โรงแรมแห่งหนึ่งโดยไม่ได้ค่าตัวเลย จึงตกลงใจรับข้อเสนอใหม่ทันที 'ยืมมา 10,000 หนูต้องคืน 13,000 ก็ไม่คิดว่าเขาเอาเปรียบอะไร.. ยังไงหนูก็เก็บเงินได้ เดือนหนึ่งได้สัก 20,000 ก็ไหว ไม่ได้ซื้ออะไร เขาก็หัก หนี้คืนไปเรื่อยๆ อยู่กับเอเจนต์เขาไม่ให้ไปไหน จะไปก็ไปที่ 2-3 คนและมีคนไปด้วย ไปคนเดียวก็ไม่ได้ ไปหลายคนมากๆ ก็ไม่ได้'

'คำเอ๋ย' ผู้หญิงไทยลื้อคนหนึ่ง ซึ่งเคยทำงานอยู่ในบาร์เโกโก้ที่กรุงเทพฯ อธิบายว่า นอกจากตนเองจะเป็น 'เด็กนั้งชั่วโมง' แล้ว บางครั้งแขกต่างชาติสั่งผู้หญิงทางโทรศัพท์ โดยจะดูจากรูปถ่าย หรือบางครั้งคนเชียร์ก็จะเลือกคนสวยมากๆ ไปให้แขกเหล่านี้เป็นชาวจีนหรือ 'คนแขก' แต่ไม่ทราบว่าเป็นชาติใด คนที่ร้านจะช่วยพาผู้หญิงไปที่โรงแรมแถวๆ สะพานควายแล้วรอรับกลับ คำเอ๋ยบอกว่า ผู้หญิงบางคนไม่ชอบไปเพราะกลัวคนต่างชาติซึ่งพูดกันไม่รู้เรื่องและชอบมีเพศสัมพันธ์แบบแปลกๆ หรือรุนแรง แต่บางคนจะดีใจมากหากถูกส่งตัวไปเนื่องจากค่าตัวที่ได้รับจะสูงกว่าปกติมากคือเที่ยวละ 3-4,000 บาท โดยผู้หญิงจะได้แบ่งครึ่ง และบางครั้งก็ได้ทิป 'แขกต่างชาติ เขาชอบเด็กผิวง่อน เพราะอายุน้อยและตัวเล็กกว่า'

ผู้หญิงจากประเทศทางตะวันตกและประเทศในเอเชียที่ไม่มีพรมแดนติดประเทศไทย เดินทางเข้ามาโดยใช้วีซ่านักท่องเที่ยว ส่วนหนึ่งจะรวมตัวกันอยู่ภายใต้การจัดการของเอเจนต์ 'นางโทร' หรือ 'สาวเอสคอร์ต' โดยเฉพาะกลุ่มที่มีนายหน้าเข้าก็มักจะมีการเชื่อมต่อกับเครือข่ายอย่างเป็นระบบ ส่วนใหญ่ผู้หญิงจะเช่าห้องพักเอง โดยอยู่รวมกัน 2-3 คนหากต้องการประหยัดเงินและมักจะติดต่อกันทั้งรูปถ่ายให้กับเอเจนต์ (ซึ่งอาจให้ไว้หลายเจ้าพร้อมกัน) แล้ว ก็อาจออกมาแขกเองตามโรงแรมใหญ่และสถานเริงรมย์ด้วย โดยผู้หญิงกลุ่มนี้จะต้องมีเครื่องมือสื่อสารชนิดติดตัวไว้เพื่อให้ตามตัวได้เสมอ รายได้ของผู้หญิงชาวตะวันตกจะค่อนข้างสูง โดยค่าตัวมีหลายระดับราคาแล้วแต่รูปแบบของการเรียกหาและฐานะของแขก เช่น หากเป็นแขกชาวญี่ปุ่น 'สั่ง' ได้จากโรงแรมใหญ่ เอเจนต์ก็อาจตั้งราคาสูงถึง 7,000-10,000-15,000 บาท แต่ในปัจจุบันที่หญิงบริการดังกล่าวมีจำนวนเพิ่มขึ้น แขกก็อาจให้พนักงานร้านอาหารติดต่อให้ในราคาราว 3-4,000 บาท ทั้งนี้ค่าตัวดังกล่าวจะต้องถูกแบ่งครึ่งกับนายหน้าด้วย

(2) หญิงบริการอิสระ

ผู้หญิงจากอดีตสหภาพโซเวียต ยุโรปตะวันออก ลาตินอเมริกาบางกลุ่มจะเป็นหญิงบริการอิสระโดยแท้จริง คือจะเช่าห้องอยู่เองและออกมาแขกเองในสถานเริงรมย์และโรงแรม โดยอาจแบ่งค่าตัวเป็นสินน้ำใจแต่เพียงเล็กน้อยให้แก่พนักงานเสิร์ฟ หรือบอยโรงแรม ซึ่งทำหน้าที่เป็นนายหน้าให้หลายๆ ผู้หญิงกลุ่มนี้มักเคยอยู่ภายใต้การจัดการของเอเจนต์มาก่อน แต่เมื่อรู้จักกลุ่มการทำงานในประเทศไทยดี ก็อาจถอนตัวออกมาทำงานเป็นอิสระเสียเองด้วยความพอใจที่ไม่ต้องแบ่งรายได้ให้นายหน้า หญิงกลุ่มดังกล่าวมีจำนวนไม่มากนัก และมักไม่อยู่ประจำในย่านใดย่านหนึ่งเป็นเวลานาน บางคนมาทำงานชั่วคราวและเดินทางไปมาระหว่างประเทศไทย ประเทศข้างเคียง และถิ่นกำเนิดของตน

- **การติดต่อผู้หญิงให้เป็น 'เมียชั่วคราว' ของชาวต่างชาติ** มีชาวต่างชาติ เช่น ชาวจีนไต้หวัน สิงคโปร์ ที่จะมาเช่าบ้านอยู่แถบอำเภอแม่สายในช่วงระยะเวลาหนึ่ง โดยไม่ปรากฏแน่ชัดว่าเป็นการมาเพื่อดำเนินธุรกิจหรือพักผ่อนประจำปี ชาวต่างชาติเหล่านี้มักจะต้องการเด็กสาวจากหมู่บ้านมาอยู่กับเหมือนเป็นภรรยา เมื่อผ่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่งซึ่งอาจเป็นหลายเดือนหรือเกือบปี ก็จะกลับประเทศของตนไป บางคนติดต่อเอาผู้หญิงไปด้วย ซึ่งไม่ทราบแน่ชัดเธอจะเดินทางไปในฐานะเป็นภรรยาหรือต้องไปทำงานค้าบริการ บางคนก็เช่าบ้านให้ผู้หญิงอยู่ที่เดิมและส่งเงินหรือกลับมาหาในปีต่อไป และอีกหลายๆ คนก็เลิกแล้วตักกันไปเลยเมื่อถึงเวลาต้องจากกัน ปรากฏการณ์นี้คล้ายคลึงกันกับเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในภาคเหนือที่ผู้เขียนได้ลงไปเก็บข้อมูลเองเมื่อปี 2536 ที่พบว่ามีชายต่างชาติ ได้แก่ ญี่ปุ่น ตะวันออกกลาง ไต้หวันฮ่องกง มาซื้อเด็กผู้หญิงอายุน้อยเป็นภรรยาในหมู่บ้านหลายคน โดยมีการจัดพิธีแต่งงาน ปลูกบ้านให้อยู่ และจะมาเยี่ยมเยียนปีละประมาณ 1-2 เดือน จากรายงานวิจัยของมูลนิธิผู้หญิง (2540) เหตุการณ์ดังกล่าวนี้เกิดขึ้นในหลายหมู่บ้านของภาคเหนือเช่นกัน

ผู้หญิงข้ามชาติที่ปัจจุบันทำงานอยู่ในสถานบริการบางคนเคยมีประสบการณ์นี้มาก่อน นายหน้าจะติดต่อผู้หญิงที่อาจเปิดบริษัทไปแล้ว มีแฟนและเลิกกันไป หรือที่ยังเป็นเด็กสาวพรหมจรรย์อยู่แล้วแต่ความต้องการของลูกค้า ตัวอย่างเรื่องของ 'สายทอง' ข้างท้ายนี้

หนูมาเป็นลูกจ้างร้านเสริมสวยของญาติ เขาให้เดือนละ 1,500 ทำงานเข้าไปเย็นกลับ ตอนนั้นมีคนทำบัตรสีชมพูกัน หนูอยากทำ มีเงินไม่พอก็ยืมเงินเจ้าของร้าน 3,000 แล้วก็มีคนบอกว่ามีคนจีนอยากเปิดบริษัทจะให้ 15,000 หนูปรึกษาพ่อแม่กับเจ้าของร้านก็ตกลง หลังจากนั้นก็อยู่ร้านเสริมสวยเหมือนเดิมได้ 6 เดือน ก็มีคนแนะนำสิงคโปร์มาหาที่ร้าน เขาพูดภาษาไทยได้นิดหน่อย หนูรู้ภาษาอังกฤษเป็นคำๆ เท่านั้น เขาก็ชวนไปอยู่ด้วย ขอพ่อแม่แล้วก็ให้ ก็อยู่บ้านเช่ากับเขา 2 คน เขาทำบ้านใหม่ให้หนู 50,000 แล้วซื้อรถเครื่องให้ด้วย เขาใจดีมาก ก็ช่วยที่บ้านหนูตลอด ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาทำงานอะไร ก็ไม่เห็นเขาทำอะไร หนูก็ดูแลเขาดี ทำกับข้าวให้ ซักเสื้อผ้าให้ แต่จ้างคนมาวาดูบ้าน เกือบๆ ปีเขาจะกลับ ก็จะพาหนูไปด้วย จะทำหนังสืออะไรให้เสร็จ แต่หนูว่าเขาคงมีเมียอยู่แล้ว อายุก็ 30 กว่าแล้ว ใครๆ ก็บอกนั้น.. หนูไม่กล้าไปไหนไกลบ้านด้วย ก็เลยไม่ไป เขาบอกจะกลับมาหา แต่หนูว่าเขาคงไม่กลับมา หนูก็บอกไม่ถูก เขาก็ดี แต่ถ้าให้ทั้งพ่อแม่ไปก็ไม่เอา หนูกลับมาอยู่บ้านเอาเงินที่เขาให้ไว้ไปให้แม่หมด อยู่เฉยๆ สัก 4-5 เดือนก็เลยคิดว่าจะต้องหางานทำ เขาบอกว่าเป็นหมอนวดได้เงินดี ไม่ได้บังคับให้รับแขกชายตัว ก็เลยลองมาดู

(สายทอง อายุ 22 ปี ไทยใหญ่จากท่าขี้เหล็ก รัฐฉาน ประเทศพม่า

จบการศึกษาภาคบังคับ 8 ปีที่พม่า เคยเป็นครูสอนเด็กเล็กได้เงินเดือน 1,200 จั๊ต

ปัจจุบันเป็นหมอนวดแผนโบราณในภาคกลาง)

(4) ห้องพักหญิงบริการอิสระ..?

คำถามที่อยู่ข้างท้ายหัวข้อนี้คือข้อสงสัยว่าหญิงบริการดังกล่าว เป็นกลุ่มอิสระโดยแท้จริงหรือไม่ จากการลงพื้นที่เก็บข้อมูล ผู้เขียนได้พบผู้หญิงต่างชาติจำนวนหนึ่งเช่าห้องพักอยู่รวมกันเป็นย่านค้าบริการในจังหวัดชายทะเลภาคใต้ของประเทศไทย ย่านหญิงบริการอิสระนี้จะมียุหลายแห่งกระจัดกระจายไปในพื้นที่นั้น หญิงบริการกลุ่มนี้คือ ผู้ที่รอดพ้นมาจากช่องที่กักขังบังคับค้าบริการซึ่งถูกปิดไปแล้ว บางคนได้เลิกอาชีพนี้ไปแล้วต้องกลับมาอีกด้วยอุบัติเหตุของชีวิต ผู้หญิงส่วนใหญ่อยากกลับบ้านแต่ยังไม่มีค่าเดินทางและรายได้ของพวกเธอจะต่ำมากจนแทบไม่พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง

ย่านหญิงขายบริการอิสระที่พบนั้น จะเป็นห้องแถวปูนหลายๆ ชั้นเดียว กันช่องลมด้านหลังคล้ายห้องน้ำหรือเป็นเพิงไม้เรียงแถวคล้ายกับที่พักกรรมกรก่อสร้าง ห้องพักเหล่านี้จะซ่อนตัวอยู่ในตรอกแคบๆ สกปรก แต่ละแวกอาจมีผู้หญิงราว 10-20 คน ผู้หญิงมักจะเช่าห้องร่วมกัน 2-3 คน หากใครมีแขก คนอื่นก็จะออกไปคอยข้างนอก บริเวณย่านดังกล่าวมีเด็กเล็กๆ ซึ่งล้วนเป็นลูกของหญิงบริการทั้งวิ่งเล่นคลานเล่นไปมาอยู่เป็นจำนวนมาก ผู้หญิงหลายคนได้ใช้ชีวิตอยู่กับแฟนหลังจากที่รอดพ้นจากช่องที่ถูกบังคับค้าบริการ แต่แล้วเส้นทางชีวิตก็วกวนมาอย่างจุดเดิม

ห้องเช่าของ 'มีนา' หญิงชาวพม่าอินเดียที่กำลังตั้งครรภ์อยู่นั้นมีเพียงเลื่อพลาสติกกับหมอนเก่าๆ 2 ใบไว้รับแขก เธอพักร่วมกับเพื่อนโดยแต่ละคนต้องจ่ายค่าเช่าเดือนละ 1,200 บาท ส่วนห้องพักของ 'เพียว เพียว' นั้นราคา 1,000 บาทต่อเดือน แต่มีขนาดเล็กมากจนอยู่ได้เพียงคนเดียว ผู้หญิงในกลุ่มนี้คิดค่าบริการต่อครั้งในราคาประมาณ 150 บาทโดยไม่ต้องแบ่งกับใคร แต่น่าสังเกตว่าค่าเช่าห้องนี้ราคาค่อนข้างสูงกว่าที่พักลักษณะใกล้เคียงกันในแถบท้องถิ่นนั้นมาก แม้ว่าผู้หญิงจะบอกว่าเจ้าของห้องเช่าไม่มีส่วนรู้เห็นในการทำงานของเธอก็ไม่ค่อยน่าเชื่อถือเท่าไรนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประกอบกับเรื่องเล่าดังต่อไปนี้

...ฉันหาเงินได้เดือนเท่าไรก็ไม่รู้หรอก บางทีได้มา 500-600 ก็ใช้ไปเรื่อยๆ จนหมด บางทีก็ไม่มีแขกมาเลยหลายๆ วัน ค่าเลี้ยงลูก ค่า ตม.อีกเดือนละ 300 นี่ก็ฝากให้ที่เจ้าของบ้าน เคยมีคนโดนจับ เพื่อนๆ ก็ช่วยกันไปไถ่ตัวมา ฉันอยู่ที่นี้เงินไม่พอกินแต่ให้อยู่ช่องไม่เอาแล้ว ฉันเจ็บมาแล้ว ไม่อยากทำงานแบบนี้

(มีนา วัย 24 ปี จากเมืองมะริด ประเทศพม่า)

...เดือนนึงเพียว เพียวคงได้สัก 4,000 อย่างมาก สิ้นเดือนก็รวบรวมกันคนละ 200 ให้คนเอาไปให้ตำรวจ แยกที่นี้เขาก็เป็นคนเรือ พอเรือลงก็มาอยู่กับผู้หญิง แต่แฟนของเพียว เพียวยังไม่มาเลย ถ้าเขาให้เงินเพียว เพียวเยอะๆ เดือนหน้าก็กลับบ้านได้แล้ว รูปพระนี่นะเธอ... เพียว เพียวเปลี่ยนดอกไม้แล้วไหว้ทุกวัน ซาติน้ำจะได้สบายกว่านี้

(เพียว เพียว วัย 23 ปี จากเขตภาคย่างกุ้ง ประเทศพม่า)

จากเงื่อนไขรายละเอียดสภาพการทำงานในสถานและนอกสถานบริการข้างต้นทั้งหมด สามารถสรุปเปรียบเทียบเงื่อนไขสภาพการขายบริการทางเพศในสถานบริการและนอกสถานบริการที่ผู้หญิงต้องเผชิญได้ดังนี้

ตารางที่ 5: ข้อเปรียบเทียบระหว่างการทำงานในและนอกสถานบริการ

ในสถานบริการ	นอกสถานบริการ
1. มีสถานที่ให้แขกสามารถไปดูตัวและเลือกผู้หญิงได้	1. แขกจะเลือกผู้หญิงจากรูปภาพ หรือตามคำแนะนำของนายหน้า ไม่ได้เลือกโดยตรง เว้นแต่ในกรณีหญิงบริการอิสระที่จะนั่งประจำอยู่ตามบาร์ คลับ หรือร้านอาหาร
2. ผู้หญิงอาจมีสิทธิเลือกแขกได้ หากดูน่ากลัวหรือเมามากก็อาจไม่รับ	2. ผู้หญิงจะไม่สามารถปฏิเสธแขกได้ เนื่องจากไม่รู้ไม่เห็นมาก่อนว่าแขกเป็นอย่างไร เว้นแต่กรณีหญิงบริการอิสระที่ออกมาหาแขกเอง
3. ผู้หญิงจะปลอดภัยกว่า เนื่องจากมักมีแขกในสถานที่ทำงาน มีคนในร้านดูแล หรือหากจะออกพ้ออกข้างนอก แขกก็ยังต้องเข้ามาให้เจ้าของเห็นตัวก่อนจะออกไป	3. ผู้หญิงค่อนข้างเสี่ยงต่อการถูกวางยา ทำร้าย ลักทรัพย์ ข่มขืนหมู่ ฯลฯ มีนางทางโทรศัพท์บางคนเคยถูกทำร้าย และบางรายหายตัวไปเฉยๆ
4. การดูแลสุขภาพจะดีกว่า เนื่องจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขของรัฐหรือองค์กรพัฒนาเอกชนเข้าถึงได้	4. ไม่มีโอกาสตรวจสุขภาพเป็นประจำ มักไปพบแพทย์เมื่อป่วย หรือซื้อยาเอง
5. รับแขกต่อวันมากกว่า เหนื่อยมากกว่า	5. รับแขกต่อวันไม่มากนัก มีเวลาพักผ่อนมากกว่า
6. ค่าตัวมักถูกกว่า	6. ค่าตัวขั้นต่ำสูงกว่า
7. อยู่ในความดูแลควบคุมของเจ้าของสถานบริการ ซึ่งอาจดีหรือไม่ดีก็ได้	7. ต้องดูแลควบคุมตัวเองมากกว่า ซึ่งอาจเสี่ยงต่ออันตราย หรือลำบาก แต่ก็ป็นอิสระกว่า

7.3 ภาพรวมเรื่องรายได้และเงินส่งกลับบ้าน

รูปแบบสถานธุรกิจบริการทางเพศที่อธิบายโดยละเอียดมาข้างต้น อาจมีรายละเอียดเปลี่ยนแปลงและพลิกแพลงรูปโฉมได้อย่างรวดเร็ว เพราะธุรกิจประเภทนี้จะมีการปรับตัวให้ทันหรือล้าหน้าสถานการณ์เสมอเพื่อสร้างความต้องการซื้อบริการให้ดำรงอยู่ตลอดเวลา ภาพที่น่าเสนอจึงล้วนอาจเปลี่ยนแปลงและเพิ่มเติมได้อยู่เสมอแม้ในช่วงระยะเวลาอันสั้น ข้อสรุปสุดท้ายของบทนี้ ขอนำเสนอภาพรวมเรื่องรายได้และการส่งเงินกลับบ้านจากข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแรงงานหญิงข้ามชาติจำนวน 128 คน (ตารางที่ 6) ดังนี้

ตารางที่ 6: รายได้และการส่งเงินกลับบ้านของแรงงานหญิงจากประเทศเพื่อนบ้าน

การส่งเงินกลับบ้าน	ผู้หญิงบริการ	ผู้หญิงอาชีพอื่น ๆ
รายได้โดยเฉลี่ยต่อเดือน (บาท)	5,008	1,957
% ผู้ส่งเงินกลับบ้าน	55	41
จำนวนเงินส่งกลับบ้านต่อปี (บาท)		
จำนวนค่าเฉลี่ย	15,403	6,766
รายได้ส่งน้อยที่สุด	1,000	1,000
รายได้ส่งมากที่สุด	60,000	30,000
% ส่งเงินผ่านธนาคาร/ทางไปรษณีย์	56	8
จำนวนแรงงานหญิงที่สัมภาษณ์	33	95

แหล่งข้อมูล: การสำรวจภาคสนามของชุดโครงการวิจัยเรื่อง 'ทางเลือกนโยบายการนำเข้าแรงงานข้ามชาติของประเทศไทย'

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล 2539.

ภาพโดยรวมพบว่า กลุ่มหญิงบริการมีรายได้โดยเฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 5,000 บาท ซึ่งสูงกว่าแรงงานหญิงที่ทำอาชีพอื่นมากกว่าสองเท่าที่ได้รับซึ่งคือประมาณเดือนละ 2,000 บาท แต่ต่ำกว่ารายได้ของหญิงบริการไทย (ประมาณ 10,000 บาท) ค่อนข้างมาก จำนวนหญิงบริการต่างชาติที่ส่งเงินกลับบ้านมีสัดส่วนสูงกว่าหญิงต่างชาติในอาชีพอื่นพอสมควรทีเดียวคือ 55% เปรียบเทียบกับ 41% สัดส่วนของผู้ส่งเงินกลับบ้านจากข้อมูลเชิงปริมาณนี้ค่อนข้างต่ำเมื่อสอบทานกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ระดับลึก แต่มิได้มีการขัดแย้งกันเนื่องจากแรงงานหญิงจำนวนหนึ่งนิยมถือเงินและข้าวของที่ซื้อกลับไปเองเมื่อไปเยี่ยมบ้าน ซึ่งส่วนใหญ่มักจะพยายามกลับทุกปี ในเทศกาลสำคัญ เช่น สงกรานต์หรือลอยกระทง กล่าวได้ว่าผู้ใช้แรงงานเหล่านี้เกือบทุกคนมาทำงานเพื่อส่งเสียให้ครอบครัวที่อาจอยู่ด้วยกันในเมืองไทย หรือที่อยู่ในประเทศตนเอง

จำนวนเงินที่ส่งกลับโดยเฉลี่ยต่อปีของหญิงบริการจะค่อนข้างสูงคือประมาณปีละ 15,400 บาท ขณะที่แรงงานหญิงอาชีพอื่นส่งเงินกลับเพียงประมาณ 6,700 บาทต่อปี ในการส่งเงินกลับบ้านนี้ หญิงบริการดูจะใช้วิธีการทันสมัยมากกว่า คือมีถึง 56% ที่ส่งผ่านธนาคารหรือไปรษณีย์ โดยแรงงานหญิงอาชีพอื่นเพียง 8% เท่านั้นที่ส่งด้วยวิธีเดียวกัน ข้อมูลส่วนนี้สอดคล้องและอธิบายได้ชัดเจนว่า หญิงบริการต่างชาติใช้บริการเสริมที่นายหน้าจัดการให้ ดังที่กล่าวมาโดยละเอียดแล้วในบทที่ 6

บทที่แปด

ปัญหาสุขภาพ โรคภัย และความรุนแรง

หนูนึกว่าเราจะพาส่งไปที่ร้านอาหารอีกที่หนึ่ง
แต่เขาพาไปที่โรงแรม แล้วข่มขืนหนู

ตามแนวทางการปฏิบัติงานของการควบคุมโรคติดต่อของประเทศไทยที่มีต่อหญิงบริการนั้น กระทรวงสาธารณสุขมีนโยบายและแผนการปฏิบัติงานที่ชัดเจนและจริงจังกล่าวคือ โดยหลักการแล้ว ทุกจังหวัดจะพยายามตรวจสุขภาพหญิงบริการให้ได้ครบทุกคน หรือให้ได้จำนวนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในทุกสถานบริการทางเพศทั้งตรงและแอบแฝง เพื่อเฝ้าระวังการแพร่กระจายโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ งานประจำที่ทำต่อเนื่องคือการตรวจเยี่ยมสถานบริการทุกสัปดาห์ โดยจะแวะไปสัปดาห์ละ 2-3 แห่งและเวียนจนครบ และในแต่ละปีจะมีการเจาะเลือดตรวจหาเชื้อเอชไอวีและซิฟิลิส 2 ครั้ง การตรวจเยี่ยมและนับจดจำนวนหญิงบริการนี้เป็นแนวทางที่ทุกจังหวัดต้องปฏิบัติ แต่จะจริงจังและสม่ำเสมอเพียงใดก็จะเห็นผลได้จากตัวผู้ให้บริการนั่นเองว่า มีความรู้ความเข้าใจในการดูแลป้องกันตนเองเพียงไร และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเจ้าหน้าที่สาธารณสุขหรือไม่ กล่าวได้ว่าการเฝ้าระวังโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในกลุ่มหญิงบริการโดยสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด เป็นงานสำคัญและหวังประสิทธิผลสูง

มองอย่างวิเคราะห์แล้วกล่าวได้ว่า กิจกรรมเหล่านี้มีจุดหมายหลักที่จะป้องกันการแพร่กระจายโรคมากกว่าเพื่อบริการหรือดูแลสุขภาพของผู้หญิง จึงเป็นเรื่องส่วนตัวของเจ้าหน้าที่แต่ละคนที่จะมีความห่วงใยต่อหญิงบริการมากน้อยต่างกันไป คลินิกตามโรคแต่ละจังหวัดจะรับตรวจโรคให้แก่หญิงบริการท้องถิ่น หากสถานบริการไม่ได้อยู่ในอำเภอเมืองก็อาจไปตรวจที่โรงพยาบาลประจำอำเภอได้ เจ้าของสถานบริการบางแห่งจะหักค่า 'หาหมอ' กับเด็กในร้านด้วย แต่บางรายจะจ่ายเงินให้คลินิกสาธารณสุขสัปดาห์ละ 300 บาทเอง ซึ่งหากไม่มีใครเจ็บป่วยก็ถือเป็นค่าบำรุงไป แต่หากต้องจ่ายยาที่ไม่ต้องคิดเงินเพิ่มอีก ทั้งนี้เจ้าหน้าที่จะต้องติดต่อสถานบริการให้ผู้หญิงมาตรวจตามโรคทุกสัปดาห์หรือทุก 2 สัปดาห์ แต่ในทางปฏิบัติแล้วจะต่างกันไปในแต่ละจังหวัด บางจังหวัดสามารถประสานให้เจ้าของสถานบริการเข้าใจ สนับสนุนหรือพาผู้หญิงของตนมาตรวจได้มากและสม่ำเสมอ แต่บางจังหวัดห้องตรวจจะว่างอยู่แทบตลอดเวลาโดยหากใครไม่มาตรวจก็ไม่มีใครติดตาม

การตรวจสุขภาพประจำสัปดาห์คือการตรวจภายใน คุณภาพของการตรวจแล้วแต่สถานที่อีกเช่นกัน บางแห่งเจ้าหน้าที่จะมีโอกาสได้พูดคุยทำความรู้จักกับหญิงบริการพอสมควร เธอจึงมีโอกาสบอกเล่าอาการหรือซักถามข้อสงสัยและมีความรู้ลึกซึ้งไว้อย่างดี แต่บางแห่งจะดำเนินการกันอย่างรวดเร็วมาก จะด้วยเหตุผลของการขาดกำลังเจ้าหน้าที่หรือการขาดความพึงพิถันในการทำงานก็แล้วแต่ ทั้งผู้หญิงและเจ้าหน้าที่ก็แทบไม่มีการพูดคุยทักทายกัน และไม่มีการให้คำปรึกษาใดๆ เลย เมื่อเป็นดังนี้ผู้หญิงก็จะไปตรวจเหมือนเป็นหน้าที่เท่านั้น หญิงบริการบางท้องที่ได้กล่าวว่าเจ้าหน้าที่บางคนแสดงกิริยาดูถูกและปฏิบัติไม่ดีต่อพวกเธออย่างมาก จนทำให้วันที่ต้อง

ไปพบหมอเป็นวันที่น่าเบื่อหน่ายที่สุด บางครั้งเมื่อบางคนมีตกขาวและคันมากผดคันเกด เจ้าหน้าที่ก็ไม่รักษาหรือจ่ายยาใดๆ ทำให้พวกเธอต้องหันไปหาบริการจากคลินิกเอกชนแถวสถานบริการอีกครั้ง

ส่วนใหญ่ผู้หญิงในสถานบริการแบบตรงจะเต็มใจไปตรวจสุขภาพ จากการจัดสนทนากลุ่มพบว่า หลายคนต้องการที่จะพูดคุยปรึกษาหรือถามปัญหาเรื่องสุขภาพ แต่ปกติแล้วเจ้าหน้าที่มักไม่มีเวลาให้ ในบางจังหวัดเจ้าหน้าที่จะนำถุงยางอนามัยมาแจกจำนวนมาก โดยบอกเพียงว่าให้ใส่ป้องกันโรคเอดส์ แต่ไม่ได้มีคำอธิบายลึกซึ้งกว่านั้น แต่สำหรับผู้หญิงในสถานบริการแฝงแบบนวดโบราณจะไม่มีโอกาสนี้เลย เพราะเจ้าของหลายแห่งไม่ยอมรับว่ากิจการของตนเป็นแหล่งค้าบริการทางเพศ และถ้าผู้หญิงคนใดไปเช็คสุขภาพจะถูกมองว่าเป็นคนไม่ดีหรือ 'มั่ว' ดังนั้นหมอนวดแผนโบราณมักจะให้บริการจากคลินิกใกล้ที่ทำงาน ก็ต่อเมื่อมีอาการเจ็บป่วยเท่านั้น

ปัญหาอีกประการหนึ่งของฝ่ายงานกามโรคคือ เมื่อมีการกวาดจับหญิงบริการจำนวนมาก ผู้หญิงก็ต้องเปลี่ยนรูปแบบอาชีพไปเป็นกลุ่มแฝง ซึ่งมักจะไม่นิยามรับว่าตนขายบริการทางเพศ และ ไม่กล้ามาตรวจสุขภาพกับทางคลินิกกามโรคของรัฐเพราะกลัวมีปัญหา เจ้าหน้าที่งานกามโรคและโรคเอดส์หลายจังหวัดกล่าวถึงเหตุการณ์คล้ายคลึงกันว่า เจ้าของสถานบริการไม่ยอมให้ความร่วมมือเนื่องจากเมื่อพาผู้หญิงมาตรวจกลับถูกจับทั้งคันรถ บางรายถูกจับตรงหน้าสาธารณชนนั้นเองเสียด้วย นอกจากนี้การจับกุมในบางพื้นที่จะใช้บัตรตรวจสุขภาพของสาธารณสุขจังหวัดเป็นหลักฐานว่า ผู้หญิงกลุ่มดังกล่าวขายบริการจริง ในบางครั้งก็ถึงกับเรียกให้เจ้าหน้าที่งานกามโรคไปเป็นพยานว่า หญิงรายนี้เพิ่งมีเพศสัมพันธ์หรือมีอาการของโรคติดต่อหรือไม่ ดังนั้นในความไม่ประสานงานของหน่วยราชการด้วยกันเอง จึงเป็นเรื่องน่าเห็นใจเจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่การดำเนินงานต้องขัดแย้งกับฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจ และในแง่ปฏิบัติแล้วกล่าวได้ว่า งานเฝ้าระวังโรคเป็นงานที่ยุงยากลำบากทีเดียว

8.1 การตรวจสุขภาพหญิงบริการข้ามชาติ

กล่าวโดยรวมแล้วยังไม่มีนโยบายเชิงรุกจากกระทรวงสาธารณสุขในการดูแลแรงงานหญิงบริการข้ามชาติ โดยเฉพาะ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดทุกจังหวัดยังไม่มีแนวทางปฏิบัติต่อหญิงต่างชาติเป็นพิเศษ แต่มีบางจังหวัดที่สถานการณ์แรงงานข้ามชาติเห็นชัดเจน อีกทั้งเจ้าหน้าที่มีความละเอียดอ่อนต่อสถานการณ์และกระตือรือร้นก็เริ่มมีแผนพิเศษบางด้านออกมา เช่น เริ่มพยายามรวบรวมข้อมูลการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในกลุ่มแรงงานต่างชาติ เป็นต้น จากการที่ผู้เขียนลงพื้นที่เก็บข้อมูลพบว่า เจ้าหน้าที่สาธารณสุขบางจังหวัดไม่สามารถหาแหล่งทำงานของหญิงบริการต่างชาติได้ และรายงานว่ามีหญิงบริการต่างชาติในพื้นที่ แต่จากการประสานงานกับองค์กรพัฒนาเอกชนในพื้นที่เดียวกันกลับได้ข้อมูลว่า มีผู้หญิงที่ไม่มีบัตรใดๆและพูดภาษาไทยไม่ชัดทำงานอยู่ตามสถานบริการหลายแห่งอย่างเปิดเผยไม่หลบซ่อนตัว จึงเป็นไปได้ว่าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นนั้นอาจไม่เคยเข้าตรวจเยี่ยมสถานบริการเหล่านั้นเลย หรือถ้าไปตรวจเยี่ยมก็ไม่สนใจว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้อาจข้ามแดนมาจากประเทศอื่นหรือไม่

ในทางปฏิบัติทั่วไป การตรวจและดูแลรักษาสุขภาพของแรงงานหญิงข้ามชาติขึ้นอยู่กับเจ้าของสถานบริการมาก ในพื้นที่ที่ทางตำรวจเข้มงวด เจ้าของสถานบริการจะไม่ปล่อยให้แรงงานหญิงต่างชาติไปตรวจที่คลินิกกามโรคเลย แต่ในพื้นที่ที่ตำรวจค่อนข้าง 'ปล่อย' ก็จะได้ไปตรวจเป็นประจำ อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่งานกามโรคส่วนใหญ่จะไม่ทราบว่ามีหญิงดังกล่าวมาจากต่างแดน เพราะผู้หญิงจะถูกสอนให้ตอบว่ามาจากทางภาคเหนือเสมอ ดังนั้นแม้จะ

พูดไม่ชัดหรือสื่อสารไม่เข้าใจ เจ้าหน้าที่ก็ไม่ตั้งใจสงสัย หากผู้หญิงไม่เข้าใจภาษาไทยได้ดีนักก็มองว่าเป็นปัญหา 'พูดกันไม่รู้เรื่อง' แต่ไม่ได้หาสาเหตุหรือหนทางแก้ไข บางคนไม่ได้แม้แต่จะพยายามพูดให้ชัดลง หญิงข้ามชาติที่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในการดูแลสุขภาพตนเอง จึงเป็นกลุ่มที่ห่างไกลความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่มากยิ่งขึ้น

8.2 ปัญหาสุขภาพของหญิงบริการข้ามชาติ

หญิงบริการข้ามชาติจะมีปัญหาในเรื่องสุขภาพเช่นเดียวกับหญิงไทย แต่เนื่องจากพื้นฐานการศึกษาและสภาพสังคมดั้งเดิมทำให้บางปัญหารุนแรงกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อไม่สามารถสื่อสารภาษาไทยได้ครบถ้วน กระบวนการ เช่น ไม่สามารถบอกอาการเจ็บป่วยของตนได้ถูกต้อง ไม่เข้าใจศัพท์บางคำของร้านขายยาหรือแพทย์ ปัญหาการดูแลสุขภาพที่จะอธิบายต่อไปนี้จะไม่ครอบคลุมถึงกลุ่มผู้หญิงที่ถูกบังคับให้ทำงานค้าประเวณี เพราะจากสภาพข้อเท็จจริงที่น่าเสนอในบทก่อนๆ แล้วเห็นชัดเจนว่า แรงงานหญิงบริการข้ามชาติที่ตกอยู่ในสภาพกักขังบังคับ จะไม่มีโอกาสได้ดูแลสุขภาพอย่างเหมาะสมเลย ไม่ว่าจะเป็นการรักษาสุขภาพทั่วไป การคุมกำเนิด หรือการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

(1) **ยาเสพติด** ยาบ้ากำลังเป็นที่แพร่หลายในสถานบริการตรงหลายแห่ง ทั้งที่มีหญิงบริการไทยและต่างชาติ นอกจากจะทำให้สุขภาพทรุดโทรมแล้ว ยังเป็นการสิ้นเปลืองเงินที่หามาได้อย่างยากลำบากด้วย แยกบางคนนำยาบ้าให้ผู้หญิงทดลองใช้และขายให้จนติด บางคนก็หาประโยชน์โดยให้ยาบ้าผู้หญิงเมื่อซื้อเวลาค้างคืน เพื่อที่ผู้หญิงจะ 'ทำงาน' ได้โดยไม่ต้องพักผ่อน ผู้หญิงในช่องตรงหรือร้านอาหารช่องที่ต้องรับแขกวันละหลายคน จะตกเป็นเหยื่อของยาบ้าได้ง่ายกว่ากลุ่มหญิงบริการแฝงเพราะต้องทำงานหนักกว่า บางคนก็ติดยาแล้วบอกว่าหากไม่ได้เสพยาบ้า จะเจ็บช่องคลอดมากและรับแขกไม่ไหว

ผมเห็นบัญชีเด็กหลายคนมันมีอาการผิดปกติมาพักหนึ่งแล้ว คือเบิกหมดทุกครั้ง หรือใช้หนี้้น้อยมาก มันไม่น่าจะส่งให้ทางบ้าน ถ้าส่งนี้จะไม่เบิกออก จะรวมเป็นก้อนแล้วส่งทีเดียว สืบไปสืบมาก็เป็นเรื่องยาบ้า ผมเรียกเด็กมา ถือไม้กระบองไว้อันหนึ่ง ชูมัน ก็รับสารภาพทุกคน ผมถามว่าไปเอามาจากไหน ก็นั่นแหละ...แขก ผมชูปอกให้เล็กให้หมด แล้วตัดไฟแต่ต้นลม ไม่ให้เบิกเงินมากมาย ใครไม่มีหนี้ให้เบิกอาทิตย์ละไม่เกิน 500 บาท ใครจะส่งบ้าน เอาขนาดนี้ไปโอนเงินมาให้ดูด้วย พวกเขานี้มันร้าย ขยายเอากำไรกับเด็ก.. คิดดูรับมาต้นทุนสัก 50 ขายเป็นละ 100 เด็กติดขนาดสัปดาห์ละ 8-9 เม็ด กำไรกว่าทำช่องอีก.. ผมให้มันเล็ก.. ปัญหามาก เดียวก็พลอยเพี้ยนกันไปหมด.. แล้วยังมีการซื้อขายยาบ้าในร้านนี้ยอมไม่ได้ เด็กพวกนี้น่าสงสาร มาทำงานแล้วยังเสียคน...

(ปานึก วัยต้น 40 เจ้าของสถานบริการประเภทร้านอาหารช่องในภาคกลาง)

(2) **การคุมกำเนิด** ในสถานบริการทางเพศแบบเปิดเผย เช่น ช่องตรง ร้านอาหารช่อง หรือสถานอาบอบนวด ผู้หญิงจะมองอาชีพของตนเป็นการบริการทางเพศชัดเจน จึงมักจะระแวงระวังและมีความรู้ความเข้าใจการคุมกำเนิดดีกว่ากลุ่มหญิงบริการแฝง 'รุ่นพี่' จะสามารถอธิบายวิธีกินยาคุมกำเนิดให้กับ 'รุ่นน้อง' ได้อย่างถูกต้อง

แต่ปัญหาจะเกิดขึ้นเมื่อวิธีคุมกำเนิดนั้นก่อให้เกิดผลข้างเคียง เช่น อ้วน สิวขึ้น ประจำเดือนมากระปรี้กระเปร่า หรือไม่มาเลย ผู้หญิงจะไม่สามารถหาทางออกโดยเลือกวิธีอื่นหรือยาชนิดอื่นที่เหมาะสมได้ และบางคนก็แก้ปัญหาด้วยการไม่คุมกำเนิดเสียเลย สำหรับกลุ่มผู้หญิงข้ามชาติมีแนวโน้มจะขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการคุมกำเนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กสาวที่เพิ่งก้าวเข้ามาในเมืองไทยและเริ่มต้นทำงาน ส่วนใหญ่จะได้รับคำแนะนำจากรุ่นพี่ให้ใช้ยาเม็ดคุมกำเนิดแบบ 21 เม็ด ซึ่งบางคนจะรับประทานติดต่อกันไม่ให้เป็นประจำเดือนมา เพื่อจะได้ทำงานได้โดยไม่ต้องหยุดพัก และไปฉีดยาคุมกำเนิดที่คลินิกเพราะสะดวกกว่า

ปัจจุบันหญิงบริการส่วนใหญ่จะใช้ถุงยางอนามัยเกือบทุกครั้งของการมีเพศสัมพันธ์ แต่ก็ยังมีช่องว่างที่ทำให้โอกาสเลยในบางครั้ง และบางครั้งประสบปัญหาถุงยางแตก การคุมกำเนิดด้วยวิธีอื่นควบคู่ไปด้วยจึงเป็นความจำเป็นอยู่ไม่น้อย จากการเปรียบเทียบกับหญิงไทยพบว่า หญิงต่างชาติมีอัตราใช้ยาคุมกำเนิดทั้งกินและฉีดน้อยกว่ามาก เด็กสาวบางคนบอกว่าวิธีนี้จะช่วยเตือนให้เธอต้องใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้งเพื่อป้องกันโรคไปด้วย แต่ข้อเสียก็คือความประมาทพลาดพลั้งอาจเกิดขึ้นได้ ผู้หญิงที่ตั้งใจจะใช้ถุงยางอนามัยสม่ำเสมออาจผิดพลาดกับตัวเองได้ ที่สำคัญคือหญิงบริการตรงซึ่งต้องรับแขกจำนวนมากนั้นจะพบปัญหาถุงยางอนามัยแตกบ่อยครั้ง จึงเกิดปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และนำไปสู่การทำแท้งต่อไป

ในขณะที่ผู้หญิงในสถานอาบอบนวดจะดูแลตัวเองในเรื่องการคุมกำเนิดได้ค่อนข้างดี หมอนวดแผนโบราณจะมีปัญหาเรื่องการคุมกำเนิดมาก บางคนมองเรื่องการคุมกำเนิดว่าเป็นเรื่องน่าอายไม่พุดถึง ในกลุ่มเด็กสาวชาวไทยใหญ่มีความเห็นว่า หากยังไม่มีแฟนและรับประทานยาคุมกำเนิดเป็นประจำก็หมายความว่าตนเป็นคน ‘มั่ว’ จึงพบว่าหมอนวดแผนโบราณจะแนะนำกันให้ใช้ ‘ยาคุมชั่วคราว’ หรือ postinor ที่รับประทานหลังมีเพศสัมพันธ์เป็นส่วนใหญ่ ผู้หญิงข้ามชาติจำนวนมากใช้ postinor ทุกครั้งเมื่อรับแขกโดยไม่ทราบถึงผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้น ทั้งบางครั้งยังไม่ทราบวิธีรับประทานที่ถูกต้องด้วย บางคนรับแขกข้ามวันไปแล้วจึงค่อยไปหาซื้อยามา เป็นต้น

ผู้หญิงในสถานนวดแผนโบราณส่วนใหญ่จะรับประทานที่คุ้นเคยหรือ ‘แฟน’ และมักไม่ใช้ถุงยางอนามัยด้วยความ ‘ไวใจ’ บางคนไม่ได้ใช้วิธีคุมกำเนิดอื่นเลย โดยบอกว่าแฟนจะมาหาไม่บ่อยนัก เดือนหนึ่งไม่เกิน 4 ครั้ง นอกจากนี้ยังพบผู้หญิงจากสิบสองปันนาซึ่งใช้ยาคุมที่ซื้อจากร้านขายยาจีนเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ ซึ่งเจ้าตัวก็ยืนยันว่าได้ผลเพราะ ‘ไม่เคยท้องสักที’ ปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์จึงกลายเป็นเรื่องไม่แปลกมากนักในสถานที่เหล่านี้ หมอนวดสาววัย 19 ชาวไทยใหญ่คนหนึ่งกล่าวว่า ‘รู้ได้เลยเวลาเห็นท่าทางใครอารมณ์ไม่ดีนะ หน้าบึ้งไปเห็นอาทิตย์ แล้วก็กลางวันหายไป พอกลับมาก็ดีขึ้นเนี่ย เขาก็ท้องแล้วไปเอาออกมา มีเยอะเยอะ...’

(3) โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดังที่ได้กล่าวแล้วว่าส่วนใหญ่หญิงบริการตรงจะใช้ถุงยางอนามัยเกือบทุกครั้ง ซึ่งหมายความว่าจะมีบางคน ในบางโอกาสที่พลาดการป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ไปได้ เหตุผลบางอย่างในการละเลยถุงยางอนามัยอาจใกล้เคียงกับหญิงบริการไทย เช่น เป็นแขกประจำ เป็นแฟนที่ไวใจได้เมื่อหน่าย แสบซ่องคลอด หรือคิดว่าเพียงครั้งเดียวไม่น่าเป็นไร แต่ที่ต่างกันอย่างเห็นได้ชัดก็คือ ความไม่รู้ และการขาดทักษะในการต่อรองกับแขก

ผู้หญิงข้ามชาติยังขาดความรู้เรื่องกามโรคและโรคเอดส์อย่างน่าตกใจ โดยเฉพาะเมื่อเพิ่งก้าวข้ามพรมแดนมาทำงาน หญิงบริการที่ปัจจุบันพอจะมีความเข้าใจและระมัดระวังดูแลตัวเองได้ดี ต่างเล่าถึงอดีตที่เธอเคยเสี่ยงต่อโรค หรือเคยเป็นกามโรคหลายชนิดมาแล้ว ทั้งด้วยการปล่อยปละละเลย หรือสนับสนุนให้เอาใจแขกของเจ้าของสถานบริการเก่า และความไม่รู้ของตนเอง แม้จนบัดนี้คำบอกเล่าเรื่องเอดส์ยังเป็นเพียงเรื่องทำให้หวาดกลัวเท่านั้น เพราะไม่เคยมีคำอธิบายที่ถ้วนถ้วน แต่ผู้หญิงบางคนที่เคยเห็นรูปภาพที่ติดไว้ตามคลินิกหรือศูนย์กามโรค และพออ่านคำอธิบายออกเท่านั้น ผู้หญิงจำนวนหนึ่งสับสนระหว่างซิฟิลิสกับโรคเอดส์มาก นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจผิดๆว่า หากเป็นซิฟิลิส 3 ครั้งแล้วจะเป็นโรคเอดส์ !

ในสถานที่เช่นนวดแผนโบราณซึ่งผู้หญิงส่วนใหญ่มีอายุการทำงานประมาณไม่เกิน 1 ปีเศษ ผู้เขียนพบว่าหมอนวดชาวต่างชาติแทบจะไม่มีใครมีความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์เลย การให้ความรู้ต้องเริ่มตั้งแต่ขั้นพื้นฐานที่สุด นอกจากปัญหาเรื่องภาษาแล้ว พื้นความเข้าใจเกี่ยวกับเชื้อโรค หรือโรคภัยไข้เจ็บธรรมดาก็ยังนับว่าน้อยมาก คนเชียร์แขกและรุ่นพี่ที่สามารถเตือนให้รุ่นน้องรู้ได้เพียงว่า ‘ต้องใส่ถุงยางมิฉะนั้นจะเป็นเอดส์’ แต่เอดส์เป็นอย่างไรนั้นไม่รู้ การขาดความเข้าใจนี้ทำให้ผู้หญิงมีแนวคิดผิดๆ เช่น ‘คนมีหน้าที่การงานดีจะไม่เป็นเอดส์ เพราะถ้าเป็นจะต้องอาย’ ‘ถ้าไม่มั่ว รู้จักเลือกแขกก็จะเป็นเอดส์’ ‘ถ้าเป็นเอดส์แล้วเลิกอาชีพนี้กลับไปอยู่บ้านอาจจะหายได้’ เป็นต้น

หญิงสาวในร้านอาหารช่องจะใช้ถุงยางอนามัยสม่ำเสมอว่าหญิงบริการแฝงแขกที่มาเที่ยวสถานบริการประเภทนี้ก็มักเต็มใจใช้ถุงยางมากกว่า โดยปกติหากแขกไม่ยินยอมแล้ว หญิงบริการไทยมักจะต้องคอยพยายามหวานล่อมให้เห็นผลดีของการป้องกันตนเองจากโรค แต่สำหรับผู้หญิงข้ามชาติแล้วนับเป็นเรื่องยากทีเดียว เนื่องจากกำแพงภาษา พื้นฐานความเข้าใจโรค และความกลัวหรือทักษะในการต่อรองกับแขกตื้อดื้อด้าน ส่วนใหญ่จึงแก้ปัญหาด้วยการ ‘ไม่ใส่ไม่เอา’ ซึ่งหากมีกรณี ‘ไม่ใส่’ บ่อยครั้งเข้า ก็คงเป็นไม่ได้ยากที่จะปฏิเสธไปทุกราย

แขกของหมอนวดแผนโบราณมักไม่ยินยอมใช้ถุงยางอนามัย เนื่องจากเชื่อว่าเด็กสาวยัง ‘สะอาดและบริสุทธิ์’ อยู่ โดยเฉพาะเมื่อเขาเลี้ยงดูเธอให้เป็น ‘แฟน’ แล้วก็ไม่ให้รับแขกคนอื่นอีก การเปิดบริสุทธิ์ก็เป็นที่ยึดมั่นว่าไม่ต้องใส่ถุงยางอนามัยเพราะปลอดภัยแน่นอน แต่ปัญหาก็คือผู้หญิงจะเป็นฝ่ายติดโรคจากแขก ผู้เขียนได้พบเด็กสาวชาวไทยใหญ่ซึ่งเพิ่งเปิดบริสุทธิ์และได้รับการเลี้ยงดูจากแขกดังกล่าวอยู่ 3 เดือน จากนั้นจึงย้ายมาทำงานยังสถานนวดแผนโบราณแห่งปัจจุบัน และได้รับการเจาะเลือดจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขปรากฏว่า ผลเลือดเป็นบวกแล้ว

ผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มทำงานมักไม่กล้าใส่ถุงยางอนามัยให้แขก และแขกบางคนก็ใส่ถุงยางไม่ถูกวิธี หรือบางคนก็แกล้งถอด แกล้งหยิกปลายให้รั่วเพื่อให้ถุงยางจะรั่วขึ้นไปเหมือนไม่ได้ใส่ ในหมู่หญิงบริการตรงต้องเผชิญกับปัญหาถุงยางแตกบ่อยครั้ง เนื่องจากเมื่อต้องรับแขกจำนวนมากติดๆ กัน ซองคลอที่จะแห้งและฝืดจนน้ำมันหล่อลื่นของถุงยางก็ไม่เพียงพอจะช่วยให้ และในที่สุดถุงยางก็จะฉีกขาด ผู้หญิงชาวพม่าซึ่งมีประสบการณ์การทำงานมาพอสมควรกล่าวว่า หากรู้สึกลำบากถุงยางเริ่มฝืดก็จะฉีกและเปลี่ยนใหม่ทันที ระยะเวลาจึงไม่เคยเจอถุงยางแตกเลย แต่น้อยคนนักที่จะกล้าทำเช่นนี้ แม้การใช้เจลหล่อลื่นสำหรับถุงยางอนามัยโดยเฉพาะจะช่วยแก้ปัญหาได้บ้าง แต่ผู้หญิงข้ามชาติส่วนใหญ่ก็ยังไม่รู้จัก บางคนไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย และบางคนก็ได้ฟังคำรำลือมาว่า ยาหล่อลื่นทุกชนิดจะทำให้เกิดหนองอก จึงไม่กล้าใช้

สถานการณ์การแพร่กระจายการโรคและโรคเอดส์ของหญิงบริการข้ามชาติ

หญิงต่างชาติที่ทำงานขายบริการตรงมา 2-3 ปีขึ้นไปมักจะเคยเป็นกามโรคชนิดต่างๆ เช่น หนองในแท้ หนองในเทียม ฝีมะม่วง หงอนไก่ เป็นต้น หลายคนเพิ่งมาเริ่มใช้ถุงยางอนามัยอย่างจริงจังเมื่อราวปีกว่าๆ มานี้เอง จากการเจาะเลือดตรวจหาการติดเชื้อโรคเอดส์ในสถานบริการภาคกลางหลายแห่งซึ่งมีหญิงต่างชาติจำนวนมากพบว่า อัตราการติดเชื้อเอชไอวีค่อนข้างสูง เช่น ในสถานนวดแผนโบราณใหญ่ซึ่งมีหญิงบริการเป็นคนต่างชาติเกือบทั้งหมดพบอัตราการติดเชื้อประมาณ 12% ในสถานที่เล็กรองลงมามีพนักงาน 37 คนซึ่งเป็นต่างชาติเกือบทั้งหมด พบอัตราการติดเชื้อ 29.7% และในร้านอาหารช่องตรงที่หญิงส่วนใหญ่เป็นต่างชาติพบ 29.6% โดยหญิงเหล่านี้ส่วนใหญ่จะมีอายุการทำงานเฉลี่ยในราว 1 หรือ 2 ปี เท่านั้น

ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ติดเชื้อจะยังไม่รู้ตัว การเจาะเลือดเพื่อเฝ้าระวังไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อบริการหรือรักษา ผู้หญิง แม้ปัจจุบันผู้หญิงจำนวนมากเต็มใจอยากเจาะเลือดเพราะต้องการทราบผล แต่เมื่อไม่มีการให้คำปรึกษาและบอกผลเลือด พวกเธอก็ต้องไปตรวจเลือดกับคลินิกเอกชนอีกครั้ง ซึ่งผลก็ไม่น่าเป็นที่แน่นอนเนื่องจากบางแห่งตรวจให้แต่เชื้อซิฟิลิสและบอกผล 'เลือดบวก' ให้เท่านั้น โดยผู้หญิงก็จะเข้าใจผิดว่าเป็นการตรวจหาเชื้อเอดส์ แม้ทางรัฐจะมองว่าหญิงบริการเป็นตัวแทนแพร่เชื้อ และผู้หญิงต่างชาติอาจนำไปสู่ปัญหาการแพร่กระจายโรคสูงขึ้นอีก ข้อที่น่าตระหนกก็คือ หญิงสาวเหล่านี้เดินทางเข้าประเทศไทยด้วยสุขภาพที่ปกติแข็งแรง และได้มารับเชื้อโรคร้ายนี้ไปจากสังคมไทย ซึ่งแม้จะได้รับการตรวจเลือดของตนแล้วก็ตาม ก็ยังไม่สามารถจะเข้าถึงสถานที่ใดที่จะให้การเยียวยาหรือดูแลสุขภาพได้

8.3 ความรุนแรงต่างๆ ที่แรงงานหญิงบริการข้ามชาติต้องเผชิญ

อาชีพขายบริการเป็นอาชีพที่เปิดประตูต่อความรุนแรงนานาชนิด ผู้หญิงที่เดินทางข้ามชาติมาอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อความรุนแรงทุกรูปแบบ ในบางครั้งต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่ช่วยตัวเองแทบไม่ได้ และเมื่อเกิดปัญหาขึ้นก็จะแว้งแว้งมองหาทางแก้ไขไม่เห็น ผู้หญิงข้ามชาติไม่สามารถพึ่งพากฎหมายได้เลย ด้วยตระหนักว่าอยู่ในประเทศไทยอย่างผิดกฎหมาย ต้องหลบๆ ซ่อนๆ และโดดเดี่ยวอยู่เฉพาะในกลุ่มตัวเอง การจะเรียกร้องเอาผิดต่อผู้ที่กระทำความรุนแรงต่อตนนั้นเรียกได้ว่าแทบจะเป็นไปไม่ได้

ผู้หญิงที่มีอาชีพบริการทางเพศจะถูกซ่อนตัวไว้ในโลกมืด น้อยคนนักจะได้ยินเรื่องราวที่แท้จริงและลึกซึ้งภายในชีวิตของพวกเธอ ที่เดินทางข้ามชาติมาก็ต้องคอยแอบซ่อน และเรื่องราวของความรุนแรงก็ถูกเก็บงำมิดชิดเสมอมาอยู่แล้ว ด้วยเหตุทั้ง 3 ประการประกอบกันนี้ กล่าวได้ว่า ความรุนแรง ที่เกิดต่อ หญิงบริการข้ามชาติ ที่จะเสนอต่อไปในรายงานนี้นั้น เป็นเพียงเศษเสี้ยวเดียวของเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นจริงอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

(1) **ความรุนแรงจากเจ้าของสถานบริการและหรือนายหน้า** ผู้หญิงที่ถูกหลอกลวงกักขังและบังคับให้ทำงานบริการทางเพศ เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดที่ต้องเผชิญกับความรุนแรงจากเจ้าของสถานบริการหรือนายหน้า ดังเช่นเรื่องราวของ 'มินา' และ 'เพียว เพียว' ที่นำเสนอไปแล้วในบทที่ 5 และ บทที่ 7 ในสถานการณ์ที่ผู้หญิงเริ่มต้นด้วยการถูกบังคับให้ทำงานแล้ว ความรุนแรงในทุกๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นการทุบตีทำร้าย การทำงานโดยไม่ได้รับรายได้ การข่มขืน รวมไปถึงจนถึงความรุนแรงจากแขก หรือจากเจ้าหน้าที่ จะเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่รู้จักจบสิ้น

แต่หากผู้หญิงสามารถเลือกที่จะเข้าหรือออกจากสถานบริการได้ เรื่องของการทุติยารายจากเจ้าของก็มักจะไม่น่าจะเกิดขึ้น นอกจากไม่มีเหตุอันใดที่ทำให้ต้องทำร้ายกันแล้ว ยังไม่มีประโยชน์ที่จะทำให้ผู้หญิงในอาชีพขายบริการเจ็บตัวเพราะเธอจะทำงานให้ประโยชน์แก่สถานบริการไม่ได้

...พ่อหนูกลับไปเมืองพม่า หนูก็อยู่กับแม่ไม่ได้เรียนหนังสือ แม่ให้ไปทำงานบ้านที่หนองคาย เพื่อนรุ่นพี่หนูเขาหลอกหนูไปเปิดบริษัท หนูไม่รู้เรื่องเลยนะ ตอนนั้นอายุ 14 แล้วเขาก็บอกว่าจะมาทำอาหาร ก็พามาขาย ...ที่ช่องเขาตึกๆให้หนูรับแขก หนูมีเลือดไหลอยู่บ่อยๆเลย กลัวแบบ..ตัวสั้นเลยนะเวลาเขามาหอมแก้ม แต่เพื่อนคนนั้นเขาเบิกเงินไปแล้วหนูต้องทำงานใช้หนี้ รับแขกครั้งละ 70 บาท แบ่งครึ่ง หนี้หมดเขาให้ออกได้ หนูก็ตามเพื่อนที่ทำงานด้วยกันมาว่าจะกลับไปกรุงเทพฯ เขา ก็พามาที่นี่

(อีซู อายุ 16 ปี ชาวพม่าอินเดียจากย่างกุ้ง ประเทศพม่า
มาอยู่กรุงเทพฯเมื่ออายุราว 9 ขวบ หญิงบริการช่องตรงในภาคตะวันตก)

‘ปิ่นจันทร์’ หมอนวดไทยลี้จากสิบสองปันนาซึ่งเคยทำงานอยู่กับเอเยนต์ผูกขาดในกรุงเทพฯ เล่าให้ผู้เขียนฟังถึงความหวาดกลัวที่ผู้หญิงมีต่อเอเยนต์ของตน ซึ่งแม้ว่าใครจะไม่ติดหนี้แล้วก็ยังจะเลิกอาชีพหรือถอนตัวไปอยู่อย่างอิสระไม่ได้ คนที่หนีจะต้องถูกเอเยนต์ติดตามตัวและเธอไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ‘ปิ่นจันทร์’ คิดว่าเอเยนต์รายนี้คงไม่ถึงกับฆ่าแกงใคร แต่น่ากลัวว่าจะต้องถูกทำร้ายร่างกายอย่างแน่นอน และอาจลำบากไปถึงพ่อแม่ด้วย ตัวเธอเองก็ไม่กล้าหนีเพราะเอเยนต์ขู่ไว้อย่างน่ากลัวมาก

การถูกข่มขืนเป็นเรื่องที่แยกแยะได้ยากในสายตาของผู้หญิงบริการเอง ผู้หญิงบางคนได้เล่าว่า เคยมีเพศสัมพันธ์กับเจ้าของหรือคนเชียร์แขก แต่ก็ไม่ได้มองว่าเป็นการข่มขืน เพราะคิดว่าในอาชีพของตนก็ไม่เคยมีความเต็มใจที่จะมีเพศสัมพันธ์กับแขกอยู่แล้ว อีกประการหนึ่งก็คือ เมื่อผู้หญิงอยู่ในสภาพที่ถูกทำให้เชื่อว่าเจ้าของสถานบริการคือเจ้านายที่มีสิทธิจะทำอะไรกับตนก็ได้ ก็มักไม่ค่อยขัดขืนและไม่ค่อยเล่าถึง เนื่องจากคิดว่าเป็นสิ่งที่ต้องยอมรับในเงื่อนไขการทำงาน ในขณะเดียวกันหากถูกนายหน้าละเมิดทางเพศในระหว่างเดินทาง แม้จะคิดว่าเป็นการข่มขืนก็อาจจะเก็บไว้เป็นความลับเช่นเดียวกัน เพราะเรื่องของการข่มขืนนั้นอ่อนไหวเกินกว่าจะนำมาเล่าอย่างปกติธรรมดาได้

อย่างไรก็ตาม เด็กสาวพรหมจรรย์ที่ทางนายหน้าและเจ้าของต้องการจะขายความบริสุทธิ์มักจะไม่ต้องเลย หากเมื่อได้ผ่านการเปิดบริษัทไปแล้ว เจ้าของบางคนอาจสนใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ ‘ฟรี’ โดยที่ไม่ต้องจ่ายเงินเหมือนคนอื่นๆ ก็ได้ ‘พิม’ ผู้หญิงไทยลี้จากแม่สายได้เล่าว่า เมื่อเธอผ่านการเปิดบริษัทที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งแล้ว แก่แกก็ต้องการเป็นคนเปิดครั้งที่สองซึ่งหมายความว่าเธอจะไม่ได้รับค่าตอบแทนตามที่ควรได้เป็นจำนวนหลายพัน ซึ่งเธอก็ไม่อาจขัดขืนได้

การถูกกดโกงรายได้เป็นเรื่องราวที่ถูกเปิดเผยออกมามากที่สุด ผู้หญิงจำนวนมากเคยถูกหลอกลวงและไม่ได้รับรายได้ตามที่ตกลงกันไว้ คำบอกเล่าของ ‘ปิ่นจันทร์’ ผู้หญิงไทยลี้จากสิบสองปันนาในบทที่ 6 ‘เครือข่ายและนายหน้า’ เป็นตัวอย่างได้ดีในเรื่องการถูกกดโกงรายได้จากเอเยนต์ผูกขาด

..มีเอไม่รู้อีกว่าค่ารถเท่าไร แต่เจ้าของช่องว่าเขาจ่ายให้แล้ว และให้มีเอทำงานใช้หนี้ให้หมดแล้วก็ได้แบ่ง ก็ไม่รู้ว่าจะแบ่งเท่าไรยังงั้น เขาจดบัญชีไว้ ตอนนั้นพี่ชายมีเอก็เอาเงินจากเจ้าของไปใช้หนี้ค่ารถที่มาแม่สาย แล้วเอาไปอีกเท่าไรก็ไม่รู้เหมือนกัน มีเอไม่รู้อะไรเลย ไม่รู้ด้วยว่าเขาเปิดบริษัทก็ยังไม่เปิดกินนอนใช้ไปตั้ง 8 วัน ไม่รู้ว่าได้เท่าไรด้วย เจ้าของเขาว่าหักหนี้กับซื้อเสื้อผ้าให้มีเอหมดแล้ว เลยไม่มีเหลือมาให้ ทำไปตั้งนาน เขาก็ยังไม่เป็นหนี้อยู่ตลอด มีเออยู่เป็นปีก็ไม่เคยได้เงินเลย ใช้แต่ทิปของแขก ถ้าเบิกเขาก็ให้แค่ 2-300 เลยไม่รู้ว่ามีเท่าไร วันหนึ่งมีเอก็รับแขก 7-8 คน คนละ 200 ถ้าฝรั่งเหมาไปข้างนอกก็คิด 1,000 นึง แต่ลงบัญชีมีเอเท่าไรไม่รู้ มีเออยากจะเบิกเงินทั้งหมดแล้วจะได้กลับบ้าน แต่ก็ไม่เห็นใครในร้านจะใช้หนี้ให้หมดซักคน เขาว่าต้องจ่ายค่าตำรวจ ค่าน้ำค่าไฟค่าอาหารอะไรไม่รู้ เลยไม่หมดสักที พอถูกจับ เขาไปไถ ก็บอกว่าค่าไถ 2,000 เป็นหนี้อีก อาซุเลยเลยชวนมีเอกับอาเอหนี .อยู่ไปก็ไม่มีความทางได้กลับบ้าน... บอกกันว่าจะไปทำงานที่อื่นสักพัก พอได้เงินจะได้กลับบ้านได้

(มีเอ อายุ 18 ปี อาซาจากเขตเมืองเชียงตุง รัฐฉาน ประเทศพม่า หญิงบริการร้านอาหารกึ่งชองในภาคกลาง)

...หนูนั่งรถมา 7 คน ค่ารถ 3,500 เพื่อนหนูเขาชวนมาทำร้านอาหาร เขาพาหนูไปในเมือง 'แม่' ให้นอนค้างที่บ้าน แล้วอีกวันหนึ่งผู้ชายอายุสัก 30 กว่าๆมารับ หนูนึกว่าเขาจะพาไปส่งที่ร้านอาหารอีกที่หนึ่ง แต่เขาพาไปที่โรงแรมแล้วก็ข่มขืนหนู เขาให้ค่าเปิดบริษัทไว้ที่ 'แม่' แล้ว 'แม่' ก็ให้หนูมา 4,500 แต่ก็หักคืนไป 3,500 เป็นค่ารถ ตอนเช้ากลับมาคนแก่ที่แถวนั้นก็มารับอีก ที่ในเมืองนั้นหนูรับแขก 5 คน หนูถามเขา .. ก็รู้ว่าคนที่สองให้ 'แม่' ไว้ 4,500 แล้วต่อมาก็ 1,000 แล้วก็อีก 1,000 ก็คนสุดท้ายให้ 700 แต่หนูไม่เคยเห็นเงินนี้เลย แล้ว 'แม่' ก็พามาที่นี่ คิดเงินกันแล้วเอาจากเจ้าของร้าน 20,000 'แม่' มีทั้งหมด 3 คนก็เอาทุกคน เจ้าของซื้อที่นอน เสื้อผ้าให้หนู 3 ชุด เขาเลือกซื้อเอามาให้เลย บอกว่าชุดละพันกว่า (เธอใส่กระโปรงยีนและเสื้อยืดแขนยาวธรรมดา) แล้วก็เอาทองให้บาทหนึ่ง อยู่ๆ ก็ให้เอง หนูไม่ได้ขอ แต่ก็เลยเป็นหนี้ หนูไม่อยากทำงาน แต่ต้องใช้หนี้ก่อน ตอนนี้อยู่ไม่ได้ส่งให้ที่บ้านเลยสักบาทเดียว

(กองแก้ว อายุ 18 ปี ไทยใหญ่จากท่าขี้เหล็ก รัฐฉาน ประเทศพม่า หญิงบริการชองตรงในภาคตะวันตก)

(2) **ความรุนแรงจากชายนักเที่ยว** ผู้หญิงบริการทุกคนต้องเสี่ยงกับการทุบตีทำร้ายของแขกอยู่เสมอ โดยเฉพาะแขกที่เมาสุราหรือยาเสพติดชนิดใดชนิดหนึ่งอยู่ สาเหตุที่จะนำไปสู่การทำร้ายร่างกายก็คือ การที่ผู้หญิงไม่ยอมตามใจแขกไม่ว่าจะเป็นเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ หรือการขอไม่ให้ยุ่งยงอนามย์ หากผู้หญิงอยู่ในสถานบริการที่พอจะมีคนดูแล และห้องไม่ปิดทึบจนเกินไป ก็อาจร้องให้คนข้างนอกช่วยได้ แต่เมื่ออยู่ในห้องติดเครื่องปรับอากาศตามสถานอาบอบนวดและนวดแผนโบราณ ก็จะไม่มีการได้ยินเสียงเรียกของเธอเลย หนทางเดียวก็คือเธอจะต้องต่อสู้และเอาตัวรอดออกมาจากห้องนั้นให้ได้เอง

เด็กสาวบางคนในสถานนวดแผนโบราณ มาทำงานนวดเฉยๆโดยยังไม่ได้เปิดบริษัท แม้จะมีความตั้งใจไว้ก็ตาม ก็อาจถูกปลุกปล้ำข่มขืนก่อนได้ ผู้หญิงในโรงนวดบางคนไม่ได้บอกใครว่าตนยังเป็นสาวพรหมจรรย์อยู่ และยังไม่กล้าบอกใครว่าจะเปิดบริษัท เมื่อแขกเรียกขึ้นห้อง VIP ก็ตกลงโดยไม่เข้าใจ ส่วนคนเชียร์แขกก็เข้าใจว่าผู้หญิงตกลงกับแขกเรียบร้อยแล้ว เธอจึงถูกปลุกปล้ำโดยที่ร้องเรียกให้ใครช่วยไม่ได้ และไม่ได้เงินค่าความบริสุทธิ์นั้นไปให้พ่อแม่ตั้งใจด้วย เรื่องราวของการข่มขืนเด็กสาวพรหมจรรย์ยังคงเกิดขึ้นกับกลุ่มผู้หญิงที่ถูกหลอกลวงหรือล่อและลวงมา เมื่อไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจว่าจะมาทำงานอาชีพบริการทางเพศ การเปิดบริษัทก็จะทำไปโดยบังคับและหักทวง ซึ่งเมื่อเด็กสาวบางคนได้สูญเสียพรหมจรรย์ไปแล้วก็จะค่อยๆยอมรับอาชีพนี้ไปโดยความเชื่อว่าคุณค่าของตนถูกทำให้ลดลงไปแล้วอย่างไม่สามารถเรียกคืนได้

ผู้หญิงที่ต้องรับแขกนอกสถานบริการจะเสี่ยงที่สุดต่อการถูกทำร้ายหรือข่มขืนหมู่ โดยจะช่วยตัวเองและเรียกให้ใครช่วยไม่ได้ บางครั้งแขกจะพาผู้หญิงไปยังสถานที่ที่มีคนรออยู่จำนวนมากและรุมข่มขืน เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอยู่ซ้ำซากจนสถานบริการตรงที่มีห้องรับแขกภายในอยู่แล้วต่างไม่ยินดีที่จะให้ผู้หญิงออกไปข้างนอก แต่ผู้หญิงซึ่งอยู่ในภาวะเสี่ยงก็มักจะยอมรับว่า ‘ทำงานแบบนี้ก็ต้องเสี่ยงแบบนี้’ เด็กสาวชาวไทยลื้อที่เคยอยู่ ‘บ้านนางโอร’ กล่าวว่ามีเพื่อนๆ ของเธอออกไปและถูกแขกทำร้ายบ่อยครั้ง บางทีก็หายไปเลย ซึ่งถ้าแก่ก็จะบอกว่าผู้หญิงหนีไปแล้ว แต่เธอคิดว่าอาจจะออกไปเป็นอันตรายก็ได้ เพราะเพื่อนของเธอไม่ได้นำทรัพย์สินสมบัติหรือแม้แต่ทองติดตัวไปด้วย

(3) **ความรุนแรงจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ** ความรุนแรงที่เกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐมักมาในรูปการข่มขู่เพราะสถานภาพของการเข้าเมืองผิดกฎหมาย ความรู้สึกลัวว่าตนเองเป็นผู้ทำผิดกฎหมายเป็นเหตุทำให้แรงงานข้ามชาติทั้งหญิงชายยอมรับการข่มขู่ ยอมจ่ายเงินทองเพื่อแลกกับการไม่ต้องถูกจับขัง ในการสัมภาษณ์แรงงานข้ามชาติในชุดโครงการวิจัยนี้ในทั่วทุกภาคของประเทศ ผู้เขียนพบว่ารูปแบบทั่วไปที่เจ้าหน้าที่รัฐมักเรียกร้องข่มขู่จากแรงงานหรือเจ้าของสถานประกอบการคือ ค่าคุ้มครอง รองลงมาคือเมื่อแรงงานเหล่านี้เดินทางจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง โดยเฉพาะการเดินทางกลับบ้าน หากถ้าถูกจับได้ระหว่างทางก็มักถูกเจ้าหน้าที่ค้นตัวเพื่อริบเอาของมีค่าและเงินสด สำหรับแรงงานหญิงนั้นสิ่งที่ได้รับการบอกเล่ามากที่สุดคือ ความรุนแรงทางเพศที่เกิดจากเจ้าหน้าที่รัฐ เช่น การข่มขืน เป็นต้น ดังเช่นเรื่องของ ‘มีนา’ ที่ในอดีตเคยถูกบังคับกักขังค้าบริการและถูกตำรวจจับไป นอกจากจะเสียค่าปรับแล้ว เธอยังต้องมีเพศสัมพันธ์กับตำรวจอีกด้วย การข่มขืนโดยเจ้าหน้าที่จะเกิดขึ้นได้ง่ายในห้องถ้ำที่ห่างไกลซึ่งผู้หญิงต้องยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับตำรวจแทนการถูกทรมาน และส่วนใหญ่แล้วเรื่องของการข่มขืนก็จะอยู่ในมุมมืดที่ผู้เสียหายไม่ต้องการจะพูดถึง

อีกประการหนึ่งที่รับรู้กันอย่างกว้างขวางก็คือ เจ้าหน้าที่รัฐจะเรียกร้องค่าคุ้มครองจากเจ้าของสถานบริการทางเพศ โดยสถานบริการจะต้องจ่ายเจ้าหน้าที่หลายฝ่ายเป็นรายเดือนด้วยจำนวนเงินที่ต่างกันไปในบางแห่งผู้หญิงจะต้องรับการนี้เองทั้งหมด แต่เจ้าของสถานบริการบางแห่งจะถือว่าส่วนหนึ่งของรายได้ที่ตนแบ่งกับผู้หญิงนั้นควรถูกใช้จ่ายไปในการ ‘เคลียร์’ กับเจ้าหน้าที่ด้วย อย่างไรก็ตามแม้เจ้าหน้าที่จะได้รับค่าคุ้มครองดังกล่าวไปแล้วก็อาจมีหน่วยอื่นมาบุกจับกุมได้อีก ดังเช่นเรื่องเล่าจากสถานบริการต่อไปนี้

...พูดง่าย ๆ คือห้องที่เราเคลียร์แล้ว กองปราบก็มีเป็นจุด บางจุดเราไม่รู้ พอชุดนี้เคลียร์ได้ ชุดใหม่
มาอีกแล้ว อย่างตอนที่เพิ่งเข้านี้ เอาเด็กไป 4 คนยังขังอยู่ ฟ้องศาล ปล่อยเมื่อไรก็ไม่รู้ เขาไม่ให้ประกัน
..งานนี้ก็เป็นแสนเหมือนกัน คือขึ้นชื่อว่าจับเนี่ย ค่าปรับจริง ๆ ไม่แพง คนละ 2,000 นั้นแหละ.. แต่
มันต้องจ่ายนู่นจ่ายนี่อีก...คุ่มมัย.. ผมว่าเจ้าของก็คงยอมจ่าย แต่ถ้าบอยก็คงไม่ไหวเหมือนกัน...

(ธนา คนเชียร์แขกสถานนวดโบราณในภาคกลาง)

...ก็พอเขาขึ้นราคา เราก็ขอเด็กให้ช่วย ก็เคลียร์ได้หมดทั้งห้องที่กองปราบ แต่ปรากฏว่าต้นปี
(2539) ตม.มาเข้าทั้งหน้าร้านหลังร้านเลยนะ ตอนเด็กออกมาหมด แม่ครัว เด็กกวาดพื้น เรียกคนละ
5,000 งานนั้นผมเสียไปเกือบแสน มาขอให้เด็กช่วยออกคนละ 2,000 เมื่อก่อนไม่เคยมาเลยนะ
หน่วยนี้ เราก็มีเด็กนอกมาสัก 4 ปีแล้ว ผมว่าตอนนี้เขาคงเห็นลู่ทางหากินตรงนี้ได้แล้วละ คงต้อง
เดือดร้อนกันต่อไป ผมไม่คิดไปเคลียร์กับตม. นะ มันเล่นกันเกินไป...ถ้ามาอีกก็จะทุบหม้อข้าวทิ้ง
แล้ว ไม่จ่าย.. เอาเรื่องเลยที่ถูกขู่กรโชกทรัพย์ให้เป็นเรื่องไป เสียค่าปรับตามกฎหมายจริงอย่างมาก
ก็พัน-สองพัน แล้วก็ปิดร้านมันไปเลย ก็ตั้งใจจะปิดอยู่แล้วนี่ .. หิวเกินไปมันก็ไม่ไหว.. ตำรวจนี้
เหอ..พูดลำบาก.. เขามีรายได้จากตรงนี้ จะจัดการให้เรียบร้อยยังไงก็ไม่รู้เหมือนกัน

(ป้านิ เจ้าของร้านอาหารกึ่งช้อปปิ้งในภาคกลาง)

ในบางครั้งเมื่อผู้หญิงถูกจับกุมคุมขัง เจ้าของสถานบริการบางคนจะไปตกลง 'เคลียร์' กับเจ้าหน้าที่ให้แต่
ผลกระทบให้ผู้หญิงต้องรับภาระ 'ค่าไถ่' ตัวเอง กระทั่งมีเรื่องเล่าขานอยู่ในหลายห้องที่ว่าเจ้าของสถานบริการอาจ
ตกลงเรียกตำรวจให้มาจับผู้หญิงของตน เพื่อจะได้ไม่ต้องจ่ายค่าแรงให้กับผู้หญิง และเพื่อสร้างหนี้ครั้งใหม่ เรื่อง
ราวของแรงงานหญิงทั้งสองต่อไปนี้เป็นเพียงตัวอย่างของเหตุการณ์คล้ายคลึงกันที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

...ที่โรงน้ำชา นั้น หนูก็ต้องจ่ายเดือนละ 100 อยู่แล้วนะค่าตำรวจ ไม่รู้ทำไมมาจับอีก ตอนนั้นเขาเข้ามา
คุยกับเจ้าแก้ว หนูก็ไม่รู้เรื่อง นึกว่าไม่มีตำรวจอะไรแล้ว พอดีเจ้าแก้วทำตาโตให้หนู แต่หนูโง่ ขึ้นข้างบน
เฉยเลย.. เพื่อนหนูฉลาด เดินออกหน้าร้านแล้วพูดว่าหนูไปก่อนนะ.. วันหลังจะมาเที่ยวใหม่ แต่พอ
ตำรวจมาจับ หนูก็บอกแบบที่เขาสอนกันมานะว่าเป็นคนพะเยา อายุไม่ถึงเลยไม่มีบัตร เจ้าแก้วก็ขอตำรวจ
ว่าให้จับไปเฉพาะคนไม่มีบัตร แล้วให้เงินตำรวจ 5 คน คนละ 1,000 บาท หนูก็เสียค่าไถ่ (หัวเราะ)..ช่วย
เจ้าแก้วออกด้วยครั้งนี้

(คำเอ้ย อายุ 19 ปี ไทยลื้อจากเมืองยอง รัฐฉาน ประเทศพม่า

เข้าสู่อาชีพเมื่ออายุ 16 ปีที่โรงน้ำชาในกรุงเทพฯ ปัจจุบันทำงานในร้านอาหารกึ่งช้อปปิ้งภาคกลาง)

...มีเอไม่รู้ว่าเจ้าของเขาหักค่าตำรวจเท่าไรแน่ เพราะมีเอไม่เคยรู้บัญชี แต่ก็โดนตำรวจจับ 2 ครั้ง
ครั้งหนึ่งโดนกับเพื่อน 3-4 คน มีเอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเขาเอาแต่ 3-4 คนนี้ ก็ติดคุก 2-3 วัน
แล้วก็มาจับอีกทีนะแต่มีเอออกไปข้างนอกกับแขก เจ้าของเขาเลยย้ายมีเอไปอยู่บ้านนอก แบบ

นอกเชียงใหม่ล่ะ ที่นั่นมีผู้หญิงอยู่ 3-4 คนเอง ทำงานครั้งละ 100 แบ่งครึ่ง อยู่那儿 2 เดือนเจ้าของเดิมก็ไปรับกลับมา จนตำรวจมาจับอีกทีแหละ มาเคาะห้องแต่เข้ามิดเลย มีแก็กิดำว่าตอนนั้นไม่รับแขกนะ เปิดมาเจอนี้ตกใจหมดเลย ตอนนั้นเขาเอาไปซังคุก 20 กว่าคน ในคุกมีคนทำงานร้านอื่นเยอะเยอะ เป็นอาชาก็เยอะด้วย มีแอนนอนร้องไห้ในคุกคิดถึงบ้าน ไม่อยากกินข้าว อยู่那儿 28 วันโดนตัดผมสั้นด้วย พอเจ้าของมาไถ่ออกไป เขาก็บอกว่ามีแอดต้องเป็นหนี้อีก 2,000 บาทนะแหละ

(มีแอด อายุ 18 ปี ชาวอาข่า นอกเขตเชียงใหม่ รัฐฉาน ประเทศพม่า
หญิงบริการร้านอาหารกึ่งชองในภาคกลาง)

การข่มขู่ติดไถตามโอกาสจากเจ้าหน้าที่รัฐ

ด้วยความที่เป็นหญิงบริการต่างชาติเข้าเมืองผิดกฎหมาย ไม่ได้รับสิทธิที่จะไปไหนมาไหนได้ตามใจชอบในประเทศไทย เจ้าหน้าที่จึงมีช่องทางที่จะข่มขู่ได้เสมอ ผู้หญิงที่คิดกล้าเดินทางโดยรถทัวร์ลงมาจากกลางเอง อาจถูกตำรวจเรียกลงระหว่างทางคนเดียวในยามค่ำคืน ซึ่งส่วนใหญ่มักจะไม่ได้ถูกจับหรือดำเนินคดีตามกฎหมาย แต่จะถูกเรียกเงินตั้งแต่ 100 บาทไปจนถึงหลายๆ พันตามแต่อารมณ์ของเจ้าหน้าที่ในขณะนั้น โดยจะอ้างข้อหาเป็นต่างชาติเข้าเมืองผิดกฎหมาย หรือค้าบริการทางเพศ หรือทั้งสองก็ได้

...ก็พอถูกจับที่สุพรรณ เขาซังคุกไป 8 วัน เจ้าของร้านเขาก็มาเอารอก บอกว่าค่าไถ่มีเงินไหม หนูว่าเงินหนูเล็กแล้ว ขอเบิกเงินทั้งหมดจะกลับบ้าน เขาก็บอกว่าจ่ายหนี้หมดแล้วจะเหลือ 5,000 กว่าบาทก็...ยังไงหนูก็ไม่อยู่เพราะเขาโกงเงิน ขากลับเลยคุยกับเพื่อนว่าไม่ไปรถตุ้แล้ว นั่งรถทัวร์เอาประหยัดดี เพื่อนหนูบอกว่าลงเชียงรายแล้วต่อสองแถวเข้าแม่สายไม่มีปัญหา แต่ตำรวจเขากลับเรียกพวกหนูลงก่อนถึงแม่สาย ทั้งที่ปกติเขาไม่ค่อยตรวจรถขาขึ้น เพื่อนหนูบอกว่าไปทำงานบ้านที่เชียงราย เขาค้นของเจอบัตรที่ไว้ตรวจกับหมอนั้นแหละ เลยปรับข้อหาว่ามาทำงานอย่างนี้ เอาคนละ 4,000 มี 4 คนก็ 16,000 หนูนะ..กลับบ้านไม่มีเงินไปเลย

(พิมพ์ อายุ 22 ปีไทยลื้อ เกิดที่อำเภอชายแดนทางภาคเหนือ หญิงบริการร้านอาหารกึ่งชองในภาคกลาง)

(4) **ความรุนแรงจากการติดเชื่อเอดส์** ดังที่ได้กล่าวมาแล้วตอนต้นบทนี้ว่า หญิงบริการต่างชาติมีโอกาสติดเชื่อไวรัสเอชไอวีสูงมาก เนื่องจากขาดความรู้ความเข้าใจ ขาดโอกาส ทักษะที่จะต่อรองกับแขก และขาดการดูแลจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุข จากการเข้าออกเยี่ยมเยียนสถานบริการตรงในภาคกลางแห่งหนึ่งพบว่า ผู้หญิงต่างชาติในร้านมีสถิติอัตราการติดเชื่อเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ด้วยสาเหตุหลักจากแขกประจำซึ่งเป็นนักธุรกิจคนจีนซึ่งจะต้อง 'ทดลองเด็กใหม่' ทุกคนในร้าน แก่แก่คนดังกล่าวได้เสียชีวิตไปด้วยโรคเอดส์ขณะที่ผู้เขียนเพิ่งลงเก็บข้อมูลพอดี เจ้าตัวยังคงไปเที่ยวสถานบริการจนถึงช่วงอาการขั้นสุดท้าย

เมื่อเจ้าหน้าที่เจาะเลือดตามนโยบายเฝ้าระวังการติดเชื่อ จะไม่มีการให้คำปรึกษาก่อนและหลังเจาะ แม้ว่าเหตุที่ผู้หญิงเต็มใจให้เจาะจะเป็นเพราะอยากทราบผลก็ตาม ผู้หญิงบางคนพยายามไปถามผลเลือดของตนก็ไม่ได้รับคำตอบ และเมื่อได้ทราบผลแล้วก็ไม่สามารถไปโรงพยาบาลเพื่อดูแลรักษาตัวได้ จนดูเหมือนว่าหญิงบริการข้าม

ชาติจะถูกปล่อยให้ต่อสู้กับโรคติดต่อร้ายแรงนี้ตามลำพัง ผู้เขียนเองสรุปได้ว่า ปัญหาเรื่องภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เจ้าหน้าที่ซึ่งอาจมีความตั้งใจดีบางคนไม่สามารถให้ความช่วยเหลือดังที่ตั้งใจได้ ส่วนการให้คำปรึกษานั้นเป็นทักษะที่ละเอียดอ่อนเกินกว่าที่จะสื่อสารกันข้ามๆ ไม่ตรงเนื้อความ การบอกผลเลือดโดยไม่มีการให้คำปรึกษาที่ดีอาจจะนำผลเสียมาสู่ตัวผู้หญิงมากกว่าผลดี ผู้หญิงบางคนทราบผลเลือดของตนแล้วอยู่ในสภาพจิตใจที่ย่ำแย่ ในขณะที่บางคนก็ยังไม่สามารถจะเลิกทำงานอาชีพนี้ได้ง่ายๆ

ผู้เขียนได้รู้จักผู้หญิงต่างชาติหลายคนที่ติดเชื้อเอชไอวี ทั้งผู้ที่จิตใจเข้มแข็งกล้าเผชิญปัญหา ผู้ที่ต้นกล้าลัดดกกลุ่มใจ และผู้ที่ไม่รู้ตัวว่าตนเองมีเลือดบวก ในกลุ่มหลังผู้เขียนมองภาพการเดินทางของเชื้อไวรัสที่จะแพร่กระจายจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งอย่างรวดเร็ว เพราะ 'ความรู้' ของตัวผู้หญิงเอง เรื่องจริงต่อไปนี้เป็นตัวอย่างรายที่ผู้เขียนสนิทสนมด้วยอย่างมาก

บันทึกเรื่องของคำเอ๋ย ชาวไทยลี้จากเมืองยองวัย 19 ปี

คาดว่าติดเชื้อเอชไอวีมาราว 2 ปีขึ้นไปแล้ว

...เมื่อคำเอ๋ยมาทำงานที่ร้านอาหารกึ่งช้อปปิ้งแห่งปัจจุบันในเดือนมกราคม 2539 เจ้าหน้าที่ที่มักจะเลือดเธอและเพื่อนที่มาพร้อมกัน ผลปรากฏว่าคำเอ๋ยมีเชื้อเอชไอวี เมื่อไปถามผลกับเจ้าหน้าที่ก็ได้รับคำตอบเพียงว่าจะติดเชื้อหรือไม่สำคัญ ขอให้ใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้งก็พอแล้ว แต่สำหรับคำเอ๋ยแล้วเธอต้องการจะรู้ผลเลือดเพื่อวางแผนอนาคตตนเอง เธอได้ศึกษาหาความรู้เรื่องเอดส์มานานพอสมควรแล้ว เพราะเริ่มสงสัยว่าตัวเองจะติดเชื้อเอดส์ตั้งแต่ทำงานอยู่บาร์แถบสุทิสรา ขณะนั้นเอดส์เป็นข่าวใหญ่และเธอเองก็ล้มป่วยมีผื่นร่วง เมื่อไปตรวจที่คลินิกก็ได้รับทราบว่าเป็นซิฟิลิสและหมอก็ฉีดยาให้ หลังจากนั้นคำเอ๋ยกลับไปอยู่แม่สายและแต่งงานกับชาวไทยใหญ่ด้วยกัน อย่างไรก็ตาม เธอยังกังวลอยู่เสมอเพราะคิดว่าถ้ามีโอกาสติดซิฟิลิสก็อาจเป็นเอดส์ได้ จึงไปขอเจาะเลือดที่โรงพยาบาลแม่สาย ซึ่งหมอบอกว่าเธอเป็นเลือดบวกที่รักษาไม่หายและจ่ายยาชนิดหนึ่งมาให้สำหรับ 1 เดือน คำเอ๋ยถามหมอว่าใช้โรคเอดส์หรือไม่ แต่หมอบ่ายเบี่ยงและตอบอะไรที่เธอฟังไม่เข้าใจ แม่ของเธอไม่เชื่อว่าลูกสาวเป็นเอดส์เพราะไม่เห็นว่ามีอาการใดๆ คำเอ๋ยได้บอกแม่ว่า 'เราไม่ใช่คนไทย เขาคงไม่อยากรักษาให้เรา' ต่อมาคำเอ๋ยได้เลิกกับสามี และตัดสินใจมาทำงานอีกที่ร้านอาหารกึ่งช้อปปิ้งแห่งปัจจุบัน นอกจากเพื่อเก็บเงินให้แม่กลับเมืองยองได้แล้ว ยังคิดว่าหากมาทำงานแบบนี้ หมอจะต้องมาเจาะเลือดและแจ้งผลที่แน่นอนเชื่อถือได้ ทั้งอาจจะบอกให้เธอกลับบ้านด้วย แต่คำเอ๋ยก็ผิดหวัง ในช่วงปี 2539 เธอไม่สบายบ่อยครั้ง เป็นหวัดบ่อยๆ และเป็นหัดเยอรมัน 2 ครั้งติดๆ กัน ตามเนื้อตัวของคำเอ๋ยมีตุ่มขึ้นจนต้องใส่เสื้อแขนยาวตลอดเวลา เธอแอบไปเจาะเลือดที่คลินิกใกล้ๆ ในราคา 80 บาท โดยเจาะจงว่าต้องการรู้ผลโรคเอดส์ แต่หมอก็บอกว่าเธอเป็นปกติดี ปัจจุบันคำเอ๋ยได้ทราบผลเลือดและได้รับการให้คำปรึกษาแล้ว เธอเข้มแข็งและทำได้เก่งมาก ชักถามถึงการปฏิบัติตัวโดยไม่มีท่าทีตระหนกหรือตื่นกลัว สิ่งที่คำเอ๋ยเป็นกังวลก็คือ ตนได้นำโรคนี้ไปติดสามีเก่าหรือไม่ และเมื่อ 'กลับเมืองยองไปแล้ว หนูจะซักผ้าทำกับข้าวให้แม่ได้เหมือนเดิมไหม' คำเอ๋ยใช้หนี้ได้หมดแล้วและตั้งใจจะกลับบ้านเมื่อ

ทำงานได้ครบปี เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียค่านายหน้าให้เจ้าของสถานบริการอีก 4,000 บาท เธอใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งด้วยความเข้าใจ และไม่ใช้วิธีคุมกำเนิดอื่นเพื่อบังคับตนเองให้ใจแข็งตลอดเวลา ทุกวันนี้ คำเอ่ยยังคงอยู่และตักเตือนอาแอเพื่อนสนิท ให้เคร่งครัดในการป้องกันโรคด้วย

เรื่องของมาริดา อายุ 27 ปี ผู้หญิงเชื้อสายพม่าจากเชียงใหม่

...มาริดาแต่งงานครั้งที่สองแล้วย้ายมาอยู่ท่าลี่เหล็กเมื่อ 5 ปีก่อน สามีมองเธอเป็นคนเจ้าชู้และไม่รับผิดชอบครอบครัว เมื่อประมาณ 3 ปีที่แล้วเขาพาเธอไปขายที่เชียงใหม่ เบิกเงินเจ้าของช่องไปใช้หนี้พนันและทิ้งให้เธอทำงานใช้หนี้อยู่เดือนกว่า ปลายปี 2538 มาริดามาทำงานที่ร้านอาหารกึ่งช้อปปิ้งกับน้องสาวที่ชื่อซาน ซาน เพื่อหาเงินส่งไปรักษาพ่อของซาน ซาน หรือพ่อเลี้ยงของมาริดาซึ่งกำลังป่วยหนัก หลังจากที่เริ่มงานได้ราว 1 สัปดาห์ เจ้าหน้าที่ที่มาเจาะเลือดและพบว่ามาริดามีเชื้อเอชไอวี ดูจากภายนอกเธอเป็นคนที่ฝ่ายพอมมากจนผิดสังเกต แต่หน้าตายังสวยน่ารักและผิวพรรณดี ... 6 เดือนต่อมาเธอก็ล้มป่วยกระเสาะกระแสะและหยุดงานเกือบตลอดเวลา เธอเป็นไข้เกือบทุกครั้งทีไปเยี่ยมมหา และบางครั้งก็ท้องเสียอย่างหนัก แม้อาพ่เลี้ยงจะเสียชีวิตไปแล้ว มาริดาก็ยังไม่สามารถเก็บเงินใช้หนี้ได้ จึงยังไม่ได้กลับบ้าน ผู้เขียนจึงเจรจากับเจ้าของร้านและก็ได้รับคำอนุญาตให้พามาริดากลับบ้านได้ โดยลดหนี้ให้เธอส่วนหนึ่ง มาริดาร้องไห้ดีใจที่จะได้พบลูก ขณะนั้นเธอยังไม่รู้ผลเลือดของตน ในฐานะนักวิจัยและผู้ให้คำปรึกษา (counselor) ผู้เขียนก็ไม่มั่นใจที่จะบอกผลเลือดแก่มาริดาด้วยตนเอง เนื่องจากเธอเป็นผู้หญิงพม่าที่พูดและเข้าใจภาษาไทยได้น้อยมาก อีกทั้งในวันที่ไปส่งก็ไม่สามารถติดต่องค์กรพัฒนาเอกชนแถบชายแดนที่มีเจ้าหน้าที่พูดภาษาพม่าให้ช่วยเหลือได้ ราวเดือนกุมภาพันธ์ผู้เขียนได้มีโอกาสขึ้นไปเยี่ยมมาริดา พบว่าแม่ของเธอได้ให้เธอไปทำงานที่บาร์เบียร์แถบชายแดนนั้นอีก ผู้เขียนไม่มีโอกาสอยู่ตามลำพังพอที่จะได้คุยเรื่องผลเลือดของเธอเลย เพราะต้องลาจากกันอย่างกะทันหันเมื่อเจ้าหน้าที่พม่ามาถามไม่ให้รถนักวิจัยเข้าไปที่บ้านเธออีกหลังจากที่ไปมาหลายครั้งแล้ว ชาวที่นำเสียใจล่าสุดที่ได้รับเมื่อเดือนธันวาคม 2539 ก็คือ มาริดาได้เดินทางไปทำงานที่ประเทศมาเลเซีย โดยการชักนำของสามีเก่าของเธอเอง

(5) **ความรุนแรงเพราะการตั้งครรภ์ระหว่างทำงานและการทำแท้ง** ผู้หญิงที่อยู่ในสถานบริการกักขังบังคับมักต้องเผชิญกับปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์และการทำแท้ง เนื่องจากทางเจ้าของไม่ได้ให้เธอมีโอกาสคุมกำเนิดอย่างถูกวิธีและสม่ำเสมอ เรื่องของ 'มินา' ในบทที่ 7 เป็นตัวอย่างที่ชัดเจน ผู้หญิงข้ามชาติในสถานนวดแผนโบราณจะมีปัญหาการตั้งครรภ์และทำแท้งเป็นจำนวนไม่น้อย เมื่อประจำเดือนขาด หลากๆ คนจะพยายามซื้อยาขับตามร้านขายยามารับประทาน หรือรื้ออู้อยู่นาน โดยบางคนเชื่อว่าแขกหรือ 'แฟน' ประจำของตนจะรับเลี้ยงต่อไปแต่ก็ต้องผิดหวัง การทำแท้งนี้จะถามไถ่กันเองในหมู่ผู้หญิง และบางคนก็เคยมีแขกพาไปทำมาก่อนจึงสามารถให้ข้อมูลได้